

บทที่ 5

การวิจัยสนามทางมานุษยวิทยา กรณีบาร์โชว์ตีลม

5.1 สนามวิจัย : บาร์โชว์ตีลม

ส่วนหนึ่งของการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยผลักดันหรือมูลเหตุจูงใจที่นำพาผู้ชายเข้าสู่อาชีพขายบริการทางเพศอย่างแท้จริง ด้วยเหตุที่ว่าเป็นการพลิกผันบทบาทของผู้ชายจากการเป็นผู้ซื้อบริการทางเพศ มาเป็นผู้ขายบริการทางเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขายบริการให้เพศเดียวกัน โดยต้องการศึกษาทุกแง่มุมในของ “กระบวนการ” คือ การเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นขั้นตอนของการเข้าสู่อาชีพขายบริการทางเพศ ทั้งนี้ภายใต้กรอบการศึกษาวิจัยนอกจากผู้วิจัยจะได้ทำการศึกษาเชิงสังคมวิทยา โดยการนำหลักสถิติเข้ามาใช้วิเคราะห์แล้ว สิ่งที่จะทำให้งานวิจัยครั้งนี้มีคุณค่าและน่าสนใจก็คือ การวิจัยสนามทาง มานุษยวิทยา โดยผู้วิจัยได้เลือกศึกษาบาร์โชว์แห่งหนึ่งย่านตีลมโดยสมมติชื่อ “ซีซาร์” ซึ่งในระยะแรกทำการสำรวจบาร์โชว์ และคือคอกเทลเลาจน์ที่ให้บริการทางเพศแก่ชายรักร่วมเพศ และผู้หญิงอารมณ์เปลี่ยนบางกลุ่ม ในพื้นที่เขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามแล้ว สามารถแบ่งที่ตั้งของสถานบริการทางเพศออกได้เป็น 4 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ย่านตีลม	มีบาร์และค็อกเทลเลาจน์ประมาณ	22 แห่ง
2. ย่านสะพานควาย	มีบาร์และค็อกเทลเลาจน์ประมาณ	14 แห่ง
3. ย่านสุขุมวิท	มีบาร์และค็อกเทลเลาจน์ประมาณ	11 แห่ง
4. ย่านอื่น ๆ	มีบาร์และค็อกเทลเลาจน์ประมาณ	1 แห่ง

ดังนั้นพื้นที่ย่านตีลมจึงเป็นพื้นที่ที่น่าสนใจศึกษามากที่สุด เนื่องจากจำนวนบาร์และค็อกเทลเลาจน์สำหรับชายรักร่วมเพศจะรวมตัวอยู่กันเป็นกระจุก หรือมีความหนาแน่นของสถานบริการทางเพศสูง และยังรายล้อมไปด้วยสถานเริงรมย์ต่าง ๆ มากมาย เช่น ดิสโก้เธค คลับ ผับ บาร์ ร้านอาหาร คาราโอเกะ บาร์เบียร์ เป็นต้น จึงทำให้ตีลมครคร่ำไปด้วย

นักท่องเที่ยวชาวราตรีทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ หลากชาติหลายภาษาที่เดินทางเข้ามา แสวงหาความสุขตามที่ใจปรารถนา

เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาบาร์โชว์แห่งนี้ ก็คือ

1. เป็นบาร์ที่เก่าแก่แห่งหนึ่งของสังคม
2. ลักษณะบาร์มีความซับซ้อนและใหญ่โตพอที่จะทำการศึกษา
3. จำนวนกลุ่มประชากรที่ต้องการศึกษามีมากพอ
4. ปริมาณลูกค้าหรือลูกค้าที่เข้าไปใช้บริการมีมาก
5. มีช่องทางและความเป็นไปได้สูงที่จะเข้าไปศึกษา

ดังนั้นงานวิจัยสนามทางมานุษยวิทยาในครั้งนี้จึงเป็นการศึกษาในระดับจุลภาค (micro ethnography) โดยใช้หลักการที่สำคัญที่สุดของการวิจัยทางมานุษยวิทยา คือ การสังเกตอย่างมีส่วนร่วม (participant observation) คือ การที่ผู้วิจัยได้เข้าไปคลุกคลี และใช้ชีวิตช่วงหนึ่งร่วมกับชายชายบริการนานเป็นเวลาถึง 14 เดือน โดยบทบาทที่ผู้วิจัยใช้ก็คือ “กัปตัน” ประจำบาร์ จึงทำให้ได้องค์ภาพรวมของการวิจัยอย่างละเอียดทุกแง่มุม

5.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยผลักดัน หรือมูลเหตุจูงใจที่นำพาผู้ชายเข้าสู่อาชีพชายบริการทางเพศ
2. เพื่อศึกษาถึงกระบวนการหรือ ขั้นตอนต่าง ๆ ของการเข้าสู่ระบบเพศพาณิชย์ ภาวะเงื่อนไข และการปรับตัวของชายชายบริการ
3. เพื่อศึกษาถึงแบบแผนพฤติกรรม ทักษะคติต่อตนเองและอาชีพ รวมถึงการวางแผนในอนาคตของชายชายบริการ

5.3 กรอบแนวความคิดในการศึกษา

ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดของ “กระบวนการ” หรือขั้นตอนต่างๆ ในการศึกษา ชาญชาญ
บริการ โดยแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 : ก่อนเข้าสู่อาชีพ

1. อายุ
2. รายได้
3. การศึกษา
4. เพื่อน
5. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
6. สถานภาพสมรส
7. ภูมิลำเนาเดิม

ขั้นตอนที่ 2 : วิธีการเข้าสู่อาชีพ

1. เพื่อนชักชวน
2. ญาติชักชวน
3. คนรู้จักที่ไม่ใช่เพื่อนหรือญาติชักชวน
4. มาสมัครเอง

ขั้นตอนที่ 3 : การคัดเลือก

1. การสมัครงาน
2. การสัมภาษณ์
3. การตรวจร่างกาย
4. การปฏิบัติงาน

ขั้นตอนที่ 4 : การออกจากอาชีพ

1. ชั่วคราว
2. ถาวร

5.4 ลักษณะทางกายภาพและสิ่งแวดล้อมชุมชน

ที่ตั้งและอาณาเขต

บาร์โชว์แห่งนี้ตั้งอยู่ย่านสีลม ซึ่งเดินทางไปมาสะดวก อยู่ภายในซอยที่เชื่อมต่อกันระหว่างถนนสีลมและถนนสุรวงศ์ ซึ่งสามารถทะลุได้อีกหลายซอย โดยที่ภายในซอยเดียวกันมีบาร์โชว์อีกหลายแห่งตั้งอยู่ติดๆ กัน เนื่องจากที่ตั้งของบาร์อยู่ในซอยจึงดูไม่โดดเด่นนัก อย่างไรก็ตามปรากฏว่ามีนักท่องเที่ยวจำนวนมากที่เข้ามาเที่ยวที่ตัวอาคารซึ่งเป็นที่ตั้งของบาร์แห่งนี้ในแต่ละคืน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในคืนวันศุกร์และเสาร์ ลักษณะของบาร์จะหันหน้าออกมาทางถนนสีลม โดยอยู่ติดกับถนนซอยกว้างประมาณ 4 เมตร รถยนต์ส่วนบุคคลสามารถผ่านเข้าออกได้ สะดวกภายในซอยดังกล่าวค่อนข้างเงียบและเป็นสัดส่วน ตัวอาคารมีลักษณะคล้ายอาคารพาณิชย์เรียงชิดติดกัน 3 คูหา มีขนาดความกว้าง 12 เมตร ลึก 12 เมตร มีพื้นที่ใช้สอยชั้นละประมาณ 144 ตารางเมตร และพื้นที่ใช้สอยรวมทุกชั้นเฉลี่ย 576 ตารางเมตร บริเวณด้านหน้าบาร์โชว์แห่งนี้จะมีการจัดทำออร์คิเดทรูปภาพและรายการโชว์ต่างๆ ไว้เมื่อเดินผ่านรั้วเหล็กตัดเข้าไป จะเป็นลานกว้างปูพื้นด้วยกระเบื้องสีน้ำตาล มีโถะกลมและเก้าอี้วางอยู่ด้านในสุดเป็นชุดเครื่องคืม ตกแต่งด้วยไม้ประดับนานาพันธุ์ ทำให้ดูร่มรื่น มีประตูทางเข้าอาคารเพียง 1 ซึ่งมีลักษณะเป็นประตูไม้สัก ลูกฟักทึบ ทำให้ไม่สามารถมองเห็นภายในบาร์ได้ ตัวอาคารแบ่งออกเป็น 4 ชั้น ทาด้วยสี โดยมีรายละเอียดและองค์ประกอบของแต่ละชั้นดังนี้

ชั้นที่ 1

เป็นพื้นที่สำหรับแสดงโชว์ มีพื้นที่ใช้สอยประมาณ 144 ตารางเมตร พื้นปูด้วยกระเบื้องขนาด 4 x 4 นิ้ว สีน้ำตาล เมื่อเดินเข้ามาสู่ภายในอาคารจากประตูด้านหน้า ด้านขวามือจะเป็นเคาน์เตอร์บาร์ความยาวประมาณ 6 เมตร ซ้ายมือจะเป็นห้องโถงสำหรับการแสดงโชว์บนเวที มีเสาอยู่กลางห้อง 2 เสา โดยด้านหน้าเวทีแสดงจะมีเก้าอี้สีดำวางอยู่เรียงราย

ประมาณ 20 - 25 ที่นั่ง และมีโต๊ะกระจกกลมใสวางอยู่ตรงกลาง ซึ่งโต๊ะกลม 1 ตัวจะมีเก้าอี้ อยู่ประมาณ 2 - 3 ตัว ส่วนมุมผนังอาคารด้านในโดยรอบจะเป็นโซฟาหนังสีน้ำตาลเกมแดง แบ่งเป็นล็อก ๆ นั่งได้ล็อกละประมาณ 6 คน โดยแบ่งเป็นทั้งหมด 7 ล็อก มุมซ้ายสุดริมเวที ซึ่งจะเส้นทางเดินเข้าห้องน้ำจะมีจอสำหรับฉายสไลด์รูปเปลือยชายขายบริการที่หน้าคาเฟ่ใน อิริยาบถต่าง ๆ ซึ่งไม่ได้ทำงานประจำในบาร์ แต่สามารถจะโทรศัพท์ติดต่อเพื่อให้มารับลูกค้า ได้ หากลูกค้าที่มาเที่ยวสนใจ ถัดจากจอฉายสไลด์จะเป็นมุมดีเจสำหรับเปิดเพลงประกอบการ แสดงซึ่งยกพื้นไว้สูงประมาณ 1 เมตร ซึ่งด้านหลังดีเจจะเป็นตู้แผ่นเสียง และด้านหน้าจะวาง เครื่องเสียง ภายในห้องน้ำจะเป็นห้องโล่งมีกระจกเงาเหนืออ่างล้างมือ ซ้ายมือจะแบ่งห้องน้ำ ออกเป็น 2 ห้อง เท่า ๆ กัน บริเวณติดกับห้องน้ำจะเป็นเวทีกว้างประมาณ 4.5 เมตร ด้านหลัง เวทีจะเป็นห้องแต่งตัวสำหรับเตรียมการแสดงซึ่งไม่ค่อยกว้างนัก กว้างประมาณ 2 x 4 เมตร หรือ 8 ตารางเมตร โดยจะวางตู้ ล็อกเกอร์สำหรับเก็บข้าวของเครื่องใช้ของชายขายบริการ ความสูงประมาณ 2.10 เมตร มีจำนวนล็อกเกอร์ประมาณ 30 ตู้ แต่ส่วนใหญ่จะเป็นล็อกเกอร์ เปล่าว่างประมาณ 20 ตู้ เพราะชายขายบริการนิยมฝากข้าวของเครื่องใช้ไว้ที่เคาน์เตอร์ด้าน นอก ส่วนล็อกเกอร์ที่ใช้ประมาณ 10 ตู้ จะเป็นของชายขายบริการที่ทำงานอยู่ที่บาร์นี้มานานแล้ว และบริเวณมุมสุดถัดจากตู้ล็อกเกอร์เข้าไปด้านหลังเวทีจะมีห้องน้ำขนาดเล็กสำหรับชายขายบริการ ที่เข้าไปได้แค่พอนั่งเพียงคนเดียว มุมขวาสุดของห้องหลังเวทีจะเป็นบันไดทางขึ้นไปชั้น 2

บริเวณเวทีด้านหน้าจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ด้านซ้ายมือของเวทีจะเป็นเวทีแสดง ซึ่ง ยกพื้นสูงประมาณ 80 เซนติเมตร เป็นเวทีพื้นไม้ ส่วนมุมด้านขวาของเวทีจะเป็นตู้กระจกใส ซึ่งมีฝักบัวบนเพดานด้านใน ยกพื้นสูงประมาณ 1.50 เมตร โดยตู้กระจกใสจะแสดงการเปลือย ภายอบน้ำให้ลูกค้าดู บริเวณหน้าเวทีที่ด้านบนจะตกแต่งด้วยผ้า幔สีแดงสดชายผ้ามีระบาย สีขาว นอกจากนี้บริเวณริมเคาน์เตอร์เครื่องคิมด้านในซึ่งอยู่บริเวณขวามือของเวทีแสดงจะ สามารถเดินเข้าสู่ด้านหลังเวทีและขึ้นไปชั้น 2 ได้ แต่สงวนไว้สำหรับพนักงานเท่านั้น เพดาน บริเวณหน้าเคาน์เตอร์เครื่องคิม และหน้าทางเข้าห้องน้ำ จะแขวนทีวีสีเพื่อเปิดมิวสิควิดีโอให้ ลูกค้าชม

ชั้นที่ 2

จะเป็นห้องโถงรอบตัวอาคารจะไม่มีหน้าต่าง บริเวณพื้นห้องตรงกลางจะเป็นฟลอร์ซึ่งเป็นพื้นยกระดับสูงประมาณ 20 เซนติเมตร สำหรับแสดงโชว์คาบารेट์ และ

รอบๆ ห้องจะมีโต๊ะกระจกกลม และมีเก้าอี้รอบโต๊ะ 2 - 3 ตัว บริเวณมุมห้องก็จะเป็นโซฟา คล้ายกับชั้นต่าง บนเพดานห้องจะแขวนทีวีประมาณ 5 เครื่อง สำหรับลูกค้าไว้ร้องเพลง โดย ชั้น 2 สามารถจุลูกค้าได้ประมาณ 50 - 60 คน

ชั้นที่ 3

จะเป็นห้องปฏิบัติการเตรียมไว้สำหรับลูกค้าที่ไม่ต้องการพาชายขายบริการไป โรงแรมข้างนอกโดยทางบาร์จะจัดเตรียมห้องไว้ให้ลูกค้า 3 ห้อง โดยแบ่งเป็นห้องธรรมดา 2 ห้อง และห้องวีไอพี 1 ห้อง ลักษณะของห้องเมื่อขึ้นมาจากบันไดแล้วจะเป็นทางเดินกว้าง ประมาณ 1 เมตร โดยสามารถเดินผ่านทุกห้องได้หมด ซึ่งห้องวีไอพีจะอยู่ด้านในสุด ลักษณะของการจัดห้องแบบธรรมดากับห้องวีไอพี แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย กล่าวคือ ห้องธรรมดาจะเป็นห้องพัสดุและไม่มีโซฟา ส่วนห้องวีไอพีจะเป็นห้องที่มีเครื่องปรับอากาศ โดยที่ห้องทั้ง 2 แบบมีขนาดพื้นที่เท่ากัน

ห้องธรรมดา

เมื่อเดินเข้าไปในห้อง บริเวณกลางห้องด้านขวามือจะวางเตียงขนาดที่นอน 2 คน ได้ ถัดจากเตียงเข้าไปจะมีห้องน้ำแบบชักโครก ผนักที่ใช้กันระหว่างห้องจะเป็นคอนกรีตไม่มีหน้าต่างสำหรับระบายอากาศ

ห้องวีไอพี

สิ่งที่บอกความแตกต่างของห้องวีไอพีนอกจากจะมีเครื่องปรับอากาศแล้วก็คือ การมีโซฟาและมีโต๊ะกระจกเตี้ย ๆ ไว้สำหรับวางเครื่องดื่มเท่านั้น โดยมีตำแหน่งของโซฟาหนังสีดำจะวางอยู่ด้านขวามือของมุมห้องไม่มีการตกแต่งใด ๆ เป็นพิเศษ

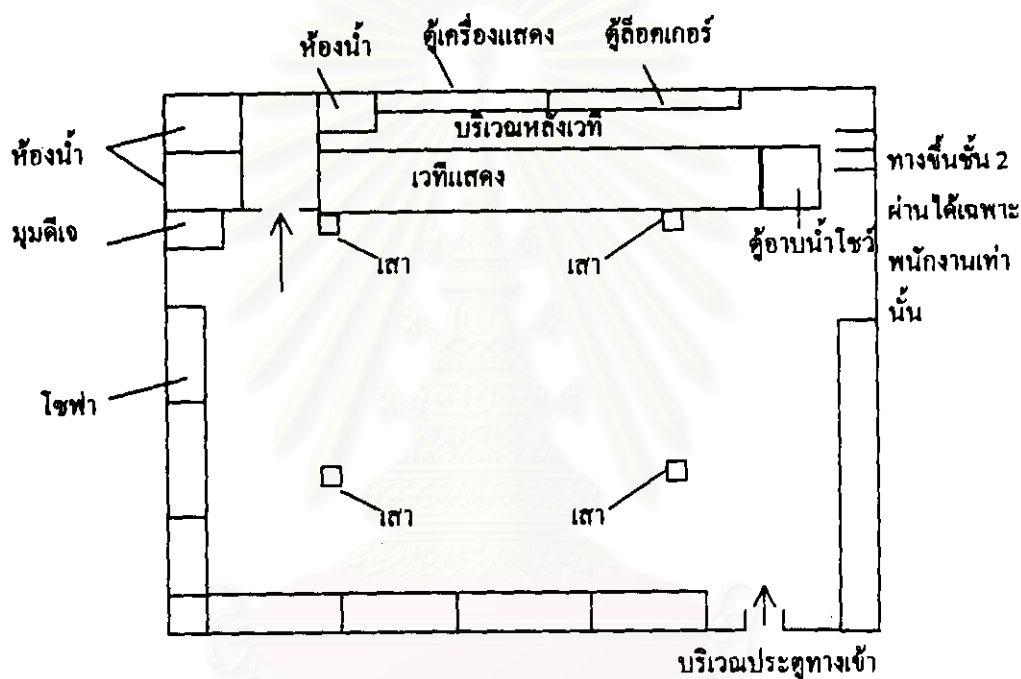
ชั้นที่ 4

ชั้นนี้จะเรียกว่าเป็นค่านักสำหรับทรงเจ้า ซึ่งค่อนข้างจะวังเวงดูน่ากลัว ส่วนใหญ่พื้นที่บริเวณชั้น 4 จะเป็นเขตหวงห้าม และไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกขึ้นไปโดยเด็ดขาด จะอนุญาตให้ชายขายบริการขึ้นไปสวดมนต์เฉพาะวันพระเท่านั้น บริเวณค่านักจะมีหลังคาเป็นรูปทรงหน้าจั่ว โดยมีลักษณะคล้ายโบสถ์ คูเจียบสงบและวังเวง พื้นที่ดังกล่าวเป็นพื้นที่บริเวณศาลฟ้า รอบห้องทั้ง 4 ด้านมีหน้าต่างเปิดโล่ง ลมสามารถพัดผ่านได้ตลอดริมผนังของห้องโดยยกฐานสูงประมาณ 50 - 60 เซนติเมตร และมีพระพุทธรูปบูชาสูงประมาณ 1 ฟุตครึ่ง ตั้งเป็นพระประธานอยู่ ประดับด้วยเครื่องบูชาต่าง ๆ เช่น กระจ่างรูป เจึงเทียน พระพุทธร

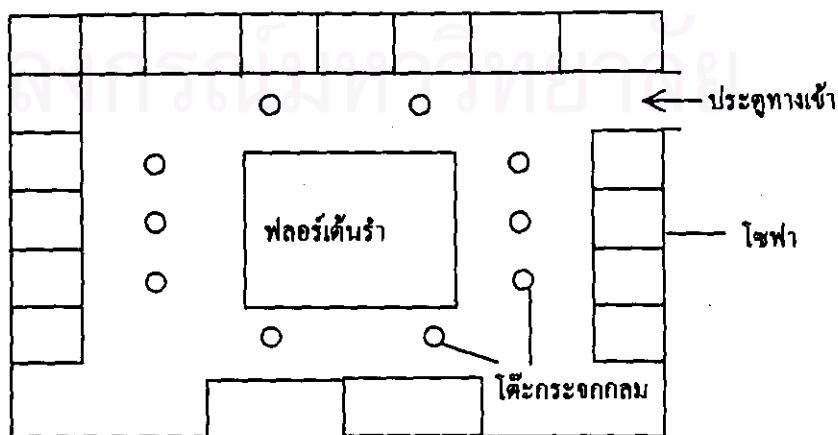
รูปขนาดเล็กลงต่าง ๆ นอกจากนี้บริเวณรอบ ๆ ห้องจะจัดวางโต๊ะหมู่บูชา และตั้งวางพระพุทธรูปองค์เล็ก ๆ ด้วยเช่นกัน บริเวณชั้น 4 นี้ ชายขายบริการรู้จักกันดีว่าเป็น หอพระหรือห้องทรงเจ้า

แผนผังของบาร์แต่ละชั้น

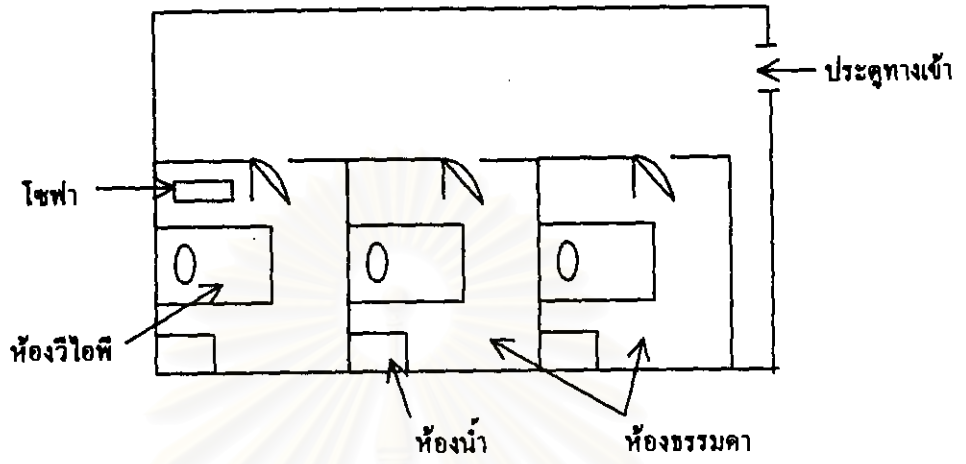
ชั้นที่ 1 : เวทีแสดงโชว์

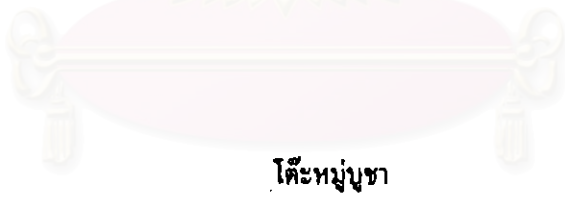
ชั้นที่ 2 : ทาราไอเกะเซค

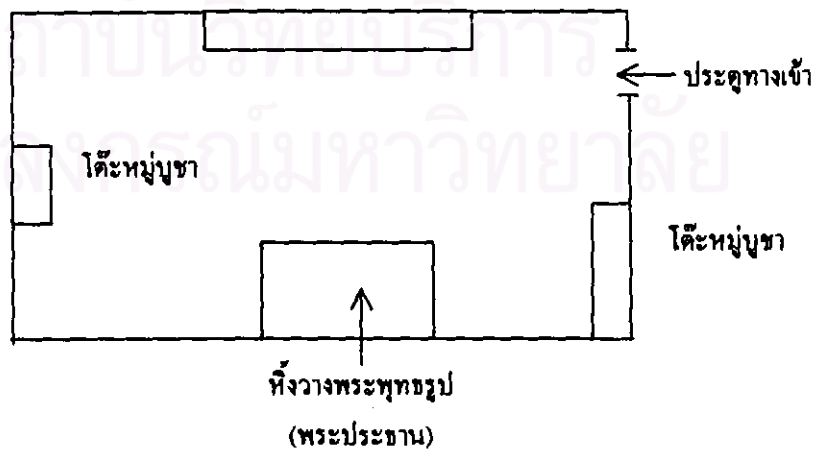
ชั้นที่ 3 : ห้องปฏิบัติงาน

ชั้นที่ 4 : หอพระ หรือ ห้องทรงเจ้า

โต๊ะหมู่บูชา

5.5 ลักษณะทางประชากร

ในบาร์ซีซาร์จะมีการจัดระเบียบทางสังคมโดยแบ่งความสำคัญตามลำดับชั้น ซึ่งบทบาทและภาระหน้าที่ของ “ตัวละคร” แต่ละกลุ่มจะแตกต่างกันไป เนื่องจากขนาดของบาร์ค่อนข้างจะใหญ่ และมีกฎระเบียบเพื่อให้พนักงานยึดถือปฏิบัติ เพื่อควบคุมและรักษาไว้ซึ่งความเป็นระเบียบของบาร์ โดยมีการแบ่งบทบาทและภาระหน้าที่ไว้ดังนี้

1. ผู้จัดการบาร์ (manager)
2. กัปตันบาร์ (captain)
3. บาร์น้ำ (bartender)
4. เด็กเสิร์ฟ (waiter)
5. เด็กเรียกลูกค้า (doorman)
6. เด็กออฟ (male prostitutes)

1. ผู้จัดการบาร์ (manager)

ปัจจุบันบาร์แห่งนี้มีผู้จัดการเพียงคนเดียว โดยจะทำหน้าที่ทุกอย่างแทนเจ้าของบาร์ โดยจะนั่งตรวจตราความเรียบร้อย อยู่บริเวณเคาน์เตอร์ชั้น 1 โดยบทบาทหน้าที่ นอกจากจะควบคุมดูแลพนักงานทุกคนรวมทั้งเด็กออฟภายในบาร์แล้ว ยังทำหน้าที่ออกคำสั่ง และลงโทษสมาชิกบาร์ที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบ โดยวิธีการลงโทษก็คือ การตัดเงิน สำหรับอัตราค่าจ้างตอบแทนที่ผู้จัดการบาร์ได้รับจากการดูแลบาร์แห่งนี้ คือ ประมาณ 30,000 บาท

บุคลิกลักษณะของผู้จัดการ

พนักงานทุกคนจะเรียกว่า “คุณนาย” รูปร่างท้วม สูงประมาณ 160 เซนติเมตร อายุประมาณ 50 ปี ผิวขาวตัดผมเกรียน นิสัยค่อนข้างดุ เป็นคนพูดจาขวานผ่าซาก เอาแต่ใจตนเอง หากใครทำอะไรให้ไม่เป็นที่น่าพอใจก็จะถูกดูค่า นิสัยค่อนข้างตระหนี่ ไม่นิยมแต่งตัวแบบสบาย ๆ สวมเสื้อเจ็ด กางเกงธรรมดา

2. กัปตันบาร์ (captain)

บทบาทและหน้าที่ก็คือ การเรียกลูกค้าเข้าร้าน เซอร์ลูกค้าโดยการโน้มน้าวหรือ ชักจูงให้ลูกค้าออฟเด็ก ทั้งนี้กัปตันจะต้องรู้รายละเอียดของเด็กเกือบจะทุกคน โดยเฉพาะเด็กที่กัปตันต้องการเซิร์ฟ ซึ่งต้องมีความจำดี สามารถจดจำเบอร์ และรายละเอียดของเด็กได้โดยสามารถให้ข้อมูลลูกค้าได้ทันทีเมื่อถูกถาม ทักษะหรือความสามารถพิเศษที่กัปตันพึงมีก็คือ สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ ต้องสามารถสื่อสารรู้เรื่อง และมีประสบการณ์พอสมควร นอกจากนี้แล้วกัปตันต้องสามารถคุมเด็กออฟได้ และต้องทำรายได้ให้บาร์ได้ดีพอสมควร อัตราค่าจ้างคือ ประมาณ 8,000 บาท ปัจจุบันมีจำนวน 6 คน

3. บาร์น้ำ (bartender)

หน้าที่รับผิดชอบ ก็คือ การผสมเครื่องดื่มและดูแลสุราที่ลูกค้าฝากไว้ ล้างทำความสะอาด แก้วน้ำ ตรวจสอบเช็คจำนวนเครื่องดื่มหลังบาร์เปิดทุกวัน รวมถึงการทำความสะอาด บริเวณเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม อัตราค่าจ้างประมาณ 5,000 บาท ปัจจุบันมีอยู่จำนวน 1 คน

4. เด็กเสิร์ฟ (waiter)

หน้าที่หลักก็คือ การปิดกวาด เช็ดถู ดูแลทำความสะอาดทุกส่วนภายในบาร์ ดูแลลูกค้า เช็ดโต๊ะ และทำความสะอาดที่เขี่ยบุหรี่ทันทีที่ลูกค้าลุกออกจากโต๊ะ อัตราค่าจ้างประมาณ 3,000 บาท ปัจจุบันมีจำนวน 5 คน

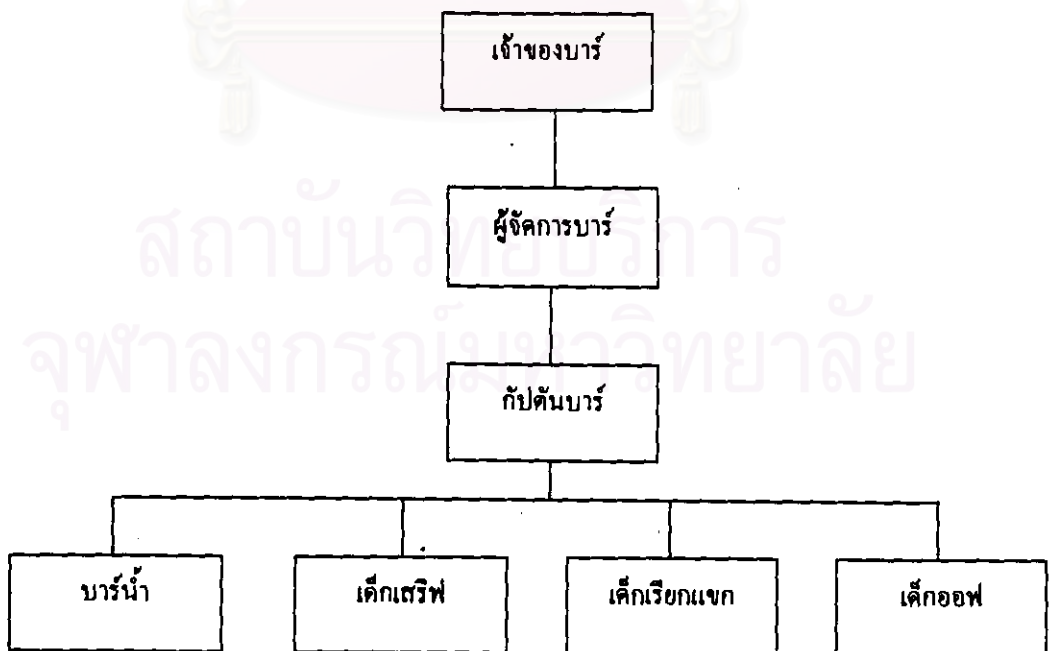
5. เด็กเรียกลูกค้า (doorman)

จะประจำอยู่ด้านนอกบาร์ และทำหน้าที่เรียกหรือเชิญลูกค้าเข้าร้าน ที่เมื่อสามารถเรียกลูกค้าเข้าร้านได้แล้ว กัปตันก็จะทำหน้าที่รับช่วงต่อ อัตราค่าจ้างที่ได้รับประมาณ 2,000 บาท ปัจจุบันมีจำนวน 3 คน

6. เด็กออพ (male prostitutes)

ปัจจุบันมีชายขายบริการอยู่ทั้งสิ้นประมาณ 40 – 50 คน ซึ่งจำนวนจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากมีการย้ายบาร์กันอยู่เป็นประจำ หน้าที่ของเด็กออพ คือการเป็นเพื่อนเที่ยว และบริการหรือมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า โดยลักษณะของการให้บริการขึ้นอยู่กับความต้องการของลูกค้าแต่ละรายว่าจะแสดงบทบาทเป็นฝ่ายรุกเยี่ยงผู้ชาย (เป็นผู้กระทำ) หรือเป็นฝ่ายรับเยี่ยงผู้หญิง (เป็นผู้ถูกกระทำ) เมื่อมีเพศสัมพันธ์ ทั้งนี้ ลูกค้าและเด็กออพ จะต้องตกลงกันก่อนในรายละเอียดถึงบทบาทที่จะต้องแสดง แต่โดยทั่วไปลักษณะการมีเพศสัมพันธ์ของเด็กออพจะได้ทั้งบทบาทรุกและรับ ซึ่งบางครั้งทางลูกค้าก็ต้องสอบถามกับเด็กออพก่อน โดยจะถามว่า “รับได้หรือไม่?” อายุโดยเฉลี่ยของเด็กออพก็คือ ประมาณ 20 – 23 ปี ทั้งนี้ทางบาร์จะมีเงินเดือนให้เด็กบาร์ด้วย คือ เดือนละ 1,500 บาท

แผนภูมิการจัดระเบียบภายในบาร์ (Organization Chart)

5.6 ลักษณะสภาพแวดล้อม

เนื่องจากบาร์ชีซาร์แห่งนี้ตั้งอยู่ใจกลางย่านธุรกิจของสีลม ดังนั้น ลักษณะสภาพแวดล้อม โดยทั่วไปจึงเต็มไปด้วยความแออัด ของอาคารพาณิชย์ ร้านค้า อาคารสำนักงานต่าง ๆ เช่น โรงแรม โรงพยาบาล ห้างสรรพสินค้า ธนาคาร บริษัทต่าง ๆ ฟาสต์ฟู้ด วัด

โรงแรม : มณเฑียร, คูสีตธานี, ตะวันนารามาตา, นารายณ์ ฯลฯ

โรงพยาบาล : จุฬาลงกรณ์, กรุงเทพคริสเตียน, เลิศสิน

ห้างสรรพสินค้า : โรบินสัน, เซ็นทรัล

ธนาคาร : กรุงเทพ, ซากุระ, ไทยพาณิชย์, กสิกรไทย ฯลฯ

ฟาสต์ฟู้ด : แม็คโดนัลด์, เคเอฟซี ฯลฯ

วัด : วัดหัวลำโพง, วัดแขก

พื้นที่ดังกล่าวจึงเต็มไปด้วยผู้คนที่สัญจรไปมา โดยกลางวันจะเป็นกลุ่มลูกจ้างพนักงานบริษัท ห้างร้านต่าง ๆ โดยตอนกลางคืนจะเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ความแออัดของผู้คนและอาคารสำนักงานต่าง ๆ แล้ว ย่านสีลมก็เต็มไปด้วยมลพิษทางเสียงและทางอากาศอีกด้วย

5.7 การคมนาคม

ด้วยเหตุที่สีลมเป็นย่านธุรกิจที่สำคัญของกรุงเทพมหานคร จึงได้รวมเอาความเจริญทางวัดต่าง ๆ ไว้บนพื้นที่แห่งนี้มากมาย ดังนั้น การขนย้าย หรือลำเลียงผู้คนเข้าออกในแต่ละวันจึงต้องมีระบบขนส่งที่สะดวกและมีประสิทธิภาพ เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่จะมีที่พักอาศัยอยู่นอกเขตเมืองแต่ก็มีความจำเป็นที่จะต้องมาทำงานในช่วงเวลาเช้า และกลับในช่วงเย็นซึ่งเป็นเวลาหลังเลิกงาน การเดินทางเข้าออกส่วนใหญ่จะใช้ 3 วิธีการหลักดังนี้

1. รถโดยสารประจำทาง

- รถโดยสารธรรมดา ได้แก่ สาย 25, 47, 50, 76, 77

- รถโดยสารปรับอากาศ ได้แก่ สาย ปอ.1, 2, 4, 7, 8, 15, พ. 17 ฯลฯ

2. รถยนต์ส่วนบุคคล

3. รถจักรยานยนต์

ปริมาณผู้คนที่เดินทางสัญจรเข้าออกตลอดทั้งวันมีอยู่ในอัตราที่สูง ทำให้การจราจรคับคั่งและติดขัด ซึ่งส่งผลให้เกิดมลพิษทางอากาศในที่สุด ชายขายบริการจะใช้วิธีการเดินทางด้วยรถโดยสารประจำทางมากที่สุด รองลงมาคือ รถจักรยานยนต์

5.8 การศึกษา

ระดับการศึกษาของชายขายบริการในบาร์ซีซาร์ โดยเฉลี่ยจะจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษา ม.1 -ม.3 มากที่สุด และความคิดส่วนใหญ่ชายขายบริการไม่สนใจเรื่องการศึกษา ค่อนั้นคือ ไม่ให้ความสำคัญกับการศึกษานั้นเอง เนื่องจากอยู่ในช่วงของวัยรุ่น ซึ่งให้ความสำคัญกับเพื่อนและการเที่ยวเตร่มากกว่า ชีวิตที่ผ่านมาในแต่ละวันจึงเต็มไปด้วยความสนุกสนานและความบันเทิงเรีงรมย์

5.9 ครอบครัวและเครือญาติ

จากการสำรวจพบว่า ชายขายบริการส่วนใหญ่จะเดินทางมาจากต่างจังหวัดเพื่อหางานทำในกรุงเทพฯ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยในตอนแรกซึ่งสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม พบว่าชายขายบริการที่มีภูมิลำเนาอยู่นอกเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลมีสัดส่วนสูงถึง 191 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 76.4 จากจำนวนของกลุ่มประชากรที่ศึกษา 250 คน

ดังนั้น ชายขายบริการ จึงไม่ได้พักอาศัยกับครอบครัว ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่า ส่วนใหญ่มักจะอาศัยรวมกันอยู่กับเพื่อน 2 - 3 คน โดยแบ่งจ่ายค่าเช่าเท่า ๆ กัน และมักอาศัยอยู่อาพาร์ตเมนต์ ความสัมพันธ์ในครอบครัวและเครือญาติจึงมีน้อย แต่ชายขายบริการมักจะกลับไปเยี่ยมเยือนครอบครัวช่วงเทศกาลที่มีวันหยุดต่อเนื่อง เช่น สงกรานต์ และเข้าพรรษา เป็นต้น

5.10 กฎระเบียบของบาร์

เพื่อให้การควบคุมดูแลของบาร์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากพื้นฐานอุปนิสัยส่วนตัว ความเคยชิน และความรับผิดชอบของชายชายบริการแต่ละคนแตกต่างกัน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ทางบาร์ต้องกำหนดกฎระเบียบขึ้นมา เพื่อให้ใช้ควบคุมพฤติกรรมของชายชายบริการ ได้แก่

1. ชายชายบริการ ทุกคนจะต้องเข้าทำงานก่อน 20.00 น. ในแต่ละวัน โดยกำหนดให้มีการตอกบัตรก่อนเข้าทำงานทุกครั้ง
2. หากเข้าทำงานสายเกิน 3 ครั้ง จะถูกตัดเงินเท่ากับ 1 ออฟ หรือ 300 บาท
3. การลางาน สามารถลาได้เพียงแค่วันจันทร์ถึงวันพุธเท่านั้น นอกเหนือจากวันที่กำหนดไว้นี้ห้ามลา หากมีการฝ่าฝืนแค่กออฟจะต้องนำเงินสดมาจ่ายให้กับทางบาร์จำนวน 500 บาท ในวันแรกที่กลับเข้ามาทำงาน ซึ่งเรียกว่า การจ่าย CR เหมือนกับเป็นการออฟตัวเองซึ่งมากกว่าการออฟปกติ โดยจะคิดคำนวณวันละ 500 บาท ซึ่งชายชายบริการ ส่วนใหญ่ก็จะลาออกไปโดยไม่กลับเข้ามาทำงานที่บาร์แห่งนี้อีก เนื่องจากไม่ต้องการเสียเงินค่าออฟตัวเอง
4. ห้ามทะเลาะหรือมีปัญหากับลูกค้าที่มาเที่ยวหรือออฟออกไป หากลูกค้ามาฟ้องทางบาร์จะไล่เด็กออกทันที เนื่องจากทางบาร์จะเลือกลูกค้ามากกว่าเด็ก
5. ห้ามขอลิขิตจากลูกค้า หรือเรียกว่า “ปล้นลูกค้า” เมื่อลูกค้าเรียกเก็บเงิน โดยเมื่อแจ้งค่าบริการให้ลูกค้าทราบแล้ว ก็ปด้นจะต้องถอยออกมาขึ้นรอกห่างจากลูกค้าอย่างน้อย 1 เมตร เพราะจะได้ไม่สามารถกระซิบบอขลิขิตจากลูกค้าได้
6. การลาจะต้องแจ้งให้ผู้จัดการทราบล่วงหน้าอย่างน้อย 3 วัน
7. ถ้าลาออกไปแล้วจะ ไม่มีการรับกลับเข้ามาทำงานอีก

ลักษณะของเงินที่ลูกค้าให้ หรือ “ทิป”

ทิปที่ลูกค้าให้แก่พนักงานจะมี 2 ลักษณะ คือ

1. ทิปมือ

หมายถึง เงินที่ลูกค้าให้กับชายชายบริการ โดยใส่ลงไปนมือ ซึ่งเรียกว่าเป็น “ทิปพิศواس” โดยเงินจำนวนนั้นจะเป็นของชายชายบริการ โดยไม่ต้องแบ่งใคร

2. ทิปปาก

หมายถึง เงินที่ถูกทำให้ไว้ในตลาด เมื่อลูกค้ารับเงินทอนไปแล้วเวลาทอนก็ปัดมันไม่สามารรถแอบเก็บเงินที่ปาดเข้ากระเป๋าคงตัวเองได้ เพราะเวลาที่ลูกค้าเรียกเก็บเงินทุกครั้งจะมีสายตาหลายคู่จับจ้องมองอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้จัดการ ดังนั้นจึงไม่มีขายขายบริการ คนใดเลยที่กล้าหยิบเงินจากตลาด บทลงโทษหากเกิดกรณีเช่นนี้คือการไล่ออก

5.11 ลักษณะทางวัฒนธรรมของบาร์

ตลอดระยะเวลา 14 เดือนที่ผู้วิจัยเข้ามาคลุกคลีอยู่กับบาร์แห่งนี้ พบว่า บาร์ที่ศึกษาจะมีวัฒนธรรมเฉพาะของตนเอง โดยมีการร่วมมือกับบาร์อื่น ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจเป็นหลัก ในขณะที่เดียวกันก็มีการแข่งขันกันไปด้วย โดยเรียกว่า “วัฒนธรรมทางธุรกิจ”

ระบบเศรษฐกิจ

จากการที่ประเทศไทยได้รับผลกระทบจากภาวะตกต่ำทางเศรษฐกิจ ซึ่งธุรกิจหลายประเภทต่างปิดตัวลง มีจำนวนคนว่างงานเพิ่มสูงขึ้น แม้ธุรกิจโดยรวมจะมีลักษณะซบเซาหรือถดถอย แต่กลับพบว่า ธุรกิจเพศพาณิชย์กลับเติบโตสวนทางกับธุรกิจประเภทอื่น ๆ ในระยะแรกที่ผู้วิจัยทำการสำรวจจำนวนสถานบริการและกลุ่มประชากร พบว่ามีบาร์เพียงไม่ถึง 40 บาร์ แต่หลังจากที่เข้าสู่สนามวิจัยแล้วกลับพบว่า มีจำนวนบาร์ที่เปิดใหม่เพิ่มมากขึ้นเกือบ 10 บาร์ อีกทั้งจำนวนผู้ชายที่เข้าสู่อาชีพนี้มีจำนวนสูงขึ้น

วิธีการที่บาร์ต่าง ๆ นำมาใช้ก็คือ การฉีกกำลังของแต่ละบาร์โดยการร่วมมือกันจัดรายการพิเศษ ซึ่งเป็นเสมือนการคืนกำไรให้กับลูกค้าที่มาเที่ยวที่บาร์ โดยบาร์ซีซาร์จะจัดประกวดหนุ่มหล่อขึ้นในวันเสาร์สุดท้ายของทุกเดือน ซึ่งจะมีการส่งขายขายบริการจากบาร์ต่าง ๆ ทั่วกรุงเทพฯ ที่หน้าตาดีเข้าร่วมประกวด ซึ่งในวันนั้น ๆ จะมีลูกค้าเข้ามาชมการประกวดมากกว่าปกติ ทำให้บาร์มีรายได้เพิ่มมากขึ้นจากค่าเครื่องดื่ม และค่าพวงมาลัย ในขณะที่เดียวกันก็จะเป็นการโฆษณาบาร์ไปในตัว ผลประโยชน์ที่ได้จากธุรกิจนี้จึงมีลักษณะกระจายตัว แต่เนื่องจากเป็นธุรกิจขายบริการ แต่ละบาร์จึงคัดเอากลยุทธ์ต่าง ๆ เข้ามาใช้ ในภาวะที่มีการแข่งขันกันสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดโปรแกรมโชว์เพื่อดึงดูดลูกค้า ซึ่งทางบาร์

จะมีการจัดโชว์ไม่ซ้ำกันในแต่ละเดือน แต่รายการโชว์ในแต่ละวันจะเหมือนกัน ซึ่งจะเปิดแสดงโชว์พิเศษ 3 รอบดังต่อไปนี้

รอบที่ 1	เวลา 21.45 น.
รอบที่ 2	เวลา 23.30 น.
รอบที่ 3	เวลา 01.15 น.

ลักษณะของโชว์

1. โชว์มังกรลอดถ้ำ

การแสดงชุดนี้จะมีกระดานแผ่นใหญ่วาดรูปผู้ชาย 2 คน ยืนเปลือยกาย ท่อนบนอิงแอบกัน และบริเวณตรงเป่ากางเกงของรูปภาพจะถูกเจาะรูวงกลมเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 5 – 8 เซนติเมตร ในขณะที่ด้านหลังแผ่นกระดานรูปภาพจะมีชายขายบริการยืนปลุกปั้นอวัยวะเพศของตนเอง แล้วนำมาสอดลอดรูวงกลมที่เจาะเอาไว้ เพื่อให้ลูกค้าชม โดยการแสดงชุดนี้จะมีโฆษก 2 คนยืนอยู่บริเวณด้านหน้าแผ่นกระดาน แล้วบรรยายสรรพคุณให้ลูกค้าฟัง บางครั้งก็มีการนำเอาตะเกียบมาตีปลิ้น พลิกเล่นไปมา หรือ จุดไฟแช็กจนเป็นคัน ซึ่งเรียกเสียงฮาจากลูกค้าผู้มาชมได้พอสมควร ซึ่งการบรรยายส่วนใหญ่จะเป็นไปในลักษณะขบขัน และจะใช้เวลาในการแสดงประมาณ 15 นาที

2. โชว์การร่วมเพศ

นักแสดงเป็นชาย 2 คน แสดงบทบาทที่ไม่เหมือนกัน คือ บทบาทที่เป็นฝ่ายรุกและฝ่ายรับ โดยคนที่แสดงเป็นฝ่ายรุกจะมีรูปร่างหน้าตาดี และมีขนาดอวัยวะเพศที่ค่อนข้างใหญ่พอสมควร ชายที่แสดงเป็นฝ่ายรุกจะเปลือยกายทั้งท่อนบนและล่าง ส่วนชายที่แสดงเป็นฝ่ายรับจะสวมกางเกงชั้นในแบบมีเส้น ซึ่งจะปกปิดเฉพาะอวัยวะเพศของตนเอง แต่จะเปลือยบริเวณบั้นท้าย พร้อมกับสวมหน้ากากปกปิดใบหน้าของตนเอง ฝ่ายรุกจะปลุกปั้นอวัยวะเพศของตนเองจนแข็งตัวเต็มที่ แล้วจึงสวมถุงยางอนามัย และนั่งรออยู่บนม้านั่งไม้ยาวประมาณ

1.50 เมตร มี 4 ขา ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการแสดง ผู้แสดงฝ่ายรับจะใช้ปากอมอวัยวะเพศของผู้แสดงฝ่ายรุก ต่อจากนั้นจึงนำอวัยวะเพศของคู่แสดงจะสอดเข้าไปในทวารหนักของตนเอง จากนั้นบทบาทลีลาต่าง ๆ ของการร่วมเพศก็เริ่มขึ้น ในลักษณะต่าง ๆ ทั้งแบบธรรมชาติและพิศดาร และจบลงด้วยการปิดม่านลงเหมือนในโรงละคร การแสดงชุดนี้ใช้เวลาประมาณ 15-20 นาที.

3. โชว์อาบน้ำ

เวทีแสดงจะเป็นห้องกระจกใสซึ่งยกพื้นสูงประมาณ 1.5 เมตรโดยนักแสดงในสภาพเปลือยเปล่านั้นจะเดินเข้าตู้อาบน้ำบริเวณด้านหลังเวที ซึ่งมีประตูบานเลื่อน จำนวนผู้แสดงปกติจะมี 2 คน ภายในตู้อาบน้ำจะเปิดไฟสีแดงสลัว ๆ ทำให้เห็นภาพไม่ชัดเจนนัก บนเพดานตู้อาบน้ำตรงกลางจะติดฝักบัวและเปิดน้ำอยู่ตลอดเวลา โดยชายชายบริการ 2 คน จะแสดงท่าทางในการอาบน้ำ โดยการฟอกสบู่ และถูตัวให้กันและกัน และกอดรัดกัน ในขณะที่บริเวณแผ่นกระจกใสทั้ง 2 ด้านภายในตู้จะเปิดน้ำเป็นฝอย ไหลอาบลงบนแผ่นกระจกทำให้ภาพนี้ปรากฏพร่ามัว ซึ่งผู้ชมก็ต้องจินตนาการตามไปด้วย การแสดงชุดนี้ใช้เวลาประมาณ 5 - 10 นาที

4. การแสดงลิปซิงก์และจินตลีลา

การแสดงชุดนี้ประกอบด้วยการแสดงหลายชุด ซึ่งเป็นการขับปากร้องเพลงตามเสียงเพลงของสาวประเภทสอง และมีการแสดงจินตลีลาประกอบเพลงซึ่งมีทั้งลักษณะสวยงาม และตลกขบขัน ซึ่งการแสดงประเภทนี้ จะมีเพลงประมาณ 6-7 ชุด

ระบบศาสนาและความเชื่อ

1. ระบบศาสนา

ชายชายบริการส่วนใหญ่จะนับถือศาสนาพุทธ และมักจะเชื่อถือในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อธิษฐาน ภาวนาต่าง ๆ เหมือนพุทธศาสนิกชนโดยทั่วไป และจะร่วมกิจกรรมทางศาสนา

บ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงเทศกาลเข้าพรรษา ซึ่งจะเดินทางกลับภูมิลำเนาในต่างจังหวัด ส่วนการเข้าร่วมกิจกรรมทางพุทธศาสนาในกรุงเทพมหานคร เช่น การทำบุญตักบาตร ในวันปกติ วันพระ หรือวันสำคัญทางพุทธศาสนาจะมีน้อยมาก เนื่องจากช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงที่ชายขายบริการพักผ่อน

2. ระบบความเชื่อ

มีระบบความเชื่อหลายอย่างที่ชายขายบริการยึดถือ ดังนี้

2.1 การไม่ยืมเงินกันก่อนบารจะเปิด

เนื่องจากรายได้ของชายขายบริการแต่ละคนจะขึ้นอยู่กับลูกค้าที่มาเที่ยว ซึ่งชายขายบริการเกือบจะทุกคนจะเชื่อถือในเรื่องของดวง ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าทุกครั้งที่ชายขายบริการ เข้าร้านจะต้องมีการยกมือไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ แม้แต่ก่อนจะขึ้นเวทีแสดง ดังนั้นการยืมเงินกันก่อนเริ่มทำงาน ถือว่า ดวงจะไม่ดี คือไม่ได้ลูกค้าในวันนั้น เพราะถือว่าเงินยังไม่เข้ากระเป๋า แต่กลับถูกขัดโชคเสียก่อน ซึ่งจากการสัมภาษณ์ชายขายบริการจะส่วนใหญ่จะไม่มีใครชอบการกระทำดังกล่าว และไม่พยายามสนิทสนมกันมากนัก

2.2 การไม่รับลูกค้าที่เป็นผู้หญิง

ชายขายบริการบางคนมีความเชื่อว่า การออกไปกับลูกค้าที่เป็นผู้หญิงเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ เพราะจะได้ลูกค้าน้อยลง หรือแทบจะไม่ได้ลูกค้าเลยภายในเดือนนั้น ๆ โดยมีความรู้สึกคล้ายกับเป็นอาถรรพณ์อย่างหนึ่ง โดยชายขายบริการคนหนึ่งพูดว่า “พี่ผมจะไม่ไปกับลูกค้าผู้หญิงเลย ถึงจ่าย (pay) ดี แต่ไม่ไหวลูกค้าที่มาเที่ยว รู้หมดว่า เราไม่โช่งเก๋ ลูกค้าหนีหมด แทบจะไม่ได้ลูกค้าเลยเดือนนั้น

2.3 ห้ามนำผู้หญิงเข้ามาในบาร์

ผู้หญิงในที่นี้หมายถึง คู่รักของชายขายบริการเอง เพราะมีความเชื่อว่าการพาผู้หญิงมาซึ่งที่ทำงานของตนเองนั้นจะทำให้ลูกค้าที่พึงจะได้ลดน้อยลง

ระบบการแพทย์และสาธารณสุข

ทางบาร์ก่อนข้างจะเข้มงวดกับชายขายบริการทุกคน โดยกำหนดเอาไว้ว่า ทุก ๆ เดือนก่อนรับเงินเดือน ชายขายบริการทุกคนจะต้องนำเอกสารการตรวจเช็คเลือดมาแสดงทุกครั้ง หากไม่แสดงก็จะไม่จ่ายเงินให้ จากข้อกำหนดดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าทางบาร์ดูและเอาใจใส่สุขภาพและความปลอดภัยของผู้ซื้อและผู้ขายบริการ ในขณะเดียวกันก็เป็นการสนองนโยบายการลดการแพร่กระจายโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรคเอดส์ของกระทรวงสาธารณสุข นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ต่อชายขายบริการเองที่ลดความเสี่ยงจากโรคติดต่อลง

ระบบการสื่อสาร

การสื่อสารที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นจากชายขายบริการ เนื่องจากอาชีพของเขาเหล่านั้นจำเป็นต้องมีปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ โดยชายขายบริการสามารถซึมซับการถ่ายทอดบางสิ่งบางอย่างโดยไม่รู้ตัว นั่นคือ การสามารถแยกแยะความพึงพอใจของลูกค้าแต่ละชาติได้ชัดเจน อาทิเช่น

ลูกค้าชาวไทย : ชอบสูง ขาว หล่อ มีกล้ามเนื้อ หรือเข้ม ๆ โดยคนไทยจะเน้นที่รูปร่างหน้าตา เป็นสำคัญ

ลูกค้าชาวสิงคโปร์ – ฮองกง – ญี่ปุ่น – ไต้หวัน – มาเลเซีย : ชอบชายขายบริการที่มีรูปร่างลักษณะเล็กบอบบาง ผิวขาว ดูสะอาด คล้ายคนภาคเหนือ

ลูกค้าชาวตะวันตก : ชอบชายขายบริการที่ตัวเล็ก ผิวดำ หน้าตาไม่ทันสมัย และไม่สนใจเรื่องการแต่งตัวเลย หากตัวเล็กแล้วมีกล้ามเนื้อยิ่งพึงพอใจมาก ลักษณะรูปร่างคล้ายคนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การสื่อสารที่ใช้ คือการสนทนาด้วยภาษาไทยภาคกลาง กรณีที่ลูกค้าเป็นลูกค้าคนไทย แต่หากลูกค้าเป็นลูกค้าชาวต่างชาติ ภาษาที่ใช้ คือ ภาษามือหรือภาษาอังกฤษปน ภาษาไทย

นอกจากนี้การสื่อสารที่ค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้ คือ สื่อหรือเครื่องมืออุปกรณ์การสื่อสารที่สถานบริการหรือบาร์ และชายขายบริการใช้ก็คือ

1. หนังสือ

สถานบริการหรือบาร์โชว์แห่งนี้จะลงโฆษณาในนิตยสารสำหรับกลุ่มรักร่วมเพศหรือชาวเกย์ เช่น นีออน มิถุนา มิคเวย์ วิกแอนด์ มรกต เมล เป็นต้น ทำให้ลูกค้าที่มาเที่ยวส่วนใหญ่รับทราบข้อมูลผ่านสื่อประเภทนี้ และบางครั้งจากลูกค้าที่เป็นนักเที่ยวที่เป็นชาวจีนก็กลายมาเป็นลูกค้าประจำไปในที่สุด

2. โทรศัพท์

ทางบาร์จะใช้โทรศัพท์ติดต่อหรือแจ้งให้ชายขายบริการที่อยู่ในสังกัดของบาร์แต่ไม่ได้เข้าทำงานโดยจะมีการจัดระดับหรือเกรดที่ดีกว่า เช่น รูปร่างหน้าตาดี เคยถ่ายแบบโฆษณามาก่อน โดยจะโทรศัพท์ตามตัวเพื่อนัดหมายให้ลูกค้า ลักษณะดังกล่าวจะเป็นการบริการที่เรียกว่า “call service” โดยชายขายบริการจะนิยมพกพาโทรศัพท์เคลื่อนที่ เพื่อความสะดวกในการติดต่อจากทางบาร์นั่นเอง ทำให้สามารถบริการลูกค้าได้อย่างรวดเร็วส่วนใหญ่จะมีรายได้สูง เนื่องจากมีรูปร่างหน้าตาดี

3. วิชิตติดตามตัว

เป็นลักษณะของเครื่องมือสื่อสารอีกประเภทหนึ่งที่นิยมใช้ในหมู่ชายขายบริการ เนื่องจากราคาถูก สามารถหาซื้อได้ง่าย พกพาสะดวก โดยนิยมใช้ในระยะเวลาแรกของการเข้าสู่อาชีพขายบริการ หรือ สำหรับชายขายบริการที่มีรายได้น้อย

4. แฟ้มรูป (presentation folders)

ทางสถานบริการจะมีแฟ้มรูปถ่ายของชายขายบริการที่คัดเลือกแล้วว่าหน้าตาดีไว้ให้ลูกค้าพิจารณา หากลูกค้ารายใดสนใจก็สามารถสอบถามจากกัปตันประจำบาร์เพื่อขอทราบรายละเอียดซึ่งกัปตันก็จะให้ข้อมูลที่เป็นการโน้มน้าว หรือ เชิญชวนให้ลูกค้าออฟ เช่น “หน้าตาดี งานดี ได้ทุกอย่าง ของใหญ่” เป็นต้น

5. สไลด์

ก่อนการแสดงโชว์พิเศษจะเริ่มขึ้นในแต่ละรอบ ทางซีซาร์จะฉายสไลด์รูปภาพเปลือยเปล่าของชายขายบริการที่มีรูปร่างหน้าตาดีระดับนายแบบในอริยابทต่าง ๆ โดยมีหมายเลขกำกับไว้ หากลูกค้าคนใดสนใจก็สามารถเรียกกัปตันมาสอบถาม

5.12 ลักษณะการซื้อขายบริการทางเพศ

1. การเสนอขายบริการ

1.1 ชายขายบริการที่ทำงานประจำบาร์

ก่อนการแสดงโชว์พิเศษในแต่ละรอบชายขายบริการทุกคนจะต้องสลับกันขึ้นลงเวที โดยสวมกางเกงชั้นในสีขาว มีแผ่นป้ายวงกลมสีแดงมีหมายเลขประจำตัวสีขาวติดอยู่บริเวณขอบกางเกงชั้นใน เพื่อให้ลูกค้าสามารถระบุหมายเลขได้ถูกต้องหากสนใจโดยบอกผ่านกัปตัน ชายขายบริการที่บาร์ซีซาร์ส่วนใหญ่จะมีลักษณะหน้าตาดี รูปร่างได้สัดส่วน ขนาดรูปร่างจัดได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ระดับกลาง คือ ไม่ใหญ่มากเหมือนนักกล้าม หรือ ไม่เล็กจนเกินไป เหมือนเด็กส่วนสูงโดยเฉลี่ยประมาณ 170 เซนติเมตร อายุเฉลี่ย คือ 20 – 23 ปี โดยชายขายบริการจะต้องออกมาเต้นประกอบเพลงอยู่บนเวที ซึ่งแบ่งออกเป็นสองแถวซ้อนกัน แถวละ 4 – 5 คน หากขยับเต้นก็จะมีโอกาสถูกออฟสูง ทั้งนี้ ชายขายบริการจะต้องสลับกันขึ้นเวที โดยฟังตามเสียงเพลงที่เปิด กล่าวคือ เมื่อมีการเปลี่ยนเพลงชายขายบริการชุดใหม่ก็จะหมุนเวียนกันขึ้นเวที

1.2 ชายขายบริการที่ไม่ทำงานประจำบาร์

การเสนอขายบริการจะผ่านทางสไลด์ที่ทางบาร์ฉายให้ลูกค้าชมในช่วงก่อนการแสดงโชว์พิเศษ หากลูกค้าสนใจก็จะแจ้งให้กัปตันทราบ เพื่อโทรศัพท์ติดต่อ อย่างไรก็ตาม การได้ออฟของชายขายบริการกลุ่มนี้ ก็ขึ้นอยู่กับการเชียร์ของกัปตันด้วย

2. การเสนอซื้อบริการ

เนื่องจากชายขายบริการถูกจัดพื้นที่ไว้เป็นสัดส่วนอยู่ด้านหลังเวทีแสดง และทุกครั้งที่ลงจากเวทีมาเพื่อต้อนรับลูกค้าจะต้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายด้วยตัวชู้คคล้ายนักบิมนาสติกแบบเสื้อกล้ามและขาสั้น ทั้งนี้ ลูกค้าอาจจะจดจำหมายเลขประจำตัวของชายขายบริการ และแจ้งบอกถึงต้นกก็ได้ เมื่อลงมาจากเวทีชายขายบริการก็จะถูกลูกค้าสอบถามในสิ่งที่ลูกค้าต้องการจะรู้ เช่น ทำอยู่ที่นี้นานหรือยัง ทำอะไรเป็นบ้าง รับได้ไหม ของใหญ่หรือเปล่า เป็นต้น และบางครั้งชายขายบริการก็จะถูกลูกค้าลูบคลำล้วงจับอวัยวะเพศ เพื่อตรวจสอบขนาด

การเรียกชายขายบริการเข้ามาสอบถามรายละเอียดนั้น ลูกค้าจะต้องตั้งเครื่องคิด หรือเรียกว่า “ซื้อครั้ง” ให้ด้วย โดยชายขายบริการจะได้ค่าครั้งจากทางบาร์ 50 โดยทั่วไปก็เป็นที่ทราบกันจนเป็นธรรมเนียมปฏิบัติว่า เมื่อเรียกชายขายบริการ เข้ามาสนทนาแล้ว หากไม่พอใจก็อาจจะให้ “ทิปมือ” แก่ชายขายบริการ 100 – 200 บาท แต่ก็ไม่ได้เป็นข้อกำหนดตายตัวว่าลูกค้าทุกคนจะต้องยึดถือปฏิบัติ นอกจากนี้ชายขายบริการเองก็อาจจะสังเกตลูกค้าได้เช่นกัน เพื่อประเมิน หรือดูแนวโน้มว่าลูกค้าจะออฟตนหรือไม่ หากพิจารณาแล้วเห็นว่ามีความเป็นไปได้น้อย ชายขายบริการก็จะพยายามปลีกตัวออกมา โดยการใช้เทคนิคพิเศษเฉพาะของแต่ละคน ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้ไม่เสียเวลาและโอกาสที่จะถูกลูกค้ารายอื่น ๆ ออฟ นั่นเอง ในกรณีที่ชายขายบริการไม่ต้องการออกไปกับลูกค้ารายใด เช่น เม้าเหล่า หรือ พุดจาไม่รู้เรื่อง สกปรก ชายขายบริการก็อาจจะบอกลูกค้ารายนั้น ๆ ว่า มีลูกค้าโต๊ะอื่นออฟแล้ว เป็นต้น

5.13 การขัดเกลาทางสังคม

บทบาทของสถานบริการทางเพศต่อ การปลูกฝังค่านิยมบางประการมีทั้งส่วนที่ชายขายบริการซึมซับเอาไว้ในลักษณะที่เป็นการรับรู้โดยตรง คือ จากการบอกเล่า หรือการสั่งสอนจากผู้จัดการบาร์ กัปตันบาร์ เพื่อนร่วมงาน และโดยทางอ้อม คือจากการเลียนแบบคนรอบข้าง

1. การขัดเคลาทางตรง

คือการที่ผู้จัดการบาร์ หรือ ผู้ร่วมงานที่อยู่ในลำดับชั้นที่สูงกว่าหรืออาวุโสกว่า สั่งสอน เนื่องจากได้เข้าสู่อาชีพนี้มาก่อน มีประสบการณ์มาก่อน เหมือนสุกษนิคโบราณที่ว่า “อาบนํ้าร้อนมาก่อน” ยังใช้ได้อยู่ในบาร์แห่งนี้ กล่าวคือ ผู้ที่มีประสบการณ์ก็จะพยายามสั่งสอนชายขายบริการที่เพิ่งจะเข้าสู่อาชีพ เช่น “ให้เก็บออมเงินที่หามาได้ไว้บ้าง โดยไม่สุหร่ายสุหร่าย หรือใช้จ่ายกับการเที่ยวเตร่จนหมด โดยให้นี้ถึงตอนไม่มีเงิน” หรือการแจ้งให้ทราบเป็นกฎระเบียบที่ใช้ควบคุม เช่น ห้ามลัษโมขของลูกค้้า ห้ามทะเลาะกับลูกค้้า เป็นต้น

2. การขัดเคลาทางอ้อม

ส่วนใหญ่ที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นก็คือ วัฒนธรรมการแต่งกายของชายขายบริการมักจะเอาตามอย่างกัน หรือการเลียนแบบกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแฟชั่นการแต่งกาย โดยสีที่นิยมมากที่สุดคือสีดำ และเสื้อผ้าอากรมที่สวมใส่มักจะรัดรูปร่าง นิยมเจาะหู และใส่ต่างหู และนิยมสักตามร่างกาย ค่านิยมที่พบเห็นชัดเจนก็คือ ค่านิยมแบบบริโภคนิยมชายขายบริการส่วนใหญ่ มักจะใช้เงินหมดไปกับการเที่ยวเตร่ เช่น เปิดสุรา เที่ยวคาราโอเกะ ซึ่งค่าใช้จ่ายจากการเที่ยวเตร่แต่ละครั้งมักจะเกินกว่าค่าออฟที่ได้รับจากลูกค้้าในแต่ละครั้ง คือ ไม่ต่ำกว่า 1,000 บาท ดังนั้น หากชายขายบริการมีพฤติกรรมเที่ยวเตร่บ่อยครั้ง เงินที่หามาได้ก็จะหมดไปอย่างง่ายดาย โดยจะให้กำถ้งใจตนเอง ด้วยประโยคที่ว่า “วันนี้หมด พรุ่งนี้ก็ได้” เสมอ ซึ่งผู้วิจัยพบว่าชายขายบริการส่วนใหญ่จะไม่มีเงินออมเลย

5.14 การรับสมัครเข้าทำงาน

บาร์ที่ผู้วิจัยศึกษานี้จะมีวิธีการแจ้งการรับสมัครงานผ่านสื่อดังต่อไปนี้เป็นหลัก คือ

1. การลงโฆษณาลงนิตยสารสำหรับชายรักร่วมเพศ เช่น นีออน เมล ห้องห้าเหลี่ยม มิคเวย์ มิธนา มรกต เป็นต้น
2. การปิดป้ายรับสมัคร

3.. การบอกกล่าวปากต่อปาก

โดยปกติชายขายบริการมิได้มีแค่เพื่อนที่ทำงานอยู่บาร์เดียวกันเท่านั้น แต่จะมีกลุ่มเพื่อนซึ่งมักจะให้ความสนิทสนมกันมากกว่าที่ทำงานอยู่ต่างบาร์ซึ่งจะบอกกล่าวกันถึงการเปิดรับสมัครงาน อย่างไรก็ตามทางบาร์ก็มักจะเปิดรับสมัครชายขายบริการหน้าใหม่ ๆ เข้ามาทำงานอยู่ในบาร์อยู่ตลอดเวลา และโดยมากก็มักจะเก่ามาจากบาร์อื่น แล้วมาเป็นชายขายบริการ หน้าใหม่ในบาร์แห่งนี้ ในขณะที่เดียวกันก็มีชายขายบริการบางส่วนที่ออกจากบาร์นี้และไปสมัครทำงานยังบาร์อื่น โดยเฉพาะบาร์ใหม่ ๆ ซึ่งถูกค่าส่วนใหญ่นิยมไปเที่ยว

5.15 ขั้นตอนการรับเข้าทำงาน

ทางบาร์จะมอบหมายให้ผู้จัดการบาร์เป็นผู้พิจารณาการเข้าทำงาน โดยมีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. ผู้สมัครจะต้องนำสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนพร้อมภาพถ่ายขนาด 2 นิ้ว 2 รูป มามอบให้กับทางบาร์ในวันที่มาสมัครเข้าทำงาน
2. ผู้จัดการจะสัมภาษณ์โดยคำถามที่มักจะไม่ลืมหูลืมตาที่ถามก็คือ “รุกและรับได้หรือไม่” หากผู้สมัครตอบว่า “รับได้” ก็จะผ่านการพิจารณาโดยง่าย
3. ผู้สมัครจะต้องผ่านการตรวจขนาดของอวัยวะเพศจากผู้จัดการก่อน เพื่อดูขนาดและความยาว
4. การตรวจสุขภาพ ทางบาร์จะขอใบรับรองการตรวจเช็คสุขภาพของผู้สมัครทุกเดือน หลังจากที่ผ่านการพิจารณาให้เข้าทำงานแล้ว

สิทธิพิเศษ

ทางบาร์จะให้สิทธิ ผู้จัดการ กับคน บาร์น้ำ เค้กเซิร์ฟ ชกเว้นเด็กออฟ กู้เงินจากบาร์ได้ โดยไม่มีดอกเบี้ย ในวงเงินไม่เกิน 1,000 บาท โดยจะเรียกเก็บเงินคืนเมื่อเงินเดือนออก

5.16 ประวัติของบาร์

บาร์แห่งนี้ก่อตั้งขึ้นมาเมื่อวันที่ 15 มีนาคม พ.ศ. 2521 ทางบาร์ได้เช่าอาคารดังกล่าว และได้เริ่มเปิดทำการในชั้นที่ 1 ก่อน โดยการตกแต่งเพื่อให้บริการในรูปของบาร์โชว์ และเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2535 หรือเมื่อประมาณ 7 ปีที่ผ่านมา ทางบาร์ได้ทำการเช่าพื้นที่เพิ่มเติมในชั้นที่ 2-3 และ 4 ตามลำดับ โดยชั้น 2 จัดทำเป็น คาราโอเกะเซค ชั้น 3 จัดเตรียมห้องไว้สำหรับรับรองลูกค้าที่ไม่ต้องการอพชายชขายบริการ เข้าโรงแรม และต่อเติมหลังคาบนคาคฝ้าชั้นที่ 4 เพื่อจัดทำเป็นหอพระ เนื่องจากทางเจ้าของมีความเลื่อมใสในพุทธศาสนา และมีความเชื่อว่าหากสร้างค่านัก หรือหอพระไว้ที่บาร์แล้วจะทำให้กิจการค้ำรุ่งเรือง ปัจจุบันเจ้าของบาร์แห่งนี้ได้ขยายกิจการไปยังต่างจังหวัด จึงมีเวลาน้อยที่จะบริหารหรือดูแลกิจการแห่งนี้จึงได้มอบหมายให้ผู้จัดการเป็นผู้ควบคุมดูแลบาร์แทน ทั้งนี้ทางเจ้าของบาร์จะเข้ามาจ่ายเงินเดือนให้สมาชิกทุกเดือน ๆ ละ 1 ครั้ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.17 การดำเนินงานของบาร์

กิจกรรมประจำวัน

บาร์จะเปิดให้บริการแก่ลูกค้าตั้งแต่วันจันทร์ ถึงวันอาทิตย์ เวลา 20.00 น. ถึง 02.00 น.

โดยคิดอัตราค่าบริการดังนี้

- ค่าเครื่องดื่ม	200	บาท / แก้ว
- ค่าออฟเส็ก	300	บาท / ครั้ง
- ค่าห้องแบบธรรมดา	150	บาท / ครั้ง
- ค่าห้องแบบวีไอพี	300	บาท / ครั้ง

ตารางที่ 5-1 แสดงกิจกรรมประจำปีของบาร์

วัน/เดือน/ปี	รายละเอียดกิจกรรม
1 – 3 มกราคม 2541	เฉลิมฉลองวันขึ้นปีใหม่
31 มกราคม 2541	ประกวดหนุ่มหล่อ
14 กุมภาพันธ์ 2541	ปาร์ตี้วันแห่งความรัก
28 กุมภาพันธ์ 2541	ประกวดหนุ่มหล่อ
28 มีนาคม 2541	ประกวดหนุ่มหล่อ
13 – 15 เมษายน 2541	ฉลองประเพณีสงกรานต์
25 เมษายน 2541	ประกวดหนุ่มหล่อ
30 พฤษภาคม 2541	ประกวดหนุ่มหล่อ
27 มิถุนายน 2541	ประกวดหนุ่มหล่อ
25 กรกฎาคม 2541	ประกวดหนุ่มหล่อ
29 สิงหาคม 2541	ประกวดหนุ่มหล่อ
26 กันยายน 2541	ประกวดหนุ่มหล่อ
31 ตุลาคม 2541	ปาร์ตี้คืนปล่อยผี (Halloween Night Party)
28 พฤศจิกายน 2541	ประกวดหนุ่มน้อยลอยกระทง
25 ธันวาคม 2541	ฉลองวันคริสต์มาส
26 ธันวาคม 2541	ประกวดหนุ่มหล่อ

5.18 ผู้ให้ข่าวคนที่ 1 : ยอด

ลักษณะทางสังคม

อายุ : 26 ปี
 ภูมิลำเนา : จังหวัดอุบลราชธานี
 การศึกษา : มัธยมศึกษาปีที่ 3
 สถานภาพสมรส : โสด
 อาชีพเดิม : ถูกจ้างบริษัทเอกชน
 สถานภาพทางสังคม : ชายขายบริการ

บุคลิกภาพ

ผู้ให้ข่าวเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ สูงประมาณ 175 เซนติเมตร ผิวเนื้อดำแดง มีกล้ามเนื้อเล็กน้อย ผมหักศก มีหนวดเคราอ่อน ๆ ยิ้มง่าย ดูเป็นคนใจเย็น ลักษณะการพูดจาปราศรัยยังติดลักษณะของคนภาคอีสานบ้าง โดยสำเนียงการพูดภาษากลางจะไม่ชัด แต่มีสัมผัสมาการวะ ชอบสวมกางเกงยีนส์ เสื้อยืด รองเท้าผ้าใบ จึงดูทะมัดทะแมง นิสัยเรียบร้อย สะอาด

ประวัติชีวิต

ผู้ให้ข่าว เกิดที่อำเภอหนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2515 เป็นบุตรชายคนสุดท้ายของครอบครัว ในจำนวนพี่น้อง จำนวน 5 คน รวมทั้งตัวผู้ให้ข่าวด้วย โดยมีสมาชิกครอบครัวเป็นชาย 3 คน หญิง 2 คน ผู้ให้ข่าวจัดได้ว่าเป็นคนหน้าตาดี บิดามารดาของผู้ให้ข่าวประกอบอาชีพทำนา โดยมีที่นาเป็นของตัวเอง ซึ่งสามารถทำนาได้ปีละครั้ง ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ตนเองเป็นคนที่เอาแต่ใจตัวเอง เนื่องจากเป็นลูกคนสุดท้าย ชอบเที่ยวคิดเพื่อน ชอบช่วยเหลือเพื่อน ไม่ชอบขัดใจใคร แม้ว่าครอบครัวของผู้ให้ข่าวจะยากจนแต่ก็อบอุ่น เพราะพี่น้องรักใคร่กันดี ปัจจุบันบิดาของผู้ให้ข่าวเสียชีวิตแล้ว ยังเหลือมารดาอายุ

ประมาณ 57 ปี ซึ่งก็พอทำให้ผู้ให้ข่าวไม่รู้ศึกเหงาหรือว่าเหว่ เนื่องจากยังมี ร่มโพธิ์ร่มไทรของครอบครัว

ชีวิตในวัยเด็ก ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ปกติบิดาเป็นคนเจ้าระเบียบ ดู ไม่ชอบเที่ยว ใจร้อน เอาแต่ใจตัวเอง ชอบคุณค่าลูก ตรงข้ามกับมักจะตามใจลูก ไม่ดูแลและไม่ตี เพราะมารดาเป็นคนเลข ๆ บ้านของผู้ให้ข่าวที่ต่างจังหวัดอยู่ในชนบท เป็นบ้าน 2 ชั้น ครั้งไม้ครั้งปูน หลังจากบิดาเสียชีวิต ผู้ให้ข่าวจึงไม่ได้เรียนหนังสือต่อ เพราะมารดาให้หยุดเรียน โดยให้เหตุผลว่าไม่มีใครส่งเสีย ผู้ให้ข่าวรู้สึกเสียใจบ้างเหมือนกัน แต่ก็ไม่อยากคิดอะไรมาก

นับตั้งแต่นั้นมาผู้ให้ข่าวจึงหางานทำโดยเดินทางเข้ามากรุงเทพฯ พร้อมกับเพื่อนอีก 3 คน โดยเริ่มประกอบอาชีพเป็นพนักงานดูแลรถของลูกค้าในคาเฟ่ โดยลักษณะงานก็คือ การขับรถลูกค้าไปเก็บไว้ในที่จอดรถ ซึ่งการทำงานดังกล่าวผู้ให้ข่าวไม่ได้รับค่าตอบแทนในรูปของเงินเดือน แต่ได้เป็นทิปซึ่งก็มีรายได้เฉลี่ยวันละ 500 บาท สิ่งที่ทำให้ผู้ให้ข่าวภาคภูมิใจก็คือ การซื้อ รถจักรยานยนต์คันแรกจากเงินที่หามาด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง ผู้ให้ข่าวเคยฝันไว้ว่าอยากจะมีรถยนต์ และบ้านในกรุงเทพฯ และอยากจะทำญาติพี่น้องมาอยู่ด้วย

จุดเปลี่ยนแปลงในชีวิต

ชีวิตของผู้ให้ข่าวเริ่มต้นหักเหเมื่อวันหนึ่งผู้ให้ข่าวได้ไปที่ชิวคาเฟ่ชื่อ “ตาต้าคาเฟ่” ย่านสะพานควายกับเพื่อน ซึ่งมีเพื่อนผู้หญิงมาด้วย 2 คน แต่งตัวดี ซึ่งเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ “ตุ๊ก” ได้ชวนไปที่ชิวต่อที่สุขุมวิท 71 โดยบอกว่าเป็นวันเกิดและบอกว่าไม่ต้องห่วงเรื่องค่าใช้จ่าย เพราะเธอจะจ่ายเอง ผู้ให้ข่าวเองก็เริ่มสงสัยว่าเธอไปหาเงินมาจากไหนมากมาย ขณะเดียวกันก็เห็นเพื่อนพกเงินมากด้วยเช่นกัน จึงถามเพื่อนไปตรง ๆ ว่า ทำงานอะไรถึงมีเงินมากมาย เพื่อนก็บอกว่าทำงานที่บาร์แม่หมาข มีผู้หญิงมีเงินมาเที่ยว เพื่อนผู้ให้ข่าวถามว่า “สนใจจะทำหรือไม่ งานไม่หนัก เพียงแค่นอนหย่อนเท่านั้น” และเพื่อนได้ให้หมายเลขโทรศัพท์ไว้ให้ผู้ให้ข่าว ผู้ให้ข่าวได้รับทราบข้อมูลเพิ่มเติมว่าที่บาร์แห่งนี้จะมีชายบริการประมาณ 50 คน คนที่เที่ยวช่วงค่ำจะเป็นผู้หญิงพอดคึกคักจะเป็นกลุ่มเกย์ ชายชายบริการที่ทำงานอยู่ที่บาร์นี้อายุจะอยู่ประมาณ 20-25 ปี

หลังจากนั้น 1 สัปดาห์ ผู้ให้ข่าวจึงตัดสินใจโทรศัพท์ไปหา “ตุ๊ก” เพื่อนที่ให้หมายเลขโทรศัพท์ไว้ หลังจากที่ได้ใคร่ครองดูแล้ว ตุ๊กจึงพาผู้ให้ข่าวมาสมัครงานที่บาร์แห่งนี้ซึ่งอยู่

แถวประตูน้ำ เหตุผลที่ทำให้ผู้ให้ข่าวตัดสินใจมาทำก็เพราะอยากมีเงินและทำงานที่สบายกว่าเดิม

ที่บาร์แห่งนี้ ผู้ให้ข่าวต้องเตรียมสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน พร้อมรูปถ่าย 2 รูป เพื่อให้ทางบาร์เก็บไว้เป็นหลักฐาน หากเกิดปัญหาจะได้ติดตามตัวได้ โดยบาร์แห่งนี้ไม่ใช่เป็นบาร์โชว์ แต่เป็นแบบค็อกเทลเตาจน์ โดยสวมเสื้อแขนยาวสีขาว กางเกงทำงานสีดำ ผูกเนคไทด์ และสวมสูทสีดำ ได้ค่าตัวครั้งแรก 2,500 บาท หากมีลูกค้าออฟผู้ให้ข่าวต้องหักให้ทางร้าน 500 บาท รายได้เฉลี่ยที่ผู้ให้ข่าวได้รับ คือ 12,000 บาทต่อเดือน สูงสุดที่เคยได้รับคือ 30,000 บาทต่อเดือน ผู้ให้ข่าวทำงานที่บาร์นี้ 1 ปีเศษ จึงได้เลิกและมาทำงานกลางวันแทน โดยเป็นพนักงานรับส่งเอกสาร เงินเดือน 8,000 บาท ไม่มีภาระต้องส่งเสียที่บ้าน ทำได้นานประมาณ 1 ปี 6 เดือน จึงได้ลาออกเพราะอยากกลับไปอยู่บ้าน พอลาออกไปอยู่บ้านรู้สึกเบื่อหน่ายและเหงา จึงกลับเข้ามากรุงเทพฯ ใหม่ ดังนั้นงานที่ผู้ให้ข่าวเริ่มหางานทำใหม่ซึ่งก็ไม่ใช่งานแบบเดิม คือ ขายบริการทางเพศ เพราะมีเพื่อนมาก ซึ่งปัจจุบันกระจัดกระจายอยู่ตามบาร์ต่าง ๆ ย่านสีลม ผู้ให้ข่าวได้เริ่มต้นทำงานที่บาร์โชว์แห่งนี้จนถึงปัจจุบัน

การปรับตัว

บาร์แม่หม้าย

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่างานที่ทำอยู่เป็นงานที่สบาย ความรู้สึกอีก ๆ แล้ว ก็รู้สึกขัดใจเหมือนกัน แต่ประมาณเดือนเดียวก็เริ่มชิน

บาร์เกย์

ระยะแรก ๆ ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่ารู้สึกฝืนบ้างเช่นเดียวกับบาร์แรก เพราะรู้สึกแปลกที่ต้องมามีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน แต่ก็ใช้เวลาปรับตัวเพียงแค่ 2 เดือนเท่านั้น ปัจจุบันการมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าผู้ให้ข่าวสามารถแสดงบทบาทได้ทั้งรับและรุก

วิธีการปรับตัวในการทำงาน ส่วนใหญ่ผู้ให้ข่าวจะปรึกษาเพื่อนร่วมงาน โดยเพื่อนจะคอยให้กำลังใจ และเรื่องที่ปรึกษาส่วนมากจะเป็นเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า ต้องดูว่าลูกค้านั้นเป็น “คิง” หรือผู้กระทำ หรือ “ควีน” หรือผู้ถูกกระทำ โดยผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า

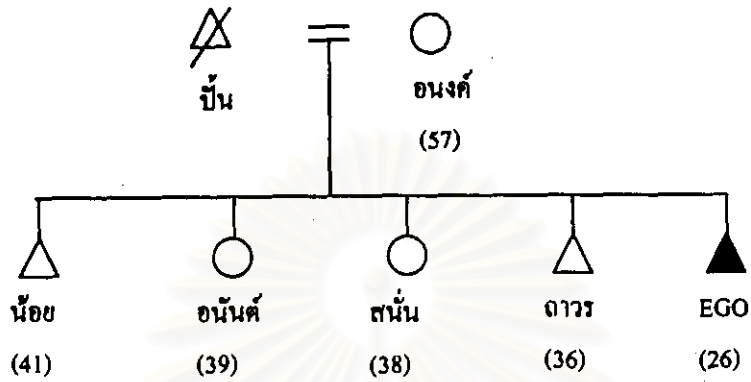
“หากลูกค้าเป็นคิง ผู้ให้ข่าวก็ต้องทำตัวเหมือนเป็นผู้หญิง แต่ลูกค้าเป็นควีน ก็ทำตัวเหมือน การไปออฟผู้หญิงมา”

วิธีการเลือกลูกค้า ผู้ให้ข่าวก็จะดูที่การแต่งตัว ซึ่งจะต้องดูสะอาด เรียบร้อยและ อีซายซัยคิ ลักษณะของลูกค้าที่ผู้ให้ข่าวไม่ชอบ คือ ชอบคิมสุรา เรื่องมาก ไวยวาย การดูแล ตัวเอง เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า ผู้ให้ข่าวจะป้องกันตัวเองทุกครั้งโดยการสวม ถุงยางอนามัย และตรวจเลือดทุกเดือน

ตารางที่ 5-2 แสดงชีวิตประจำวัน

เวลา	กิจกรรม
14.00 น.	ตื่นนอน อาบน้ำ และรับประทานอาหารกลางวัน
15.00 น.	ซักรีดเสื้อผ้า
16.00 น.	พักผ่อน นอนหลับ
17.00 น.	ตื่นนอน
17.30 น.	รับประทานอาหาร
18.00 น.	ดูทีวี และซักรีดเสื้อผ้า
19.00 น.	อาบน้ำ
19.15 น.	เดินทางออกจากบ้านไปทำงาน
20.00 น.	เข้าทำงาน
02.00 น.	เลิกงาน หากลูกค้าไม่ออฟ ก็จะหาอาหารรับประทาน
03.00 น.	พบปะเพื่อน หรือ กลับบ้าน
05.00 น.	อาบน้ำ
06.00 น.	เข้านอน

ไดอะแกรมเครือญาติ

หมายเหตุ

สัญลักษณ์

- △ หมายถึง ผู้ชาย
- หมายถึง ผู้หญิง
- ≡ หมายถึง ความสัมพันธ์โดยการแต่งงาน
- ≠ หมายถึง การหย่าร้าง
- หมายถึง ความสัมพันธ์ทางสายเลือด
- △ (crossed) หมายถึง ผู้ชายที่ตายไปแล้ว
- (crossed) หมายถึง ผู้หญิงที่ตายไปแล้ว
- ▲ หมายถึง ผู้ให้ข่าว

(อ้างถึงใน งามพิศ ตัศย์สงวน, 2537 : 109-119)

ทัศนคติและโลกทัศน์

ผู้ให้ข่าวแสดงความเห็นว่า การพึ่งพากันในสังคมปัจจุบันทำได้ไม่ถนัด โดยเฉพาะในเมืองหลวงอย่างกรุงเทพฯ เพื่อนฝูงยังพึ่งพากันไม่ได้ ฉะนั้น การพึ่งพาตนเองเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ดังนั้น ผู้ให้ข่าวจึงไม่ค่อยให้ความกั้มกับเพื่อนมาก แต่ก็พอมีบ้าง ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า เมื่อมีเงินเพื่อนฝูงจะมาก แต่เมื่อลำบากเพื่อนสักคนยังหาไม่พบ หรือ หลีกหนีหนีหน้าไปหมด ผู้ให้ข่าวเคยมีเงินติดตัวอยู่ไม่ถึง 10 บาท อดข้าว หยิบยิบเงินจากเพื่อน ๆ ก็ยังคงขึ้นกรรณปฏิเสศ จึงต้องคั้นแต่น้ำเพื่อรอให้บาร์เปิด แล้วจึงมาขอเบิกเงิน

ชีวิตในอนาคต

ผู้ให้ข่าววางแผนชีวิตเอาไว้ว่าจะกลับไปใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวที่ต่างจังหวัด หากมีเงินมากพอก็จะซื้อรถ บ้าน และคิดว่าจะแต่งงานมีครอบครัวเมื่ออายุประมาณ 30 ปี และมั่นใจว่าตนเองต้องแต่งงานแน่นอน เพราะอายุมากขึ้นก็คงจะเหงา เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วย จะได้มีคนเอาใจใส่ดูแล คิดว่าจะเลิกอาชีพนี้ภายใน 2 ปี รอเก็บออมเงินให้ได้มากกว่านี้เสียก่อน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.19 ผู้ให้ข่าวคนที่ 2 : ปู

ลักษณะทางสังคม

อายุ : 23 ปี
 ภูมิลำเนา : จังหวัดนครศรีธรรมราช
 การศึกษา : มัธยมศึกษาปีที่ 6 (การศึกษานอกโรงเรียน)
 สถานภาพสมรส : โสด
 อาชีพเดิม : นักเรียน
 สถานภาพทางสังคม : ชายขายบริการ

บุคลิกภาพ

ผู้ให้ข่าวเป็นคนภาคใต้ผิวเข้ม สูงประมาณ 167 เซนติเมตร หน้าตาเข้ม ยิ้มง่าย แต่พูดน้อย บุคลิกเงียบขรึม เมื่อถึงแก่จุดเวลาเหลือผู้ให้ข่าวจะสูเหม่อลอย กรุ่นคิด ชอบใส่เสื้อผ้าสีดำ-ขาว เนื่องจากผู้ให้ข่าวมีรูปร่างที่ได้สัดส่วนและมีกล้ามเนื้อบ้าง จึงพยายามใส่เสื้อยืดแบบรัดรูปร่าง สวมกางเกงวอร์มแบบผ้าไนลอน สวมรองเท้าผ้าใบ นิสัยเรียบร้อย แต่ใจร้อน มีเหตุผล

ประวัติชีวิต

ผู้ให้ข่าว เกิดเมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2519 ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ปัจจุบันอายุย่างเข้า 24 ปี มีพี่น้องทั้งหมด 11 คน เป็นชาย 7 คน หญิง 4 คน โดยผู้ให้ข่าวเป็นบุตรคนที่ 11 เนื่องจากผู้ให้ข่าวเป็นคนใจเย็น มีเหตุผล ความมุ่งมั่นและมีការวางแผนที่จะไปให้ถึงเป้าหมายในชีวิต นั่นคือ การที่ผู้ให้ข่าวตั้งใจจะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไปกว่าเดิม แต่เนื่องจากขาดโอกาสจึงต้องหางานทำเสียก่อน

ผู้ให้ข่าวเกิดในครอบครัวที่บิดามารดาแยกทางกัน ตั้งแต่ผู้ให้ข่าวอายุ 6 ขวบ โดยบิดามารดามีอาชีพทำประมง ผู้ให้ข่าวจำได้ว่าบิดาเป็นคนอารมณ์ฉุนเฉียวง่าย ชอบบ่นและชอบ

คิมตุรา ซึ่งตรงข้ามกับมารดา ที่ขยัน ใจดี แต่ก็ขี้บ่น ความรู้สึกของผู้ให้ข่าวคือ รักมารดา มากกว่าบิดา ผู้ให้ข่าวไม่ชอบบิดาเท่าไรหรอก เพราะบิดาชอบคิมเหล่า และทุบตีมารดาเสมอ เรื่องนี้ผู้ให้ข่าวจำได้ดีเพราะ ตั้งแต่จำความได้ก็เห็นบิดามารดา ทะเลาะกันอยู่เรื่อย ๆ จนพี่น้องทุกคนเห็นเป็นเรื่องปกติ เมื่อบิดามารดาแยกทางกัน ผู้ให้ข่าวก็คงอยู่กับบิดา ส่วนมารดาก็ย้ายไปอยู่ต่างอำเภอ นาน ๆ จะพบเจอกันสักครั้งหนึ่ง ผู้ให้ข่าวเริ่มทำงานมาตั้งแต่อายุ 7 - 8 ขวบ ปัจจุบันบิดามารดาได้เลิกทำประมงแล้ว และหันไปทำสวนตับประรดแทน ผู้ให้ข่าวเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เมื่ออายุ 12 ปี โดยบิดาพามาพักอาศัยอยู่กับอาโดยเริ่มทำงานก่อสร้างกับลูกสาวของอา ชื่อ "ศิริพร" โดยผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่าเขาต้องเรียนภาคค่ำ ส่วนกลางวันก็ทำงาน โดยผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง คือ คะแนนเฉลี่ยประมาณ 2.7 สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้ให้ข่าวได้มีโอกาสไปเรียนที่เชียงใหม่ โดยในตอนแรกได้ไปทัศนศึกษากับเพื่อนและอาจารย์ ซึ่งได้พบกับอาจารย์อีกคนหนึ่ง ที่เชียงใหม่ซึ่งให้การอุปการะในเวลาต่อมา เนื่องจากเห็นผู้ให้ข่าวไม่มี ผู้ปกครอง โดยผลการเรียนอยู่ในระดับคะแนนเฉลี่ย 2.98 ในขณะเดียวกันเรียนผู้ให้ข่าวก็ได้ทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟอาหารที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งด้วย และหลังจากที่จบการศึกษาจึงได้กลับมามากรุงเทพฯ อีกครั้งหนึ่ง

จุดเปลี่ยนแปลงในชีวิต

สำหรับการเข้าสู่อาชีพขายบริการทางเพศของผู้ให้ข่าว เริ่มจากการเข้าไปสมัครงานที่บาร์แห่งหนึ่งย่านสะพานควาย เนื่องจากคืนหนึ่งผู้ให้ข่าวเดินผ่านย่านนั้นแล้วเห็นป้ายโฆษณา รับสมัครงาน ผู้ให้ข่าวรู้ตั้งแต่ตอนแรกแล้วว่าเป็นบาร์เกย์ เพราะเจ้าของบาร์เป็นคนบอกว่าจะต้องไปนอนกับเกย์ กระเทย และผู้หญิง โดยเจ้าของบาร์หรือที่ทุกคนเรียกว่า "ป้า" บอกผู้ให้ข่าวว่าจะสอนงานให้ก่อนในคืนแรก เช่น วิธีการอาบน้ำ ทำความสะอาด วิธีใช้ปากสำเร็จ ความใคร่ให้ลูกค้า โดยบทบาทที่ผู้ให้ข่าวได้รับในครั้งแรกจากป้า คือ บทบาทของการเป็นฝ่ายรับ ความรู้สึกของผู้ให้ข่าวในคืนนั้น คือ ความกลัวและความรู้สึกเจ็บ แต่ก็ต้องยอม เพราะผู้ให้ข่าวคิดว่า "ในเมื่อคนอื่นทำได้ ผู้ให้ข่าวก็ต้องทำได้" โดยผู้ให้ข่าวทราบมาว่า ชายขายบริการทุกคนที่ทำงานที่บาร์แห่งนี้ ทุกคนต้องผ่านการมีเพศสัมพันธ์กับป้า ผู้ให้ข่าวจำได้ว่า

หลังจากเสร็จกิจ มีเลือดไหลออกมาจากทวารหนัก แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปด้วยดี โดยป้าให้เงินผู้ให้ข่าวไว้ 1,500 บาท และถือว่าเป็นค่าตัวครั้งแรกของผู้ให้ข่าว

ในความคิดของผู้ให้ข่าว ในแง่มุมหนึ่ง ป้าดูเหมือนจะเป็นคนใจดี แต่ในอีกแง่มุมหนึ่ง ป้าก็เป็นคนเห็นแก่ตัว เพราะทุกครั้งที่มีการล่อลวงออกไปป้าก็จะถามเสมอว่าลูกค้าให้ค่าตัวเท่าไร หากได้เงินมากป้าก็จะขอ 100 บาท ซึ่งป้าก็จะปฏิบัติอย่างนี้กับชายขายบริการทุกคน ป้าดูจะเป็นคนไม่มีเหตุผล โมโหง่าย เหตุผลของตนเองจะต้องคิดและถูกต้องเสมอ ป้าจะรักษาผลประโยชน์ทุกอย่าง เช่น เมื่อโทรมาลางาน ป้าก็จะถามว่า “ไม่สบายถึงขนาดลูกไม่ไหวหรือเปล่า” โดยจะให้เหตุผลว่า “เคยเห็นป้าไม่สบายหรือเปล่า” บางครั้งผู้ให้ข่าวก็อยากจะตอบกลับไปเหมือนกันว่า “งานของป้ากับของผมนั้นไม่เหมือนกัน” วิธีการที่ป้าใช้ลงโทษชายขายบริการ คือ การล่อลวงไม่ให้รับลูกค้าเป็นเวลา 1 เดือน โดยอ้างเหตุผลกับลูกค้าว่ามีคนจองตัวแล้ว แต่มีข้อสังเกตอยู่ประการหนึ่ง คือ หากผู้ให้ข่าวหรือชายขายบริการคนอื่น ๆ มีเงินมาก การลา ก็จะง่ายขึ้น โดยบอกป้าว่าจะจ่ายค่าตัวเอง คือประมาณ 200 บาท แต่ก็มีสิ่งที่คุณให้ข่าวชื่นชมป้าก็คือ การบริหารงานภายในบาร์ ป้าจะเก่งมาก โดยจะมีการโทรติดต่อลูกค้าเพื่อเสนอชายขายบริการให้ถึงบ้าน ชายขายบริการทุกคนจึงยอมทำงานอยู่กับป้า แม้ป้าจะเข้มงวดกับชายขายบริการ แต่ป้าสามารถควบคุมดูแลได้ทุกคน และลูกค้าประจำก็มีเป็นจำนวนมาก

ป้ามักจะวางกฎ ระเบียบไว้มากมาย ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่ากฎระเบียบประมาณเกือบ 70 ข้อ อาทิเช่น

- ห้ามเคี้ยวหมากฝรั่งเมื่ออยู่บนเวที
- ห้ามสูบบุหรี่
- ห้ามเข้าห้องน้ำชั้นล่าง
- ห้ามมีเพศสัมพันธ์กันเอง
- ห้ามให้เบอร์โทรศัพท์ลูกค้า
- ห้ามทะเลาะวิวาทกับลูกค้า
- ห้ามลักขโมยทรัพย์สินของลูกค้า

จากกฎ ระเบียบ หยุ่มหิม เหล่านี้ ทำให้ผู้ให้ข่าวรู้สึกเบื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชายขายบริการทุกคนที่เข้ามาทำงานที่บาร์แห่งนี้ จะต้องถูกยึดบัตรประจำตัวประชาชนหมด

ทุกคน โดยให้เก็บสำเนาไว้เท่านั้นและจะคืนให้เมื่อลาออก และเหตุผลทั้งหมดที่ทำให้ผู้ให้ข่าวตัดสินใจลาออก

ต่อมาผู้ให้ข่าวจึงได้หาบาร์ที่อยู่ในแหล่งที่มีนักท่องเที่ยวหรือลูกค้ามาก ๆ จึงเห็นว่าย่านสีลมเป็นย่านมีบาร์เกย์เป็นจำนวนมาก จึงได้ตระเวนดูจึงเห็นว่าบาร์ซีซาร์มีลักษณะใกล้เคียงกับบาร์ที่ทำอยู่ที่สะพานควาย แตกต่างกันตรงที่บาร์ที่สะพานควาย เป็นค็อกเทลเลาจน์เล็กไม่ต้องโชว์ หรือเปลื้องผ้า แต่ที่บาร์ซีซาร์ ทุกคนจะต้องเดินโชว์เล็กจะต้องไปเดินโชว์ทุกคน ช่วงแรกผู้ให้ข่าวรู้สึกกระดากอาย แต่ผู้ให้ข่าวก็คิดว่า ก็คงน้อยกว่าบาร์โชว์ที่อื่น ที่ทุกคนต้องเปลื้องผ้า เพราะบาร์โชว์แห่งนี้ แม้ว่าจะเปลื้องผ้า แต่ก็ยังเหลือกางเกงชั้นในติดตัวอยู่ โดยที่การแสดงโชว์พิเศษอื่น ๆ ก็ขึ้นอยู่กับความสามารถและความสมัครใจของชายขายบริการแต่ละคน

การทำงานที่บาร์แห่งนี้ ผู้ให้ข่าวรู้สึกก็อึดอัดบ้างเหมือนกัน เนื่องจาก “ผู้จัดการบาร์” เป็นคน ไม่มีเหตุผล และมักจะตัดเงิน โดยไม่ชี้แจงเหตุผลว่ามีความผิดเรื่องอะไร จะมาชี้แจงให้ก็ต่อเมื่อเงินเดือนออก แต่ผู้ให้ข่าวก็ไม่ได้ใส่ใจเพราะเงินในส่วนที่ทางบาร์ให้เดือนละ 1,500 บาท ซึ่งน้อยเกินไปเมื่อเทียบกับค่าตัวที่ผู้ให้ข่าวได้รับจากลูกค้าในแต่ละครั้ง ไม่ต่ำกว่า 1,000 บาท ก็ทำให้ผู้ให้ข่าวทำงานได้ไม่ยากหัก อีกประการหนึ่งที่ผู้ให้ข่าวทนได้ก็คือ เคยทำอยู่ในบาร์ที่ผู้จัดการบาร์เข้มงวดมากกว่านี้หลายเท่า จึงไม่ได้ใส่ใจ

การปรับตัว

การปรับตัวให้เข้ากับกฎ ระเบียบของบาร์ ผู้ให้ข่าวคิดว่าไม่ใช่เป็นปัญหาใหญ่ แต่ปัญหาที่ควรใส่ใจก็คือ การปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงาน และลูกค้าที่มาใช้บริการ โดยการปรับตัวของผู้ให้ข่าวก็คือ บุคลิกของตนเอง การแต่งกาย และอธธาศัย ในขณะที่เดียวกันก็จะคอยสอบถามจากเพื่อนร่วมงานที่เคยไปกับลูกค้าว่าเป็นอย่างไรบ้าง แต่โดยปกติเพื่อน ๆ ก็มักจะเล่าให้ฟังว่า ลูกค้าที่เคยออพมึรสนิยมอย่างไร เช่น บางคนชาติศ ชอบกัด ลูกค้าบางคนก็ชอบให้ทรมานก่อน คบตีหรือฟาด ด้วยเข็มขัดก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วย หรือลูกค้าบางรายก็ชอบให้ปีสสาวะราด ถึงจะมีอารมณ์ เป็นต้น เกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเหล่านี้ เป็นประโยชน์ต่อผู้ให้ข่าวมากในการเรียนรู้ และปรับตัวสำหรับลูกค้าที่มาเที่ยวในย่านสีลม

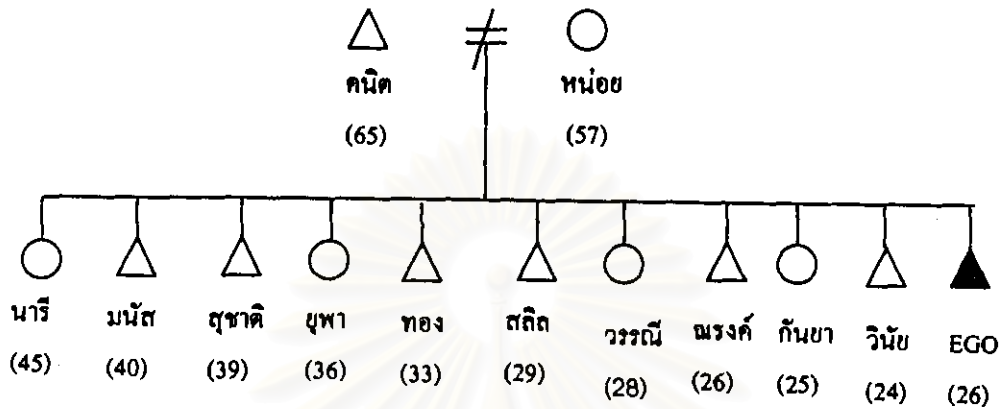
ตารางที่ 5-3 แสดงชีวิตประจำวัน

เวลา	กิจกรรม
10.00 น.	ตื่นนอน-อาบน้ำ
10.30 น.	ซื้ออาหารและเครื่องดื่ม
11.00 น.	รับประทานอาหารเช้า ดูรายการโทรทัศน์
12.00 น.	ซักรีดเสื้อผ้า
13.00 น.	นอน
18.00 น.	ตื่นนอน อาบน้ำ เตรียมตัวไปทำงาน
18.30 น.	เริ่มเดินทางออกจากที่พักย่านสะพานควาย
19.30 น.	เข้าทำงาน
03.00 น.	เดินทางกลับที่พัก
04.00 น.	อาบน้ำ เข้านอน

ครอบครัวและเครือญาติ

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า โดยปกติผู้ให้ข่าวจะมีพี่น้องหลายคน แต่ก็ไม่มีญาติพี่น้องคนไหนเลยที่ผู้ให้ข่าวสนิทสนมเป็นพิเศษ ผู้ให้ข่าวจึงเหมือนกับคนไร้ญาติขาดมิตร รู้สึกโดดเดี่ยว เหมือนอยู่ตัวคนเดียว เมื่อมีปัญหาที่มักจะพึ่งตนเอง และตัดสินใจเอง ดังนั้นทุกเรื่องที่ผู้ให้ข่าวตัดสินใจ ทำอะไรลงไปก็จะไม่รู้สึกเสียใจเลย พี่น้องของผู้ให้ข่าวปัจจุบันก็มีครอบครัวไปบ้างแล้ว ก็ไม่ค่อยไปเยี่ยมบ้านบ่อยนัก ขาดการติดต่อเป็นช่วง เพราะความผูกพันมีน้อย

โคอะแกรมเครือญาติ

ทัศนคติและโลกทัศน์

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ไม่เคยดูถูกอาชีพของตัวเองว่าต่ำต้อย น่ารังเกียจ เพราะถ้าเมื่อใดที่คน ๆ นั้นดูถูกอาชีพของตัวเองที่ใช้หาเลี้ยงชีพแล้ว ก็เหมือนคน ๆ นั้นดูถูกตัวเองด้วย จะทำอะไรก็ไม่เจริญ

นอกจากนี้แล้วผู้ให้ข่าวยังแสดงทัศนคติว่า เมื่อตัดสินใจทำอะไรไปแล้วก็ไม่ควรจะมานั่งเสียใจ เพราะผู้ให้ข่าวเป็นคนที่ทำใจได้เร็ว ไม่ชอบให้ปัญหาขัดเคือง จนต้องมานั่งทำใจ

ชีวิตในอนาคต

ผู้ให้ข่าววางแผนในอนาคตไว้ว่า จะเก็บเงินสักก้อนหนึ่ง แล้วศึกษาต่อให้จบปริญญาตรีด้านบริหารธุรกิจ โดยอยากจะเรียนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จะเตรียมตัวดูหนังสือ เพื่อเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยในปี พ.ศ. 2543 เคยมีลูกค้าจะพาผู้ให้ข่าวไปสมัครเรียนที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งย่านบางเขน แต่ผู้ให้ข่าวไม่อยากมีปัญหาต่อเนื่อง และไม่อยากเป็นหนี้บุญคุณใคร จึงตอบปฏิเสธไปเพราะ ผู้ให้ข่าวเห็นว่าการทำงานด้วยตนเองน่าภาคภูมิใจมากกว่า และวางแผนว่าจะเลิกอาชีพขายบริการภายในสิ้นปี พ.ศ. 2542 นี้แน่นอน อนาคตผู้ให้ข่าวอยากจะเป็นนักธุรกิจ ที่มีกิจการเป็นของตัวเอง

5.20 ผู้ให้ข่าวคนที่ 3 : อ๋อง

ลักษณะทางสังคม

อายุ : 23 ปี
 ภูมิลำเนา : จังหวัดสกลนคร
 การศึกษา : มัธยมศึกษาปีที่ 6
 สถานภาพสมรส : โสด
 อาชีพเดิม : ลูกจ้างบริษัทเอกชน
 สถานภาพทางสังคม: ชายขายบริการ

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

ผู้ให้ข่าวจัดได้ว่าเป็นคนที่มีรูปร่าง หน้าตาดีคนหนึ่ง ผิวขาว คิ้วเข้ม จมูกโด่ง ใบหน้าเกลี้ยงเกลา มีหนวดเคราเขียวครึ้ม สูงประมาณ 167 เซนติเมตร อุปนิสัยค่อนข้างเก็บขีมนิยมแต่งกายแบบเรียบง่ายและพยายามแต่งกายให้กลมกลืนกับผู้คนโดยทั่วไปให้มากที่สุด โดยจะไม่พยายามสร้างความโดดเด่น หรือให้ผู้อื่นหรือแม้แต่คนที่ทำอาชีพเดียวกันสงสัยหรือรู้ว่า ตนเองทำอาชีพอะไรอยู่ ซึ่งเสื้อผ้าที่นิยมใส่ก็คือ เสื้อเชิ้ตแขนสั้น กางเกงยีนส์ และรองเท้าผ้าใบ ไม่นิยมสวมใส่เครื่องประดับทุกประเภท ส่วนใหญ่ชอบอยู่คนเดียว มีเพื่อนบ้างเป็นบางครั้ง ชอบฟังเพลงลูกทุ่งช้า ๆ ไม่ชอบดิสโก้เทค หรือ ผับที่มีเสียงอึกทึกเพราะจะรู้สึกอึดอัด

ประวัติชีวิต

ผู้ให้ข่าวมีภูมิลำเนาเดิมอยู่จังหวัดสกลนคร เกิดเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2519 ปัจจุบันอายุ 23 ปี มีพี่น้องรวมทั้งตัวผู้ให้ข่าวด้วยรวมทั้งหมด 5 คน เป็นชายทั้งหมด โดยผู้ให้ข่าวเป็นลูกคนสุดท้าย ปัจจุบันบิดา มีอายุ 66 ปี มารดามีอายุ 62 ปี มีอาชีพเกษตรกร โดยทำนาปีละ 1 ครั้ง และทำไร่สวนผสม โดยปลูกมันสำปะหลัง ข้าวโพดและถั่วลิสง เนื่องจากครอบครัวผู้ให้ข่าว ค่อนข้างยากจน ชีวิตในวัยเด็กจึงไม่ค่อยสุขสบายมากนัก โดยผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า

บางครั้งอยากได้หรืออยากรับประทานอะไรก็มักจะไม่ค่อยได้ อยากซื้อหนังสือหรืออยากเรียนต่อก็ไม่มีโอกาสเพราะไม่มีเงิน เมื่อผู้ให้ข่าวเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว ก็พยายามชวนขายโดยศึกษาแบบการศึกษาออกโรงเรียน (กศน.) ต้องจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์เพิ่มเติมว่า ได้เริ่มทำงานช่วยเหลือครอบครัวตั้งแต่จบชั้นประถมปีที่ 6 โดยรับจ้างทำสวนผลไม้ ซึ่งได้รับค่าจ้างประมาณเดือนละ 800 บาท หลังจากทำอาชีพรับจ้างอยู่ประมาณ 5 เดือน จึงได้บวชเรียน ประมาณ 1 ปี ขณะนั้นผู้ให้ข่าวมีอายุประมาณ 13 ถึง 14 ปี ซึ่งก็พอจะมีเงินเก็บ จึงได้กลับมาเรียนต่อจนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เนื่องจากพ่อซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวเรียนจบเพียงแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ไม่ค่อยเห็นความสำคัญเรื่องการศึกษาเท่าไรนัก จึงไม่ได้ส่งเสริมในเรื่องนี้ แต่ก็โชคที่อยู่ข้างที่พี่ชายคนที่ 2 คอยสนับสนุนให้เรียนจนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภายหลังจากเรียนจบซึ่งขณะนั้นผู้ให้ข่าวมีอายุ 18 ปี จึงได้เดินทางเข้ามาหางานทำที่กรุงเทพฯ พร้อมกับพี่ชายคนที่ 3 โดยได้งานทำเป็นลูกจ้างร้านขายข้าวมันไก่ข้างห้างสรรพสินค้าย่านท่าพระ ได้ค่าจ้างเดือนละ 2,000 บาท โดยร้านข้าวมันไก่ที่ผู้ให้ข่าวทำเป็นคนละร้านกับที่พี่ชายทำอยู่ โดยได้รับการฝากงานจากพี่ชาย ผู้ให้ข่าวทำอยู่ได้ประมาณ 6 เดือน จึงย้ายไปทำอยู่ที่ บาร์บีคิวพลาซ่า ซึ่งอยู่บริเวณชั้น 8 ของห้างสรรพสินค้าแห่งนี้ โดยได้รับค่าจ้างเดือนละ 3,800 บาท ซึ่งมากกว่าเดิม ทำได้อยู่ประมาณ 8 เดือน จึงได้ลาออก โดยได้งานทำแห่งใหม่เป็นพนักงานขายของบริษัทผลิตนมชื่อดังซึ่งมีสำนักงานขายอยู่ในห้างสรรพสินค้าแห่งเดิม โดยได้รับค่าจ้างวันละ 165 บาท รวมค่าล่วงเวลาและคอมมิชชันแล้ว จะมีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 8,000 บาท โดยบริษัทได้กำหนดขอลดให้พนักงานขายทุกคนต้องทำยอดให้ได้ไม่ต่ำกว่าเดือนละ 80,000 บาท ซึ่งระยะหลัง ๆ ยอดขายที่ผู้ให้ข่าวเคยทำได้ตกลงมาเรื่อย ๆ เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ จึงต้องพิจารณาตัวเองด้วยการลาออก ซึ่งต่อมาก็ได้มาเป็นพนักงานขายไอศกรีมและนมยี่ห้อดังบริษัทหนึ่งที่ห้างสรรพสินค้าย่านบางรัก โดยได้รับค่าจ้างเดือนละประมาณ 8,000 บาท ซึ่งผู้ให้ข่าวทำอยู่ประมาณ 1 ปี หลังจากนั้นจึงได้ลาออกและกลับบ้านที่ต่างจังหวัด โดยช่วยทางบ้านทำนาอยู่ประมาณ 3 เดือน จึงกลับเข้ามากรุงเทพฯ ใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยมาพักอยู่กับพี่ชายคนที่ 1 ซึ่งมีร้านซักรีดของตัวเองอยู่ในคอนโดมิเนียมย่านห้วยขวาง โดยพี่ชายมีภรรยาและลูก 2 คน เป็นชาย 1 คน หญิง 1 คน โดยช่วยงานร้านซักรีดของพี่ชายและที่สะไภ้ ในขณะที่เดียวกันผู้ให้ข่าวก็พยายามหางานทำแต่ก็ยังไม่

จุดเปลี่ยนแปลงในชีวิต

ในระหว่างที่ช่วยงานพี่ชายอยู่ นอกจากผู้ให้ข่าวจะรับหน้าที่ซักผ้าโดยใช้เครื่องซักผ้า ริดผ้า ดูแลหลาน ๆ แล้ว หน้าที่อีกอย่างหนึ่งก็คือ การส่งเสื้อผ้าที่ริดแล้วไปให้ลูกค้าตามห้องต่าง ๆ ภายในคอนโดมิเนียม จากการทำงานลักษณะนี้เองทำให้ผู้ให้ข่าวได้พบกับลูกค้ารายหนึ่ง ชื่อ “ตัน” อายุ 24 ปี โดยในระยะแรก ๆ ก็จะทักทายกันตามปกติ ต่อมาก็เริ่มสนิทสนมกัน ซึ่งก็ทราบในเวลาต่อมาว่า ตันทำงานอยู่ที่บาร์ซีซาร์ ที่สีลม ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ตันจะแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าดี ๆ มีโทรศัพท์มือถือและวิทยุติดตามตัว ใส่ น้ำหอมกลิ่นหอม ๆ หลายยี่ห้อ และมักจะนอนในช่วงเวลากลางวัน พอดตกเย็นก็ออกไปทำงาน และมีอยู่วันหนึ่งที่ผู้ให้ข่าวอ่านพบข้อความที่โฆษณาลงในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งว่า ต้องการรับพนักงานต้อนรับชายหน้าตาดี โดยมีแผนที่พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ ทางผู้ให้ข่าวจึงนำเรื่องไปปรึกษาตัน ซึ่งตันก็บอกว่าคงเป็นงานที่คล้าย ๆ กับที่ตนเองทำอยู่ ก็เลยชักชวนให้ไปสมัครงานที่บาร์ซีซาร์ ซึ่งตันก็ให้ข้อมูลว่าเป็นบาร์เกย์ ทางผู้ให้ข่าวก็ยังนึกไม่ออกว่าจะเป็นอย่างใด รู้แต่เพียงว่าผู้ซื้อบริการหรือลูกค้าเป็นผู้ชาย ไม่ใช่ผู้หญิง ผู้ให้ข่าวใช้เวลาคิดอยู่ประมาณ 3 วัน จึงไปสมัครงานที่บาร์ซีซาร์กับตัน ซึ่งผู้ให้ข่าวก็ได้เตรียมรูปถ่ายพร้อมสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนไปด้วยตามที่ตันแนะนำ เมื่อไปถึงที่บาร์ประมาณ 19.00 น. ซึ่งเป็นเวลาที่บาร์ยังไม่เปิดให้บริการ ผู้จัดการได้เข้ามาสัมภาษณ์ โดยถามว่า “เคยมีประสบการณ์มาก่อนหรือไม่” ซึ่งผู้ให้ข่าวก็ตอบโกหกไปว่า “เคย” เพราะอยากได้งานทำ ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วไม่เคย ทางผู้จัดการจึงขอลอว้หะเพศของผู้ให้ข่าว ทั้งในขณะที่อ่อนและแข็งตัว เพื่อวัดดูขนาด โดยมีหนังสือลามกให้ดู ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ตอนนั้นรู้สึกตกใจและกระดากอาย แต่ด้วยความที่อยากได้งานทำจึงได้พยายามข่มใจ และทางผู้จัดการบาร์ได้ขอรูปถ่ายและสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนไว้ และบอกให้ผู้ให้ข่าวสังเกตดูงานภายในบาร์ว่า เขาทำกันอย่างไร โดยที่ยังไม่ให้รับลูกค้า จะได้แต่นั่งสังเกตอยู่ห่าง ๆ เหมือนเป็นลูกค้าคนหนึ่งที่มาเที่ยว ซึ่งในขณะที่นั่งสังเกตการณ์อยู่ ก็เกิดคำถามผุดขึ้นมาในใจมากมาย เช่น “คนเขาจะคิดอย่างไรที่ต้องมาทำงานแบบนี้” “ถ้าญาติพี่น้องรู้จะทำอย่างไรดี” “หางานมาตั้งนานก็ยังไม่ได้งานเสียที และต้องมาเป็นภาระของพี่ชายอีก” เป็นต้น คืบนั้นหลังกลับจากบาร์ซีซาร์ ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า นอนไม่หลับทั้งคืน เพราะต้องทบทวนไตร่ตรอง และตัดสินใจ สำหรับงานใหม่นี้ ซึ่งในที่สุดก็ตัดสินใจเข้ามาทำ

ในที่สุด โดยพิจารณาจากเหตุผลหลายอย่าง อย่างรอบคอบแล้ว และที่สำคัญที่สุดคือ ต้องการเงินและมีภาระที่จะต้องส่งเสียบิดารและมารดา

ภาวะเงื่อนไขของการทำงาน

ผู้ให้ข่าวจะต้องเข้าทำงานตามที่ทางบาร์กำหนดไว้คือ 20.00 น. ถึง 02.00 น. ห้ามมีการลาในวันศุกร์และเสาร์ และให้ขึ้นเดินบนเวที 3 รอบ ๆ ละ 1 เพลง สลับกับคนอื่น ๆ ก่อนที่จะมีการแสดงโชว์พิเศษ ซึ่งจะมีกินละ 3 รอบ โดยผู้ให้ข่าวจะต้องสวมกางเกงใน หรือเครื่องแต่งกายตามที่ทางบาร์จัดให้ และหากมีลูกค้าสนใจ ก็ให้เปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นชุดคล้ายชุดยิมนาสติก โดยช่วงบนของชุดมีลักษณะคล้ายเสื้อกล้าม สีทอง มีเลขหมายประจำตัวติดอยู่บริเวณด้านขวาของกางเกง และให้พยายามเอาอกเอาใจลูกค้า และห้ามมีปัญหาเกี่ยวกับลูกค้าโดยเด็ดขาด เมื่อมีลูกค้าออฟออกไปหากเสร็จธุระเร็ว ก็ขึ้นอยู่กับทางผู้ให้ข่าวว่าจะกลับมาทำงานต่อเพื่อรับรองลูกค้ารายใหม่ หรือ อาจจะกลับบ้านเลขก็ได้

การปรับตัว

วันแรกที่ขึ้นเวทีผู้ให้ข่าวรู้สึกกระดากอาย เพราะต้องใส่กางเกงในเพียงตัวเดียว และต้องเดินให้ลูกค้าเป็นจำนวนมากดู แต่โชคดีที่ไม่ต้องเดินเพียงคนเดียว และทางบาร์ก็ไม่ได้กำหนดตำแหน่งไว้ว่าจะต้องยืนเดินบริเวณจุดใดของแถว ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 แถวซ้อนกันหน้า หลัง โดยแต่ละแถวจะมีประมาณ 4 ถึง 5 คน โดยผู้ให้ข่าวเลือกที่จะเดินอยู่บริเวณแถวหลัง ซึ่งผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า เด็กที่มาทำงานใหม่ทุกคน รวมทั้งตัวผู้ให้ข่าวด้วยจะเลือกเดินอยู่แถวหลัง ส่วนแถวหน้าจะเป็นเด็กเก่าซึ่งปรับตัวได้แล้วกับการทำงาน หรือมีความเคยชินไม่ตื่นลูกค้า แต่ข้อเสียของการเดินอยู่แถวหลัง ก็คือ หากลูกค้าเห็นไม่ชัด โอกาสที่จะถูกออฟก็จะมีน้อยลง ดังนั้น คนที่เคยชินแล้ว ก็จะพยายามเลือกเดินอยู่แถวหน้าเพื่อให้ลูกค้าเห็นได้ชัดเจน ซึ่งผู้ให้ข่าวใช้เวลาในการปรับตัวประมาณ 1 ถึง 2 เดือน จึงเริ่มเดินอยู่แถวหน้าในเวลาต่อมา

สำหรับการปรับตัวกับลูกค้า ครั้งแรก ๆ ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ลำบากใจมากเพราะต้องแสดงบทบาทเป็น“ฝ่ายรับ” เมื่อถูกออฟครั้งแรก และเป็นคืนแรกที่เข้ามาทำงาน ซึ่งก็ได้

บอกกับลูกค้าว่า คนเพิ่งจะมาทำงานเป็นครั้งแรก และยังไม่คุ้นเคย จึงขอให้อย่าทำอะไรรุนแรง ซึ่งก็เป็นความโชคดีของผู้ให้ข่าวที่ลูกค้าเข้าใจ โดยผู้ให้ข่าวได้ค่าตัวครั้งแรกในvidaการทำงานอาชีพนี้ คือ 1,500 บาท ความสัมพันธ์ทางเพศกับลูกค้าในลำดับต่อ ๆ มา จึงมีลักษณะที่ต้องแสดงบทบาทเป็นฝ่ายรุกบ้าง ฝ่ายรับบ้างตามแต่โอกาส ซึ่งบทบาทของผู้ให้ข่าวจะให้ ลูกค้าเป็นผู้กำหนด เพราะจะไม่กำหนดบทบาทของตนเองว่าต้องแสดงเป็นฝ่ายรุกอย่างเดียว เหมือนเพื่อนร่วมงานบางคน เพราะหากเลือกบทบาทลูกค้าก็จะไม่ถูกออฟ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องมาก แต่โดยปกติลูกค้ามักจะถามก่อนเสมอว่า “ทำอะไรได้บ้าง” ดังนั้นผู้ให้ข่าวจึงไม่ค่อยมีปัญหาเกี่ยวกับลูกค้า เพราะได้มีการตกลงเงื่อนไขกันก่อนถูกออฟแล้ว สำหรับเพื่อนร่วมงานที่มีปัญหาเกี่ยวกับลูกค้า ส่วนใหญ่ก็เนื่องมาจากการที่ไม่ตกลงหรือพูดคุยกันให้ชัดเจนในรายละเอียดหรือ ความต้องการของลูกค้าเสียก่อน

สำหรับลักษณะของลูกค้าที่ผู้ให้ข่าวชอบเป็นพิเศษ คือ ไม่เรื่องมาก เมื่อเสร็จกิจแล้ว ก็ควรที่จะแยกย้ายกันกลับ ไม่ชอบลูกค้าที่กลอเคลียทั้งก่อนและหลังมีเพศสัมพันธ์ โดยผู้ให้ข่าวให้ความเห็นว่าทั้งสองฝ่ายไม่ใช่เป็นคู่รักกัน เป็นเพียงแค่ “ผู้ขายบริการ” กับ “ผู้ซื้อบริการ” เท่านั้น เมื่อเสร็จกิจแล้วก็ควรที่จะแยกกันไป ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์เพิ่มเติมอีกว่า จะไม่พยายามผูกพันกับลูกค้าคนใดเป็นพิเศษ จะไม่มีการให้หมายเลขโทรศัพท์ส่วนตัวกับลูกค้ารายใดเลย หรือแม้ว่าจะมีลูกค้าให้นามบัตรหรือหมายเลขโทรศัพท์ตนไว้ก็ตาม แต่ก็ก็จะทิ้งไปหมดเมื่อแยกจากกัน ผู้ให้ข่าวจึงไม่มีลูกค้าประจำเหมือนเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ เพราะต้องการให้รู้จักแต่เฉพาะในบาร์เท่านั้น บางครั้งลูกค้ารายเดิมเรียกใช้บริการและถามถึงหมายเลขโทรศัพท์หรือ นามบัตรที่ให้ไว้ ผู้ให้ข่าวก็จะตอบว่า “ทำหาย” ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ต่อไปอีกว่า เคยมีลูกค้าเสนอตัวขออุปการะ โดยเสนอเงินเดือนให้เดือนละ 10,000 บาท และให้เลิกอาชีพนี้ ซึ่งผู้ให้ข่าวก็ตกลงเนื่องจากเห็นว่าลูกค้าเป็นชาวต่างชาติ จึงไม่ทราบว่าจะมาทำงานตามปกติ โดยการติดต่อส่วนใหญ่ก็จะผ่านทาง “ต้น” การให้เงินก็จะให้เมื่อพบกัน อย่างไรก็ตามลูกค้ารายนั้น ก็ให้ความอุปการะเพียง 5 เดือน ก็เงียบหายไป แต่ผู้ให้ข่าวไม่ได้สนใจ เหตุผลที่ให้ลูกค้าติดต่อผ่านทางต้น ก็เพราะไม่ต้องการให้มีการติดต่อใด ๆ จากลูกค้ามาที่บ้าน เพราะตนเองกลัวทางบ้านที่ชาย ซึ่งปัจจุบันก็ยังพักอาศัยอยู่ด้วยจะรู้ว่าตนทำงานอะไร โดยทุกเย็นที่ออกจากบ้านเพื่อมาทำงาน ผู้ให้ข่าว จะโกหกว่า ทำงานร้านอาหารจึงต้องกลับดึก

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ผู้ให้ข่าวรู้สึกโกรธมาก เนื่องจากมีลูกค้ารายหนึ่งที่เคยไปเที่ยวที่บาร์ซึ่งผู้ให้ข่าวไม่ทราบว่าลูกค้ารายนั้น พักอยู่ที่คอนโดมิเนียมที่ที่ชายรับซักรีดเสื้อผ้าอยู่ด้วย ซึ่งมีอยู่

4 อาคาร เมื่อผู้ให้ข่าวนำเสื้อผ้าไปส่งให้ที่ห้องลูกค้าและจำหน่ายได้ จึงทักทายและพยายามตามมาที่ร้านจักรี ผู้ให้ข่าวจึงกำชับไปว่าอย่าพยายามมาเกี่ยวข้องกับคนอื่นซึ่งก็เป็นเรื่องและผู้ให้ข่าวกังวลใจอยู่ และหากเลี้ยงไม่ได้ก็คงจะนับลูกค้ารายนั้นไว้เป็นเพื่อนคนหนึ่งเหมือนกับค้น โดยได้ค่าตอบแทนจำนวน 15,000 บาท

นอกจากนี้ผู้ให้ข่าวยังให้ข้อมูลเพิ่มเติมอีกว่า เคยถ่ายแบบขึ้นปกนิตยสารสำหรับเกย์ชื่อดังฉบับหนึ่ง และเคยถ่ายวีดิโอเกย์มาแล้วเช่นกัน ซึ่งเป็นข้อมูลที่ทางบาร์ใช้ส่งเสริมการขายบริการให้กับลูกค้า ทำให้ผู้ให้ข่าวกลายเป็นคาราประจำบาร์ที่ถูกลูกค้าออฟมากที่สุดคนหนึ่ง

สำหรับลูกค้าที่ผู้ให้ข่าวไม่ชอบก็คือ กระเทย เพราะจุกจิก ฐู้ และเรื่องมาก

ปรัชญาชีวิต

“คนเราทุกคนไม่มีใครได้อะไรมาโดยที่ไม่มีการเสีย” ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่าที่ต้องเข้ามาทำอาชีพขายบริการก็เนื่องจากต้องการเงินและไม่อยากให้เห็นตนเองไร้คุณค่าจากการตกงาน ดังนั้นเมื่อมีอาชีพนี้จำเป็นต้องเอาตัวเข้าแลก ตนเองก็จะยอมที่จะเสีย เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนเองต้องการ”

ปัญหาและอุปสรรคของผู้ให้ข่าว

ปัญหาที่ผู้ให้ข่าวเห็นว่าเป็นอุปสรรคในการทำงาน เกิดจาก 2 ลักษณะดังต่อไปนี้

ลักษณะที่ 1 : ความต้องการทางเพศของลูกค้ามีความหลากหลาย

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า เคยประสบปัญหา เช่น การที่ลูกค้าร้องขอให้สำเร็จความใคร่ด้วยปากโดยไม่สวมถุงยางอนามัย การขอให้มีการทำร่างกายของลูกค้าก่อนการมีเพศสัมพันธ์ด้วยการเชี่ยน ตี โดยใช้เข็มขัด การทาบตี หรือแม้แต่การปัสสาวะให้ดื่ม เพื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศเป็นต้น การแก้ปัญหาก็คือ ไม่ตามใจลูกค้า และพยายามขอร้องให้ใช้วิธีการมีเพศสัมพันธ์แบบปกติที่สร้างความปลอดภัยให้ทั้งตัวลูกค้าและผู้ให้ข่าว แม้ว่าบางครั้ง

ลูกค้าจะไม่พอใจนัก แต่ลูกค้าจะไม่มาฟ้องทางบาร์ เนื่องจากเป็นการเปิดเผยความต้องการที่ไม่ธรรมดาของตนเอง สำหรับผู้ให้ข่าวก็พยายามหลีกเลี่ยงลูกค้ารายนั้น ๆ ในคราวต่อไป

ลักษณะที่ 2 : ความวิตกกังวลของผู้ให้ข่าว

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ส่วนใหญ่เพื่อนร่วมงานทุกคน ไม่มีใครต้องการที่จะให้บุคคลภายนอก โดยเฉพาะ ญาติ และคนสนิทที่รู้จักตนเองรู้ว่าตนเองประกอบอาชีพขายบริการทางเพศ ผู้ให้ข่าวก็เป็นคนหนึ่งที่มีความคิดเช่นนั้น ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่า มีความหวาดวิตกมากกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ผู้ให้ข่าวพยายามทำคือ การไม่พยายามสร้างความโดดเด่นด้วยการแต่งกายที่นักเที่ยวหรือคนภายนอกดูรู้ได้ว่าทำงานประเภทใด พยายามที่จะปิดกั้นการติดต่อจากลูกค้า เช่น ไม่ให้หมายเลขโทรศัพท์ หรือ ที่อยู่ การไม่ให้ความสนิทสนมกับเพื่อนร่วมงาน เพราะไม่ต้องการสร้างภาวะเงื่อนไขซึ่งผูกพันตนเอง ซึ่งอาจเป็นหนทางที่นำไปสู่การรับรู้ของครอบครัวในที่สุด

ตารางที่ 5-4 แสดงชีวิตประจำวัน

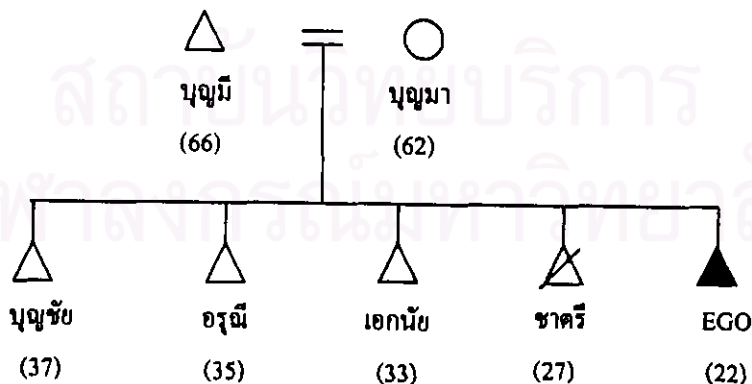
เวลา	กิจกรรม
12.00 น.	ตื่นนอน และอาบน้ำ
12.30 น.	รับประทานอาหารเช้า
13.00 น.	ปิดกวาด เช็ดถู ทำความสะอาดบ้าน
13.40 น.	ซักผ้า รีดเสื้อผ้า ให้ลูกค้าที่มาใช้บริการ
16.00 น.	นำเสื้อผ้าที่รีด ส่งตามห้องต่าง ๆ ภายในคอนโดมิเนียม
16.30 น.	ดูรายการโทรทัศน์ พร้อมดูแลหลาน
17.30 น.	อาบน้ำ แต่งตัว เตรียมตัวไปทำงาน
18.00 น.	เดินทางออกจากที่พัก
19.00 น.	รับประทานอาหารเช้า
19.40 น.	เข้าบาร์เพื่อเตรียมตัวก่อนบาร์เปิดบริการ
20.00 น.	ต้อนรับลูกค้า
04.30 น.	เวลาเฉลี่ยที่กลับถึงบ้าน โดยประมาณ ในกรณีที่มีลูกค้าออฟ
05.00 น.	อาบน้ำและเข้านอน

ครอบครัวและเครือญาติ

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า แม่ครอบครัวที่ต่างจังหวัดจะยากจน มีหนี้สิน และ ออกยากกันบ้าง แต่บิดามารดา พี่น้องก็รักใคร่ปรองดองกันดี อุปนิสัยส่วนตัวของบิดา เป็นคนใจร้อน แต่ก็ใจดีขรึม เศรษฐกิจสุรา สูบบุหรี่ แต่ปัจจุบันเลิกแล้ว รักครอบครัว แม้ว่าจะเป็นหัวหน้าครอบครัว แต่บทบาทโดยทั่วไปก็เป็นรองมารดา สำหรับมารดาเป็นคนใจเย็น ใจกว้าง มีเมตตา ถือศีลกินเจ อยู่ใกล้แล้วรู้สึกอบอุ่น เมื่อลูก ๆ มีปัญหา หรือเรื่องไม่สบายใจ ก็จะเลือกปรึกษามารดามากกว่าบิดา โดยเฉพาะเรื่องสำคัญ ๆ

โดยปกติผู้ให้ข่าวจะให้ความสนิทสนมกับพี่ชายคนที่ 4 ซึ่งเสียชีวิตไปแล้วเนื่องจากอุบัติเหตุ เมื่อเดือนเมษายน 2541 ซึ่งเป็นช่วงเทศกาลสงกรานต์ ซึ่งตนเองก็รู้สึกเสียใจมาก และตั้งใจจะบวชให้ปลายปี 2542 นี้ โดยความเป็นจริงแล้ว ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า รักและผูกพันกับพี่ชายทุกคน โดยเฉพาะคนที่ 1 ซึ่งตนรักเหมือนพ่อคนหนึ่ง โดยจะชอบช่วยเหลือและให้คำแนะนำที่ดีมาโดยตลอด ปัจจุบันผู้ให้ข่าวจะส่งเงินไปให้พ่อแม่เสมอเดือนละ 3,000 ถึง 5,000 บาท

โคอะแกรมเครือญาติ

ทัศนคติและโลกทัศน์

สำหรับทัศนคติที่มีต่อตัวเอง นั้น ผู้ให้ข่าวแสดงทัศนคติว่าไม่รู้สึกภาคภูมิใจเลยที่ตัวเองมาประกอบอาชีพนี้ และไม่มีความสุขเลยเพราะกลัวคนรู้จักจะรู้ จึงมีความวิตกกังวล และหวาดระแวงอยู่เสมอ แม้รายได้เฉลี่ยที่ได้รับจะสูงก็ตาม แต่ก็ไม่แน่นอน วันใดไม่มีลูกค้าออฟก็จะคิดมาก

สำหรับทัศนคติที่มีต่ออาชีพขายบริการ ผู้ให้ข่าวมีความเห็นว่า ไม่เคยภาคภูมิใจในอาชีพนี้เลย รู้สึกไม่ดีมาโดยตลอด แต่บางครั้งผู้ให้ข่าวก็เคยได้ขึ้นเพื่อนร่วมงานหลายคนกล่าวว่า ไม่ภาคภูมิใจในอาชีพแต่ก็ยังเห็นอยู่ในอาชีพนี้กันนานพอสมควร บางคนเข้ามาทำงานที่บาร์ ลักษณะท่าทางยังเป็นผู้ชายเต็มร้อย แต่อยู่ต่อไปนานวัน ลักษณะท่าทางที่เคยมีอยู่ กลับพร่องหายไปพร้อมกับกาลเวลา และกลายเป็น ผู้ดี แต่ ไปเลยก็มี ซึ่งโดยส่วนตัวของผู้ให้ข่าวก็ไม่ค่อยชอบทั้งเพื่อนร่วมงานและลูกค้าที่มีลักษณะดังกล่าว

ในด้านความสัมพันธ์ส่วนตัวกับเพื่อนร่วมงาน ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ไม่ให้ความสำคัญเลยยกเว้น “ต้น” เนื่องจากเป็นผู้พามาสมัครงานและต้นก็เป็นคนที่มีลักษณะนิสัยที่คล้ายคลึงกัน สำหรับเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ จะพยายามให้รู้เรื่องส่วนตัวน้อยที่สุด เพราะต้องการป้องกันปัญหาและความยุ่งยากที่อาจจะตามมาภายหลัง

ผู้ให้ข่าวแสดงทัศนคติปิดท้ายสำหรับอาชีพขายบริการว่า “อาชีพนี้เงินได้มาง่าย แล้วก็หมดไปง่าย” โดยมีความเชื่อว่าเป็นเงินร้อน มีอยู่ในกระเป๋าเท่าไร ก็จะหมดไปเร็วมาก ดังนั้นตนเองจึงนิยมนำเงิน ไปทำบุญ ใหว่พระ และส่งให้ทางบ้านที่ต่างจังหวัด และฝากธนาคาร

ชีวิตในอนาคต

ผู้ให้ข่าวมีความคิดที่จะเลิกอาชีพนี้ให้เร็วที่สุด แต่ไม่สามารถกำหนดได้ชัดเจนว่าเมื่อไหร่ โดยจะพยายามเก็บเงินให้ได้มากที่สุด แล้วกลับไปอยู่ต่างจังหวัด และถ้ามีโอกาสก็อยากจะทำเรียนต่อให้สูงที่สุด เพื่อที่จะได้มีชีวิตที่ดีกว่าปัจจุบัน ซึ่งความเห็นของผู้ให้ข่าวว่า จบการศึกษามาแค่เพียงปริญญาตรีก็น่าจะภาคภูมิใจแล้ว สำหรับชีวิตในอนาคต ก็อยากมีชีวิตครอบครัวตามปกติเหมือนคนทั่วไป

5.21 ผู้ให้ข่าวคนที่ 4 : เต๋ย

ลักษณะทางสังคม

อายุ : 22 ปี
 ภูมิลำเนา : จังหวัดนครสวรรค์
 การศึกษา : กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส)
 สถานภาพสมรส : โสด
 อาชีพเดิม : นักศึกษา
 สถานภาพทางสังคม : นักศึกษา, ชายขายบริการ

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

ผู้ให้ข่าว มีลักษณะรูปร่างหน้าตาธรรมดา ผิวค่อนข้างคล้ำ สูงประมาณ 176 เซนติเมตร ลักษณะนิสัย ค่อนข้างเฉื่อยข่ม แต่ขี้มง่าย ไม่ชอบเที่ยวและสูงส่งกับใคร ชอบเก็บตัว นิยมแต่งกายด้วยเสื้อยืดคอกลม แขนยาวตัวใหญ่ ๆ กางเกงยีนส์ และสวมรองเท้าผ้าใบ ไม่สวมเครื่องประดับอื่นใด นอกจากนาฬิกา นิยมรับประทานอาหารรสจัด และฟังเพลงแนววัยรุ่นตามสมัยนิยม

ประวัติชีวิต

ผู้ให้ข่าวมีภูมิลำเนาเดิมอยู่จังหวัดนครสวรรค์ เกิดเมื่อวันที่ 27 มีนาคม 2520 มีพี่น้องร่วมสายเลือด รวมทั้งตัวผู้ให้ข่าว รวม 2 คน โดยมีพี่สาว อายุ 24 ปี และผู้ให้ข่าวเป็นลูกคนสุดท้อง ปัจจุบันบิดามีอายุ 44 ปี มีอาชีพรับราชการ (ครู) มารดามีอายุ 42 ปี มีอาชีพค้าขายอาหารและเครื่องคั่ว ชีวิตในวัยเด็กของผู้ให้ข่าวไม่เคยมีความสุขมากนัก เนื่องจากบิดามารดาทะเลาะตบตีกันเป็นประจำ สาเหตุส่วนใหญ่ก็เนื่องมาจากความหึงหวง โดยบิดาเป็นคนเจ้าชู้ แต่ก็มีเหตุผล ไม่ดู ค้ำสุรา และสูบบุหรี่บ้างเป็นบางครั้ง ส่วนมารดาเป็นคนเจ้าอารมณ์ โมโหร้าย ชอบค้ำสุรา ทุกครั้งที่มีการทะเลาะกัน มารดาจะต้องมีการทำลายข้าวของซึ่งผู้ให้ข่าวให้

สัมภาษณ์ว่า ตอนนั้นอายุประมาณ 6 ขวบ เมื่อบิดามารดาทะเลาะกันตนเองจะร้องไห้ และวิ่งเข้าไปหาแม่แต่ก็จะถูกแม่ตีและตวาดให้ออกไปห่าง ๆ ผู้ให้ข่าวจึงคิดเสมอว่าตนเองเป็นเด็กมีปัญหา รู้สึกเก็บกดมาตั้งแต่เด็ก แต่ปัจจุบันเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ก็เริ่มเข้าใจชีวิตดีขึ้น ผู้ให้ข่าวเห็นว่าโชคดียังคงได้มีโอกาสเรียนหนังสือ โดยหลังจากจบชั้นมัธยมศึกษา 6 จากโรงเรียนประจำจังหวัด แล้วจึงขออนุญาตบิดามารดาเข้ามาศึกษาต่อด้านศิลปะ เนื่องจากว่าตนเองมีความสนใจและถนัดในด้านการวาดภาพ จิตรกรรม และปฏิมากรรม โดยเข้ามาสมัครเรียนที่วิทยาลัยแห่งหนึ่งที่กรุงเทพฯ และพักอาศัยอยู่กับป้าย่านเทเวศร์ ปัจจุบันเหลือเพียงไม่กี่หน่วยกิต ผู้ให้ข่าวก็จะจบการศึกษาแล้ว แต่การใช้ชีวิตที่กรุงเทพฯ ผู้ให้ข่าวเห็นว่าค่อนข้างลำบากเพราะเงินที่ต้องใช้จ่ายใช้สอยต้องรอบิดามารดาส่งมาให้ โดยส่งให้ป้าเดือนละ 4,000 บาท และป้าจะควบคุมการใช้จ่าย โดยจะให้ใช้เงินสัปดาห์ละ 1,000 บาท หากต้องการใช้เงินนอกเหนือจากงบประมาณที่บิดามารดาส่งมาให้แล้ว เช่น ลงทะเบียน ซื้อเครื่องเขียน อุปกรณ์การเรียน ผู้ให้ข่าวจะต้องโทรศัพท์แจ้งขอเพิ่มเติมไปทางบิดามารดาที่ต่างจังหวัดเอง ซึ่งระยะหลังบิดามารดาส่งเงินมาไม่ตรงตามกำหนดและบางครั้งน้อยกว่างบประมาณเดิมที่เคยได้รับ ซึ่งเมื่อป้าต้องมารับผิดชอบแทนก็เริ่มมีการบ่น และคุค่า ผู้ให้ข่าวเมื่อขอเงินใช้ซึ่งบางวันก็มีเงินติดกระเป๋าไม่ถึง 20 บาท เมื่อกลับเข้าบ้านก็มักจะถูกคุค่า ผู้ให้ข่าวก็มักจะเก็บตัวอยู่แต่ในห้องบ่อยครั้งที่ต้องอดอาหารเย็น เพราะป้าไม่เหลืออาหารไว้ให้รับประทาน สิ่งที่ผู้ให้ข่าวพอจะฟังได้ก็คือ เพื่อน

จุดเปลี่ยนแปลงในชีวิต

ในกลุ่มเพื่อนที่มีอยู่ประมาณ 4 – 5 คน “เอก” เป็นเพื่อนคนหนึ่งและผู้ให้ข่าวสนิทสนม วันหนึ่งเอกได้ชักชวนผู้ให้ข่าวไปที่ผลงานทางด้านศิลปะที่สถานศึกษาแห่งหนึ่ง เพื่อทำรายงานส่ง และในช่วงเย็นเนื่องจากการจราจรติดขัด เอกจึงได้ชวนผู้ให้ข่าวไปนั่งที่สนามหลวง พร้อมกับบอกว่า “หากอยากได้เงินใช้ต้องนั่งอยู่จนถึงดึก ๆ” และบอกว่าจะสอนวิธีหาเงินให้ ซึ่งเวลาประมาณสี่ทุ่มเศษก็ได้มีผู้ชายคนหนึ่งอายุประมาณ 45 ปี ได้เดินเข้ามาทักทาย ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จักมาก่อน โดยเข้ามาสอบถามเวลา และนั่งคุยเป็นเพื่อนพร้อมกับสอบถามผู้ให้ข่าวว่า “มาคนเดียวหรือเปล่า” “มาเที่ยวหรือหาเงิน” และอีกหลายคำถาม ซึ่งผู้ให้ข่าวก็ตอบไปว่ามากับเพื่อน ไม่ได้มาเงิน ซึ่งผู้ชายคนนั้นพยายามชักชวนให้ไปมีเพศสัมพันธ์ด้วย ทางผู้ให้ข่าวก็

ตอบไปว่า “ไม่เคย” และเดินไปเล่าให้เอกฟัง ซึ่งเอกก็สนับสนุนให้ไปและเล่าให้ฟังว่าตัวเองก็หาเงินด้วยวิธีการนี้ซึ่งหากไม่แพร่พรายให้ใครฟังก็จะมีใครรู้ ในที่สุดผู้ให้ข่าวได้ตกลงไปกับผู้ชายคนนั้น ซึ่งได้พาไปโรงแรมเก่า ๆ แห่งหนึ่งเบื้องหลังกระทรวงยุติธรรม ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในวันนั้น ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า แม้จะเรียบง่ายแต่ก็รู้สึกตื่นเต้นอยู่ไม่น้อย โดยก่อนจากกันผู้ชายคนนั้นได้มอบเงินแก่ผู้ให้ข่าวไว้จำนวน 500 บาท ก่อนแยกจากกัน หลังจากนั้นผู้ให้ข่าวได้เดินทางมาหาเอกตามที่นัดหมายกันไว้ และได้สอบถามเอกในรายละเอียด ซึ่งเอกได้สาธยายให้ฟังว่าทุกครั้งที่ต้องการเงินจะมาที่นี่ เพราะงานค่อนข้างอิสระและไม่มีใครรู้ แต่หากต้องการทำอะไรอย่างจริงจังก็ต้องไปสมัครทำงานบาร์เกย์ ซึ่งเอกได้ให้หมายเลขโทรศัพท์เพื่อนคนหนึ่งซึ่งทำงานอยู่ที่บาร์ชีซาร์ โดยผู้ให้ข่าวได้โทรศัพท์ติดต่อและตัดสินใจเข้ามาสมัครงานหลังจากนั้น 2 วัน

การปรับตัว

ภายหลังจากที่ได้เข้ามาสมัครงาน และทางบาร์ได้แจ้งเงื่อนไขต่าง ๆ ให้ทราบแล้ว ผู้ให้ข่าวก็เริ่มทำงานในวันนั้น และรู้สึกแปลกใจในสิ่งที่ไม่เคยรู้เห็นมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นลูกค้าและชายขายบริการภายในบาร์ สักคำแรกผู้ให้ข่าวยังรู้สึกขจัดเงิน ทั้งตอนอยู่บนเวทีและตอนลูกค้าเรียกตัวลงมา การปรับตัวในระยะแรกจึงเป็นการสังเกตจากวิธีการที่เพื่อนร่วมงานใช้ปฏิบัติและใช้วิธีการสอบถาม สำหรับความขจัดเงินก็จะเริ่มลดน้อยลงตามลำดับ เพราะเริ่มรู้สึกคุ้นเคยกับงานที่ทำ ซึ่งต่อมาก็เริ่มเป็นปกติเพราะรู้สึกเหมือนเป็นหน้าที่

การปรับตัวกับเพื่อนร่วมงาน ผู้ให้ข่าวจะให้ความสนิทสนมกับเพื่อนคนแรกที่เป็นผู้พาเข้ามาสมัครงาน สำหรับเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ ก็จะคบหากันแต่ในเฉพาะที่ทำงาน พูดจาปราศรัยกันตามปกติ แต่หลังเลิกงานหากมีลูกค้าออฟเมื่อเสร็จสิ้นภาระกิจในแต่ละวันแล้วก็จะกลับบ้านเลย โดยไม่ได้เที่ยวเตร่ต่อ เนื่องจากต้องไปเรียนหนังสือ แต่ก็มีเที่ยวเตร่บ้าง หลังเลิกงานในวันหยุด

การปรับตัวกับลูกค้าที่มาใช้บริการ ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ครั้งแรกที่เข้าทำงานมักจะไม่ได้พิจารณาลูกค้า เนื่องจากไม่ทราบว่าต้องพูดคุยกับลูกค้าอย่างไร ลูกค้าต้องการอย่างไร เมื่อลูกค้าพอใจก็จะออฟและรู้เมื่อถึงเวลาปฏิบัติภารกิจ ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเกือบ 2 ปี ที่มาทำงานที่บาร์ชีซาร์นี้ ทำให้ผู้ให้ข่าวได้ประสบการณ์มากมาย ซึ่งทำให้ตนเองก้าวหน้าชีวิต

มากขึ้น รู้จักเอาตัวรอด ต่อรอง หลบหลีกถูกค้า ประสบการณ์ครั้งหนึ่งที่ทำให้ผู้ให้ข่าวยังจำฝังใจมาจนถึงปัจจุบันก็คือ มีลูกค้ารายหนึ่งที่ค่อนข้างมีฐานะ ขับรถยนต์คันหรู ได้ออฟฟิศให้ข่าวไปที่ผับชื่อดังแห่งหนึ่ง หลังจากนั้นจึงพาไปดื่มสุรากันต่อที่บ้านของลูกค้า และชวนผู้ให้ข่าวได้นั่งดื่มเป็นเพื่อน โดยลูกค้าก็ปฏิบัติกับผู้ให้ข่าวเหมือนคนที่คุ้นเคยกัน และกล่าวเชิญชวนผู้ให้ข่าวค้างคืนที่บ้าน พอรุ่งเช้าลูกค้ารายนี้ลุกขึ้นมาโวยวายว่า ผู้ให้ข่าวเป็นใคร เข้ามาในบ้านของลูกค้าได้อย่างไร พร้อมคำทอและออกปากไล่ ซึ่งทำให้ผู้ให้ข่าวรู้สึกงวยงง ตกใจ และโกรธละคนกัน หลังจากเหตุการณ์ในวันนั้น ผู้ให้ข่าวได้ตั้งปฏิธานเอาไว้ว่าจะไม่ขอค้างคืนกับลูกค้ารายใดอีก

สำหรับความสัมพันธ์ทางเพศกับลูกค้า ผู้ให้ข่าวสามารถปฏิบัติได้ทั้งบทบาทรุกและรับ โดยให้สัมภาษณ์ว่า เมื่อตัดสินใจเข้าสู่อาชีพนี้แล้ว ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เพราะเป็นหน้าที่ที่จะต้องทำ หากเรื่องมากก็ได้ออฟฟิศ ระยะเวลาที่อยู่ในอาชีพนี้ก็ไมยาวนานได้เหมือนอาชีพอื่น ขึ้นกับปัจจัยหลายอย่าง โดยเฉพาะความสดใหม่ของความเป็นเด็กเก่าและเด็กใหม่ ซึ่งลูกค้าโดยมากจะนิยมออฟเด็กใหม่ หน้าตาดี ดังนั้นเด็กเก่าจึงค่อย ๆ หากไปจากบาร์แห่งนี้ และกลายเป็นเด็กใหม่ของบาร์อื่น

ปัญหาและอุปสรรคของผู้ให้ข่าว

อุปสรรคของผู้ให้ข่าว ในการทำงานหลัก ๆ คือ

1. ปัญหาการปรับตัวเรื่องเวลา

เนื่องจากผู้ให้ข่าวต้องทำงานที่บาร์ในคอนเวลากลางคืน และต้องเรียนหนังสือในเวลากลางวัน ปัญหาที่ตามมาก็คือ เวลาพักผ่อนซึ่งไม่พอเพียง และบางครั้งต้องทำรายงานส่ง ทำให้การเรียนตกต่ำ หรือได้รับผลกระทบแต่ก็ต้องอดทน เพราะค่าใช้จ่ายโดยเฉพาะอุปกรณ์การเรียนแพงมาก เช่น สีประเภทต่าง ๆ ที่ใช้วาดรูป ซึ่งตกประมาณเดือนละ 4,000 – 5,000 บาท ดังนั้นจึงพยายามทำให้ตนเองได้ออฟฟิศมากที่สุด ซึ่งก็ต้องพยายามตามใจ และดูแลลูกค้าให้ดีที่สุด การกลางวันเป็นเรื่องที่ทางบาร์มักปฏิเสธ เนื่องจากทำให้บาร์ต้องสูญเสียรายได้ จากค่าเครื่องดื่ม และค่าออฟ โดยไม่สนใจว่ามีความจำเป็นอย่างไร

2. ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

ผู้ให้ข่าวแสดงทัศนคติว่า โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่แพร่ระบาดอยู่ในปัจจุบัน เช่น โรคเอดส์ กามโรค เป็นสิ่งที่ผู้ให้ข่าวกลัว เพราะถูกค้าแต่ละคนที่มาเที่ยว บางครั้งหน้าตาทำทาง ลักษณะการแต่งตัวก็ดี แต่บางครั้งก็เป็นพาหะนำโรคติดต่อมาให้ก็มี เช่น ครั้งหนึ่งมีลูกค้ารายหนึ่ง ใช้ปากสำเร็จความใคร่ให้ผู้ให้ข่าวโดยไม่ได้สวมถุงยางอนามัย ซึ่งตอนนั้นผู้ให้ข่าวเห็นว่าคงจะไม่เป็นอะไร ซึ่งหลังจากมีเพศสัมพันธ์กันแล้ว ก็เกิดอาการคันและมีหนองไหลซึ่งแพทย์ได้แจ้งให้ทราบว่าเป็นโรคหนองในเทียม ซึ่งต้องพักรักษาตัวให้หายก่อนกลับไปทำงานใหม่ โดยผู้ให้ข่าวต้องพักรักษาตัวนาน 10 วัน ทำให้ต้องสูญเสียรายได้ ดังนั้นการมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า ไม่ว่าจะเรียบง่าย คือ การใช้ปากสำเร็จความใคร่ หรือแบบพิเศษ คือ การสอดใส่อวัยวะทางทวารหนัก ผู้ให้ข่าวจะใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง หากลูกค้าปฏิเสธการใช้ถุงยางอนามัย ผู้ให้ข่าวก็จะปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ด้วย ซึ่งก็เท่ากับการปฏิเสธค่าตัวที่จะได้รับในครั้งนั้น แต่โดยมากก็จะสามารถต่อรองกับลูกค้าได้ นอกจากนั้นแล้วผู้ให้ข่าวและเพื่อนร่วมงานทุกคนจะต้องนำผลตรวจเลือด มาให้ทุกเดือน

ตารางที่ 5-5 แสดงชีวิตประจำวัน

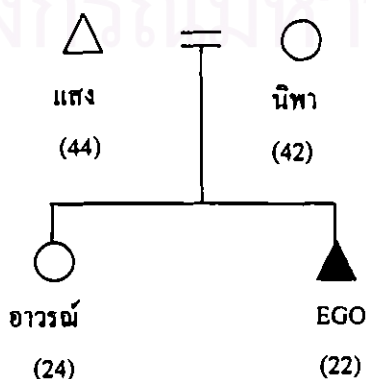
เวลา	กิจกรรม
8.00 น.	ตื่นนอน และอาบน้ำ
8.30 น.	ทำการบ้าน
10.00 น.	เดินทางออกจากที่พักไปเรียนหนังสือ
10.40 น.	รับประทานอาหารเช้าที่วิทยาลัย
11.00 น.	เริ่มชั่วโมงเรียน
17.30 น.	เดินทางกลับที่พัก
18.20 น.	อาบน้ำ และรับประทานอาหารเช้า
18.50 น.	เดินทางออกจากที่พักไปที่บาร์
19.40 น.	เตรียมตัวทำงาน
20.00 น.	ต้อนรับลูกค้า
02.00 น.	รับประทานอาหารรอบดึก

ตารางที่ 5-5 (ต่อ)

เวลา	กิจกรรม
03.30 น.	อาบน้ำ
04.00 น.	เข้านอน

ครอบครัวและเครือญาติ

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ถึงแม้ครอบครัวจะไม่อบอุ่นนัก แต่ตนเองก็ยังรู้สึกรัก บิคมารดาเหมือนเดิม และได้แจ้งให้ทางครอบครัวทราบแล้วว่า ได้งานทำแล้ว โดยช่วยดูแล คับ ซึ่งต้องทำงานในเวลากลางคืน จึงไม่กระทบต่อการเรียน และไม่จำเป็นต้องส่งเงินค่า เล่าเรียนมาให้แล้ว เนื่องจากมีรายได้เป็นของตนเองแล้ว สำหรับพี่สาวปัจจุบันหลังจากเรียน จบ ได้ช่วยเหลือมารดาขายอาหาร ซึ่งก็มีความสนิทสนมในระดับหนึ่ง แต่ส่วนใหญ่หากเกิด ปัญหาหรือมีเรื่องไม่สบายใจ จะพยายามแก้ไขปัญหาด้วยตัวเองก่อน หากต้องการคำแนะนำก็ จะปรึกษาเพื่อนสนิท ซึ่งมีเพียง 2-3 คนเท่านั้น และหนึ่งในนั้นก็คือคนที่ชักชวนผู้ให้ข่าวก้าว เข้าสู่อาชีพขายบริการทางเพศ ผู้ให้ข่าวจะกลับไปเยี่ยมครอบครัวบ้างเป็นบางครั้งโดยเฉพาะ ช่วงเทศกาล ซึ่งทางบาร์อนุโลมให้ลาหยุดงานได้ แต่จะใช้เวลาอยู่กับครอบครัวไม่นาน บาง ครั้งเดินทางเวลาเช้า และกลับในเย็นวันเดียวกัน เป็นต้น

ไคอะแกรมเครือญาติ

ทัศนคติและโลกทัศน์

ทัศนคติต่อตัวเองและอาชีพ ผู้ให้ข่าวแสดงทัศนะว่า สำหรับตนเองมีเป้าหมายในชีวิต คือ ต้องการเรียนให้จบ เพื่อที่บิดามารดาจะได้ภาคภูมิใจ และตนเองก็พยายามขวนขวายหาโอกาสนี้มาโดยตลอด และบางครั้งอาจเกิดความคับข้องใจ หรือถ้าบางบ้าง แต่เกิดมาเป็นถูกผู้ชายก็ต้องอดทน เพียงขอให้รู้ว่า ตนเองกำลังทำอะไร และมีเป้าหมายอย่างไรก็พอ นुकคลภายนอกอาจจะไม่เข้าใจ ภาวะความจำเป็นของคนที่ต้องมาประกอบอาชีพขายบริการทางเพศ แต่ทุกคนก็ยอมเข้าใจความจำเป็นและความต้องการของตัวเองได้ดีที่สุด ซึ่งเหตุผลอาจจะแตกต่างกันไป เมื่อสังคมไม่ให้การยอมรับ ก็จำเป็นที่จะต้องปิดบังอาชีพที่ตนเองทำอยู่ เพื่อไม่ให้ใครดูถูกเหยียดหยาม เมื่อผู้ประกอบอาชีพนี้ถูกคนในสังคมปฏิเสธหรือตั้งข้อรังเกียจ สิ่งที่พวกเขาเหล่านั้นควรกระทำก็คือ การให้เกียรติตัวเอง และเพื่อนร่วมอาชีพ เพราะฉะนั้น สิ่งที่ทำให้ผู้ให้ข่าวทำอยู่เสมอก็คือ การให้เกียรติตัวเอง เพื่อนร่วมงาน และพยายามสร้างความภาคภูมิใจในสิ่งที่ตนเองทำอยู่

ชีวิตในอนาคต

ผู้ให้ข่าววางแผนในอนาคตไว้ว่าต้องการศึกษาต่อให้จบปริญญาตรีโดยต้องการประกอบอาชีพครู เหมือนบิดา เพราะรักเด็กและอยากปลูกฝังแต่สิ่งที่ดีงามแก่เด็กเมื่อสำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แล้วจะพยายามประกอบอาชีพอื่น เพราะจะได้เลิกอาชีพนี้ แต่หากยังไม่สามารถกระทำได้ก็ยังคงประกอบอาชีพนี้ต่อไป จนกว่าจะสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ตามที่ได้มุ่งหวังไว้ อย่างไรก็ตามผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า เรื่องอนาคต เป็นสิ่งที่ยังไม่ถึงเวลา ชีวิตคนอาจมีอะไรเปลี่ยนอีกมากมาย แต่การมีเป้าหมายของชีวิตไว้ล่วงหน้าก็ช่วยให้การดำเนินชีวิตราบรื่นเปรียบเสมือนเรือที่มีหางเสือ

5.22 ผู้ให้ข่าวคนที่ 5 : ปี

ลักษณะทางสังคม

อายุ : 24 ปี
 ภูมิลำเนา : จังหวัดกรุงเทพมหานคร
 การศึกษา : มัธยมศึกษาปีที่ 3
 สถานภาพสมรส : โสด
 อาชีพเดิม : นักศึกษา
 สถานภาพทางสังคม : ชายขายบริการ

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

ผู้ให้ข่าว มีลักษณะรูปร่างค่อนข้างเล็ก ผิวขาว สูงประมาณ 158 เซนติเมตร ดุคคล้ายเด็ก ดวงตากกลมโต คิ้วเข้ม ริมฝีปากบาง โบนหน้าเรียว คมเข้ม สดใส อุปนิสัย ร่าเริงแจ่มใส พูดเก่ง ใจร้อน ไม่กลัวใคร ใจกว้าง ทำให้มีเพื่อนมาก ชอบแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีสรรสดใส ทำให้ดูเป็นคนเปิดเผย แต่บางครั้งดูเซื่องซึม เหมือนคนมีปัญหา ชอบดื่มสุรา และสูบบุหรี่

ประวัติชีวิต

ผู้ให้ข่าวเกิดเมื่อวันที่ 14 เมษายน พ.ศ. 2518 ที่กรุงเทพมหานคร โดยเป็นบุตรชายคนเดียวของครอบครัว บิดาประกอบธุรกิจส่วนตัว เป็นเจ้าของกิจการรถยนต์โดยสารปรับอากาศ ที่ให้บริการระหว่างกรุงเทพฯ กับจังหวัดทางภาคตะวันออก มารดาประกอบอาชีพส่วนตัวเป็นช่างเสริมสวย ฐานะครอบครัวจัดอยู่ในระดับค่อนข้างมีฐานะ ชีวิตของผู้ให้ข่าวในวัยเด็กจึงมีความสุขสบาย มีคนรับใช้ ได้ศึกษาในโรงเรียนที่มีชื่อเสียง ผู้ให้ข่าวเริ่มขาดความสุขเมื่อบิดามารดาเริ่มทะเลาะกัน เนื่องจากความหึงหวง เพราะบิดาเป็นคนเจ้าชู้มีผู้หญิงหลายคนมาพัวพัน บิดามีอายุมากกว่ามารดา 15 ถึง 16 ปี โดยปัจจุบันมารดามีอายุ 45 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ทางภาคเหนือ อุปนิสัย เป็นคนอารมณ์ร้าย ไม่มีเหตุผล ชอบดื่มสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน มีนิสัย

นักเลง เมื่อต้องการถึงใครก็ต้องได้ถึงนั้น เขาแค่ใจตนเอง ในขณะที่บิคาเป็นคนสุขุม ใจเย็น เจียบขริม ไม่ดื่มสุราและไม่สูบบุหรี่ บิคารักและเอาใจใส่ผู้ให้ข่าวมากกว่ามารดา ชีวิตผู้ให้ข่าว เริ่มเลวร้ายลงเมื่อบิคาถูกลอบยิงเสียชีวิตเมื่อผู้ให้ข่าวมีอายุได้ 11 ปี เนื่องจากความขัดแย้งใน ผลประโยชน์เส้นทางการเดินรถ หลังการชีวิตของบิคา มรดกของบิคาถูกญาติพี่น้องฝ่ายบิคา ธิบไปจนหมด เนื่องจากมารดาไม่ได้จดทะเบียนสมรส มารดาและผู้ให้ข่าวจึงต้องย้ายออกจาก บ้านที่อาศัยอยู่ และมาพักอาศัยอยู่กับเพื่อนของมารดา ชื่อ “มาลี” แถวตลิ่งชัน โดยปกตินิสัย ของมารดามักเชื่อคนง่าย ดิคเพื่อนและชอบช่วยเหลือเพื่อนด้วยการให้กู้ยืมเงิน แต่ไม่มีเพื่อน คนใดที่นำเงินเหล่านั้นมาชำระคืน ซึ่งผู้ให้ข่าวพยายามเตือนมารดาอยู่เสมอ แต่ก็จะถูกคว่ำว่า พยายามทำตัวเหมือนเป็นบิคาคนที่สอง ซึ่งการสนทนากับมารดาทุก ๆ ครั้งจบลงด้วยการ ทะเถาะกัน หลังจากบิคาเสียชีวิตได้ประมาณ 1 ปี มารดาก็มีสามีใหม่อีก 2 คน โดยคนแรกเป็น ชาวอเมริกัน ซึ่งเป็นเพื่อนเก่าของบิคา และคนที่สองเป็นชาวเยอรมัน โดยมารดาใช้ชีวิตอยู่กับ สามีใหม่ชาวอเมริกันที่ประเทศไทย ประมาณ 2 ปี และได้ย้ายออกจากบ้านมาลี แต่ทอคิดทั้งผู้ ให้ข่าวอาศัยอยู่กับมาลีแต่เพียงลำพัง โดยมารดาจะนำค่าเลี้ยงดูมาให้ทุกเดือน ประมาณ 4,000 บาท หลังจากแยกทางกับสามีใหม่ชาวอเมริกัน มารดาได้ใช้ชีวิตร่วมกับสามีใหม่คนที่สอง ซึ่ง ประกอบอาชีพวิศวกร ควบคุมการก่อสร้างทางด่วน และได้ย้ายกลับภูมิลำเนาเดิมที่จังหวัด เชียงราย ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ได้สนใจเลี้ยงดูผู้ให้ข่าว เมื่อพบเจอกันก็ทะเลาะทุกครั้งไป จน กระทั่งผู้ให้ข่าวจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มารดาได้มาพบมาลีเพื่อแจ้งย้ายชื่อออกจาก ทะเบียนบ้านของมาลี แต่ไม่ได้แจ้งย้ายชื่อผู้ให้ข่าวออกจากบ้านมาลีไปด้วย โดยให้เหตุผลว่าผู้ ให้ข่าวมีวุฒิภาวะแล้ว สามารถเลี้ยงดูตัวเองได้ ผู้ให้ข่าวเริ่มเที่ยวเตร่และติดเพื่อน โดยย้ายออก มาอยู่กับเพื่อน และประกอบอาชีพเป็นลูกเรือประมง ประมาณ 8 เดือน จึงย้ายกลับกรุงเทพฯ

จุดเปลี่ยนแปลงในชีวิต

หลังจากมาอยู่กรุงเทพฯ ผู้ให้ข่าวได้พักอาศัยกับเพื่อนเก่าซึ่งเช่าบ้านอยู่ย่านคลองเตย ซึ่งเพื่อนคนนี้มีอาชีพเป็นช่างเสริมสวยและได้แนะนำให้รู้จักเจ้าของร้านเสริมสวย ชื่อ “อู๋” ซึ่งเป็นสาวประเภทสอง ในเวลาต่อมาได้ช่วยงานอยู่ที่ร้านนี้ซึ่งอู๋ได้ให้ความเมตตาโดยให้เงินใช้ ต่อมาอู๋ได้บอกว่าคงช่วยเหลือตลอดไปไม่ได้ ผู้ให้ข่าวจึงเริ่มออกหางานทำโดยอู๋แนะนำเพื่อน รายหนึ่ง ซึ่งเป็นสาวประเภทสองซึ่งผู้ให้ข่าวต้องให้บริการทางเพศ ลูกค้ายรายนี้จึงเป็นคนแรก

ที่สอนประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน และถือเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตการเป็นชายขายบริการ โดยได้รับค่าตัวครั้งแรก 1,000 บาท ต่อจากนั้นผู้ได้ติดต่อเพื่อนซึ่งเป็นผู้จัดการบาร์เกย์ ย่านสะพานควายและผู้ให้ข่าวได้ทำงานที่บาร์แห่งนี้ โดยเริ่มต้นเป็นผู้เปิดเพลงในบาร์ ขณะเดียวกันลูกค้ารายใดสนใจก็สามารถออฟได้ผู้ให้ข่าวรู้จักเจ้าของบาร์และผู้จัดการบาร์ในย่านนั้นเกือบทุกแห่ง เนื่องจากการมีความมึนหมยสัมพันธ์ที่ดี บาร์บางแห่งจึงพยายามชักชวนผู้ให้ข่าวไปทำงานด้วย หลังจากนั้นผู้ให้ข่าวได้ย้ายเข้าออกบาร์ย่านนั้นหลายแห่ง เหตุผลที่ย้ายเนื่องมาจากมีลูกค้ามาใช้บริการน้อย ทำให้รายได้ที่เคยได้รับลดลงตามไปด้วย ดังนั้นผู้ให้ข่าวจึงย้ายไปทำในบาร์ที่มีลูกค้ามาก อย่างไรก็ตามผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า บาร์ในย่านสะพานควายส่วนใหญ่เป็นเกย์เทเลเลาจน์ ซึ่งไม่มีโชว์ใด ๆ จึงดูลูกค้า ซึ่งแตกต่างจากบาร์ย่านสีลมที่เป็นบาร์โชว์ มีลูกค้ามากมาย และเป็นแหล่งที่ลูกค้าชอบเที่ยวหาความสำราญ ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ทั้ง ๆ ที่อัตราค่าบริการระหว่างบาร์ย่านสะพานควายและสีลมไม่แตกต่างกันคือ ไม่ต่ำกว่า 1,000 บาทต่อครั้ง แต่ต่างกันเพียงแค่ลักษณะของบาร์และลูกค้าเท่านั้น ย่านสะพานควายจะมีลูกค้าน้อยกว่าย่านสีลม และลูกค้าส่วนใหญ่เป็นลูกค้าชาวไทย แต่บาร์ที่สีลมจะมีลูกค้ามากกว่าและมีความหลากหลาย โดยเฉพาะลูกค้าชาวต่างชาติ ที่ให้ค่าบริการต่อครั้งสูงกว่าลูกค้าคนไทย อย่างไรก็ตามบางครั้งก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และเทคนิคของผู้ขายบริการแต่ละคนในการต่อรองหรือเรียกค่าตัว ดังนั้นรายรับที่ได้ในแต่ละเดือนจึงขึ้นอยู่กับปัจจัยดังกล่าว รวมถึงรูปร่างหน้าตา และการดูแลเอาใจใส่ลูกค้าของผู้ให้บริการ ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่าได้ใช้เวลาทำงานอยู่บาร์ย่านสะพานควายประมาณ 5 ปี โดยย้ายบาร์มาแล้วไม่ต่ำกว่า 6 แห่ง เนื่องจากรายได้ที่เคยได้รับต่อเดือนลดลง กล่าวคือ เคยได้ออฟ 10 ถึง 13 ครั้งต่อเดือน รายได้เฉลี่ยที่ได้รับประมาณ 10,000 ถึง 15,000 บาท แต่ระยะหลังได้ลดลงเหลือ 7 ถึง 8 ครั้งเท่านั้น เพื่อนร่วมงานหลายคน จึงเลือกลาออกและย้ายไปบาร์อื่นที่มีลูกค้ามาก และจะชักชวนกันให้ย้ายตามออกมาหากพิจารณาแล้วเห็นว่าดีกว่าที่เดิม สำหรับผู้ให้ข่าวได้รับการชักชวนในลักษณะดังกล่าวหลายครั้ง ครั้งหลังสุดเพื่อนร่วมงานที่ทำงานอยู่ย่านสะพานควายได้ย้ายไปทำงานอยู่ที่บาร์ชิซาร์และได้มาชักชวนไปทำงานด้วยเนื่องจากมีรายได้ที่ดีกว่าและมีลูกค้ามาใช้บริการมาก ดังนั้นผู้ให้ข่าวจึงได้ลาออกจากบาร์เดิมและไปทำงานที่บาร์ชิซาร์

การปรับตัว

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า สำหรับตนเองไม่มีปัญหาเรื่องการปรับตัว ไม่ว่าจะกับทางบาริในเรื่อง กฎ ระเบียบต่าง ๆ กับเพื่อนร่วมงาน หรือกับลูกค้าที่มาเที่ยว สิ่งที่ต้องเตือนตัวเองอยู่ตลอดเวลา ประการแรก คือ ความใจร้อน และความไม่เกรงกลัวใคร แม้ว่าตัวเองจะมีรูปร่างเล็กก็ตาม เรื่องนี้เคยทำให้ผู้ให้ข่าวมีเรื่องทะเลาะกับเพื่อนร่วมงานมาแล้วหลายครั้งเมื่ออยู่บาริเดิม กล่าวคือ เพื่อนไปพูดเท็จลูกค้าที่เคยออฟผู้ให้ข่าวว่าผู้ให้ข่าวมีภรรยาแล้ว เพื่อที่จะได้ไม่ออฟผู้ให้ข่าวอีก และเมื่อลูกค้าคนนั้นมาเล่าให้ฟังในภายหลัง ผู้ให้ข่าวจึงโกรธมากและเกิดการชกต่อยกับเพื่อนร่วมงานคนนั้น จนต้องหยุดงานเพราะต่างฝ่ายต่างได้รับบาดเจ็บด้วยกันทั้งคู่ และประการที่สองก็คือ ใจใหญ่ ทำให้ตนเองต้องหมดเปลืองเงินทอง ไปด้วยกับการเที่ยวเตร่ เนื่องจากมีเพื่อนอยู่ในอาชีพนี้เป็นจำนวนมากและค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ผู้ให้ข่าวมักจะเป็นผู้จ่าย แต่เพียงฝ่ายเดียว จึงทำให้ผู้ให้ข่าวไม่มีเงินเก็บ ทั้งสองประการดังกล่าวผู้ให้ข่าวพยายามที่จะปรับปรุง เนื่องจากมีผลกระทบต่อตัวเอง สำหรับการปรับตัวกับลูกค้า ผู้ให้ข่าวจะสอบถามถึงความต้องการของลูกค้าก่อนว่าต้องการมีเพศสัมพันธ์แบบไหน รวมถึง ค่าตอบแทนที่จะได้รับ โดยจะแจ้งให้ลูกค้าทราบทุกครั้ง ว่าบทบาทที่ผู้ให้ข่าวสามารถยอมรับได้ คือ “บทบาทรุก” เท่านั้น หากลูกค้าต้องการให้ผู้ให้ข่าวสวม”บทบาทรับ” จะได้ไม่เกิดปัญหาในภายหลัง ว่า บิดพลิ้ว ซึ่งเป็นการป้องกันปัญหาในกรณีที่ถูกค้ำมาฟ้องทางบาริ ซึ่งทางบาริจะเน้นความสำคัญของลูกค้ามากกว่า ปัจจุบันผู้ให้ข่าวได้ทำงานที่บาริแห่งนี้ได้ประมาณ 3 ปี รวมระยะเวลาที่อยู่ในอาชีพนี้ประมาณ 8 ปี โดยเริ่มเข้าสู่อาชีพขายบริการตั้งแต่อายุ 16 ปี โดยเริ่มตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. 2534

สำหรับการเลือกลูกค้า ผู้ให้ข่าวจะพิจารณาจาก อธิยาศยติ สุภาพ และให้เกียรติ โดยไม่ได้คำนึงถึงอายุ โดยเน้นที่บทบาทที่ตนเองจะต้องแสดงรวมถึงอัตราค่าบริการที่จะได้รับ

ปัญหาและอุปสรรคของผู้ให้ข่าว

ผู้ให้ข่าวมีปัญหาที่เป็นกังวลอยู่เพียงปัญหาเดียว คือ การแจ้งย้ายชื่อของผู้ให้ข่าวออกจากทะเบียนบ้านของมาลี ซึ่งปัจจุบันมาลีได้ขายบ้านให้แก่ผู้ซื้อรายใหม่และ ได้โอนชื่อของผู้ให้ข่าวติดไปกับทะเบียนบ้านด้วยดังนั้น เมื่อบัตรประจำประชาชนของตนเองหมดอายุลง จึง

ไม่สามารถขอมีบัตรประจำตัวประชาชนใหม่ได้ เนื่องจากต้องนำทะเบียนบ้านฉบับเจ้าบ้านไปยื่นแสดงต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง แต่ทางเจ้าของบ้านรายใหม่ไม่ยินยอมให้นำเอกสารดังกล่าวไปด้วย จึงไม่สามารถดำเนินการดังกล่าวได้ ผู้ให้เช่าว่าได้ขอร้องให้มารดาแจ้งย้ายชื่อของตนเองไปยังทะเบียนบ้านของมารดาที่จังหวัดเชียงรายแต่ก็ไม่เป็นผล ดังนั้น ผู้ให้เช่าจึงอยู่เหมือนคนคิดกฎหมายเนื่องจากการหมดอายุของบัตรประจำตัวประชาชน จึงต้องคอยหลีกเลี่ยงการตรวจค้นของตำรวจตลอดเวลาโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อออกไปกับลูกค้าชาวต่างชาติ ซึ่งจะเห็นเด่นชัดว่าผู้ให้เช่ามีลักษณะคล้ายเด็ก เนื่องจากผู้ให้เช่ามีรูปร่างเล็ก จึงทำให้ถูกมองเป็นโสเภณีเด็ก

การแก้ปัญหาก็คือ การพยายามหลบหลีกตำรวจและหากต้องออกไปกับลูกค้าที่มีรูปร่างใหญ่ ก็จะเดินทิ้งช่วงห่าง แต่ความเสี่ยงก็มีอยู่สูงเมื่อต้องเดินเข้าโรงแรมใหญ่ ๆ ที่ลูกค้าชาวต่างประเทศพักอาศัย เพราะจะต้องแลกบัตรก่อนทุกครั้ง ดังนั้นการแก้ปัญหาอาจชักชวนให้ลูกค้าใช้บริการห้องที่ทางบาร์ได้จัดเตรียมไว้หรือโรงแรมมานูค

การที่ผู้ให้เช่าไม่มีบัตรประจำตัวประชาชน ก็ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการย้ายงาน เนื่องจากการเข้าทำงานไม่สามารถทำได้ง่ายเหมือนแต่ก่อนเนื่องจากต้องใช้เป็นหลักฐานที่สำคัญในการทำงาน

ตารางที่ 5-6 แสดงชีวิตประจำวัน

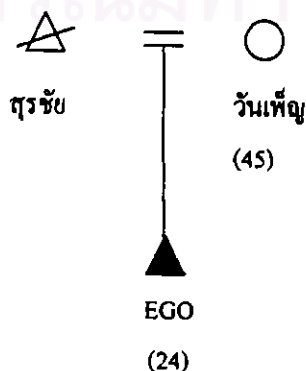
เวลา	กิจกรรม
17.00 น.	ตื่นนอน และอาบน้ำ
17.20 น.	อ่านหนังสือพิมพ์ หรือหนังสือการ์ตูน
18.00 น.	แต่งตัวและเดินทางออกจากที่พักที่คลองเตย
18.40 น.	เดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า หรือนัดหมายกับเพื่อนและรับประทานอาหารเย็น
19.30 น.	เข้าที่ทำงานและเตรียมตัวรับรองลูกค้า
17.30 น.	เดินทางกลับที่พัก
20.00 น.	บาร์เปิดบริการ
02.00 น.	บาร์ปิดบริการ

ตารางที่ 5-6 (ต่อ)

เวลา	กิจกรรม
02.30 น.	นัดพบเพื่อน เพื่อเที่ยวต่อ
05.00 น.	เดินทางถึงที่พัก และอาบน้ำ
05.30 น.	เข้านอน
12.00 น.	ตื่นนอน และรับประทานอาหารกลางวัน
13.00 น.	นอนพักผ่อนต่อ

ครอบครัวและเครือญาติ

ปัจจุบันชีวิตส่วนใหญ่ของผู้ให้ข่าวจะคบหาเพื่อนจำนวนหนึ่ง เนื่องจากเพื่อนเท่านั้นที่ทำให้คลายเหงา และไม่มีญาติพี่น้องที่มาสนใจใยดีทั้งญาติของบิดาและมารดา หรือแม้แต่ตัวมารดาเอง ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า เคยประชดชีวิตด้วยการดื่มกาบ เสพยา ดื่มสุราให้เมา เพื่อให้ลืมตัวเองลืม ความทุกข์ต่าง ๆ เคยทำแม้กระทั่ง สักชื่อสามีใหม่ของมารดาลงบนหัวไหล่และแขนแล้วใช้มีดกรีดเพื่อให้หายแค้นใจ จนแขนทั้งสองข้างมีแต่รอยมีด เคยคิดฆ่าตัวตายเพื่อที่จะหนีพ้นจากโลกนี้ แต่เมื่อสร้างเมาก็หวนคิดว่าการกระทำดังกล่าว ไม่ได้ช่วยให้ชีวิตมีความสุขอย่างแท้จริง และไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น มีแต่เจ็บตัวและเหนียวรั้งให้ชีวิตตกต่ำ จึงได้เลิกพฤติกรรมดังกล่าว และพยายามเลือกคบแต่เพื่อนที่ดี ๆ

ไคอะแกรมเครือญาติ

ทัศนคติและโลกทัศน์

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ชีวิตคนเราไม่มีอะไรแน่นอน ชีวิตที่เคยมีแต่ความสุขและไม่คิดว่าจะต้องตกต่ำ ก็กลับกลายมาเป็นเช่นนี้ การเข้าสู่อาชีพขายบริการของคนเนื่องจากไม่มีทางเลือกอื่น เมื่อมีผู้ให้โอกาสและเป็นทางเลือกเดียวที่สามารถทำได้ในเวลานั้น อีกทั้งด้วยซึ่งประสบการณ์และความคิดในการพิจารณาความถูกต้องและความเหมาะสม จึงต้องตัดสินใจเข้าสู่อาชีพนี้ด้วยความจำเป็นและไม่ได้ตั้งใจ มุมมองสำหรับผู้ให้ข่าวนั้น เห็นว่าอย่างน้อยชีวิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบันก็ยิ่งดีกว่าเมื่อ 5 ถึง 6 ปีที่ผ่านมา โดยมองว่าชีวิตไม่มีอะไรจะต้องสูญเสียอีกแล้ว เคยประพาศิตัวไม่เหมือนเด็กจรจัด มั่วซุ่ม เสพยา คมกาว แต่ปัจจุบันก็ได้เลิกแล้ว แม้ไม่สามารถเป็นคนดีที่สุดของสังคม แต่ก็ขอวิงวอนให้คนในสังคมที่มีโอกาสดีกว่าตนและอีกหลาย ๆ คน อย่าได้รังเกียจเหยียดฉันทหรือเหยียบย่ำกัน

สำหรับทัศนคติในเรื่องของอาชีพขายบริการทางเพศ ผู้ให้ข่าวเห็นว่าผู้ขายบริการทุกคนนำที่จะขอขอบคุณบ้างต่าง ๆ ที่เปิดขึ้นมารองรับคนด้วยโอกาสทั้งหลายที่สมัครใจเข้ามาประกอบอาชีพนี้ แม้บางครั้งจะถูกเอารัดเอาเปรียบบ้างก็ตาม มิฉะนั้นก็คงจะมีคนว่างงานและคนเลวในสังคมอีกเป็นจำนวนมาก

ชีวิตในอนาคต

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่าคงจะต้องอยู่ในอาชีพนี้ต่อไปสักระยะหนึ่ง ซึ่งคิดว่าไม่น่าจะเกิน 5 ปี โดยจะเก็บเงินสักก้อนหนึ่ง เพื่อเปิดแผงขายเสื้อผ้า่านลีลม เนื่องจากมีเพื่อนหลายคนที่เลิกอาชีพนี้และชักชวนไปร่วมลงทุน แต่เนื่องจากปัจจุบัน ผู้ให้ข่าวยังไม่มีเงินมากพอ จึงต้องประกอบอาชีพนี้ต่อไปอีกและได้กล้าให้สัมภาษณ์ทิ้งท้ายว่า หากโชคคิคงจะได้เจอคนดี ๆ ที่ให้การอุปการะเหมือนเพื่อนร่วมอาชีพหลายคนที่มีชาวต่างชาติอุปการะเลี้ยงดู หรือลงทุนเปิดกิจการด้านบันเทิงริงรมย์ให้

ผู้ให้ข่าวคนที่ 6 : แจ็ก

ลักษณะทางสังคม

อายุ : 25 ปี
 ภูมิลำเนา : จังหวัดระยอง
 การศึกษา : มัธยมศึกษาปีที่ 1
 สถานภาพสมรส : โสด
 อาชีพเดิม : ลูกจ้างบริษัทเอกชน
 สถานภาพทางสังคม: ชายขายบริการ

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

ผู้ให้ข่าว มีลักษณะรูปร่างสันทัด สูงประมาณ 165 เซนติเมตร มีกล้ามเนื้อ ผิวคล้ำ ไขมันขาเล็กน้อย ตาโต หน้าตาธรรมดา อุปนิสัยเงียบขรึม ยิ้มยากแต่ไม่เก็บตัว และสามารถสนทนาเมื่อต้องรับรองลูกค้า ลักษณะการแต่งกายนิยมสวมใส่เสื้อผ้ารัดรูป เพื่อเผยให้เห็นสรีระของร่างกายโดยเฉพาะกล้ามเนื้อที่ได้สัดส่วนขอบสวมกางเกงผ้าไนลอน หลวม ๆ และสวมรองเท้าผ้าใบ เจาะหูและใส่ต่างหูเงิน แบบห่วงทั้ง 2 ข้าง ข้อมือทั้ง 2 ข้างประดับด้วยสายสิญจน์แบบพันเกลียวข้างละประมาณ 3-4 เส้น

ประวัติชีวิต

ผู้ให้ข่าวเกิดเมื่อวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2516 ที่อำเภอเมือง จังหวัดระยอง โดยเป็นบุตรชายคนสุดท้อง ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 4 คน มีพี่ชายคนที่ 1 อายุ 30 ปี คนที่ 2 อายุ 28 ปี และพี่สาวคนที่ 3 อายุ 27 ปี ตามลำดับ ครอบครัวประกอบอาชีพค้าขาย โดยมีร้านขายของชำเป็นของตัวเองอยู่ในตลาด ฐานะทางครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง ครอบครัวอบอุ่น พี่น้องรักใคร่กันดี ลักษณะของบิดาเป็นคนเงียบขรึม ใจเย็นไม่ดื่มสุราและไม่สูบบุหรี่ ขยัน อุปนิสัยของมารดามีลักษณะคล้ายบิดา ครอบครัวพยายามอบรมสั่งสอนผู้ให้ข่าวเริ่มให้มีความรับผิดชอบ

และขยันใฝ่หาความรู้ โดยผู้ให้ข่าวเริ่มให้สัมภาษณ์ว่า ตนเองไม่ค่อยชอบเรียนหนังสือ และมีความเกียจคร้าน ดังนั้นเมื่อจบการศึกษาชั้นประถมปีที่ 6 และได้เข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยเรียนแค่เพียง 1 ปี จึงลาออกจากโรงเรียน และช่วยเหลือครอบครัวค้าขาย แต่ผู้ให้ข่าวเริ่มคิดเพื่อน จึงขออนุญาตติดตามเพื่อนเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหางานทำ ในปี พ.ศ. 2539 ซึ่งตอนนั้นผู้ให้ข่าวมีอายุ 22 ปี โดยเริ่มต้นเป็นพนักงานรับส่งเอกสารของบริษัทส่งออกแห่งหนึ่ง ได้รับค่าตอบแทนเพียงเดือนละ 5,500 บาท และประกอบอาชีพนี้นาน 1 ปี จึงได้ลาออกเพื่อกลับไปช่วยครอบครัวค้าขายประมาณ 6 เดือน เนื่องจากบิดาป่วยเป็นโรคอัมพฤกษ์ ต่อมาได้กลับเข้ามากรุงเทพฯ อีกครั้งหนึ่ง และได้พักอาศัยกับเพื่อนชื่อ “โก้” ที่ลาดพร้าว

จุดเปลี่ยนแปลงในชีวิต

การกลับกรุงเทพฯ ของผู้ให้ข่าวครั้งนี้ ผู้ให้ข่าวมีเงินติดตัวอยู่เพียง 2,000 บาทเท่านั้น เมื่อครบ 1 เดือน เงินที่มีอยู่จึงถูกใช้หมดไป โดยที่ยังหางานทำไม่ได้ ผู้ให้ข่าวรู้สึกเป็นกังวล จึงได้ปรึกษาโก้ ซึ่งได้ให้คำแนะนำให้ไปสมัครงานที่บาร์เกย์แห่งหนึ่งย่านสีลม ทั้งนี้โก้ได้รับการชักชวนมาจากเพื่อนอีกทอดหนึ่ง จึงได้แนะนำผู้ให้ข่าวลองทำดูก่อน โดยบอกไม่ให้คิดมาก และไม่ให้ทางบ้านรับรู้ เพราะถ้าหากงานดังกล่าวจริงตามที่ได้รับฟังมา โก้ก็พร้อมที่จะลาออกจากงานเดิม เพื่อไปสมัครทำงานด้วย ผู้ให้ข่าวได้ใช้เวลาไตร่ตรอง 1 คืน โดยวันรุ่งขึ้น จึงได้ตัดสินใจเดินทางไปสมัครงานตามที่ได้รับคำแนะนำในเวลา 16.00 น.

ที่บาร์ดังกล่าวได้มีการปิดป้ายโฆษณารับสมัครพนักงานต้อนรับชายหน้าตาดีหลายตำแหน่ง ซึ่งผู้ที่ทำการสัมภาษณ์ในวันนั้น คือ ผู้จัดการบาร์ ซึ่งเรียกว่า “นาม่าซัง” โดยลักษณะการสัมภาษณ์จะเป็นการสอบถามข้อมูลทั่วไป และสอบถามถึงประสบการณ์การทำงานกับบาร์อื่น และประสบการณ์ทางเพศ ต่อจากนั้นผู้จัดการบาร์ได้ขอตรวจสอบขนาดและความยาวของอวัยวะเพศ เพื่อนำไปเป็นข้อมูลเสนอลูกค้าต่อไป เมื่อผ่านขั้นตอนการตรวจสอบของบาร์และ ทางบาร์ได้แนะนำวิธีการดูแลลูกค้า และแจ้งกฎระเบียบต่าง ๆ พร้อมทั้งขอเอกสาร 3 รายการ เพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานประกอบการสมัครงาน ได้แก่ รูปถ่าย 2 ใบ สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้าน อย่างละ 1 ชุด โดยทางบาร์ได้แจ้งให้ผู้ให้ข่าวเริ่มต้นทำงานในวันนั้นและผู้ให้ข่าวต้องซื้อกางเกงชั้นในสำหรับโชว์ ราคา 250 บาท กฎระเบียบของบาร์

1. ภายใน 1 เดือนอนุญาตให้ทำงานได้ 1 วัน
2. ห้ามหยุดในวันศุกร์และเสาร์
3. หากเข้าทำงานสาย จะถูกปรับเป็นเงิน 20 บาท ทุก ๆ 15 นาที โดยเริ่มนับจากเวลา 20.00 น. และหากเลิกกำหนดเวลา 21.00 น. ไปแล้วยังไม่เข้าทำงานจะถูกหักเงินจำนวน 300 บาท ซึ่งเท่ากับ 1 ออฟ

สำหรับลูกค้ารายแรกของผู้ให้ข่าวเป็นคนไทยอายุ 38 ปีโดยประมาณ ซึ่งได้รับการเชียร์จากกัปตัน โดยผู้ให้ข่าวรับบทบาทเป็น“ฝ่ายรุก” และลูกค้ารายนั้นเป็นผู้สอนวิธีการต่าง ๆ ในการมีเพศสัมพันธ์แบบแตกต่างให้ ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า การมีเพศสัมพันธ์ในครั้งแรกไม่รู้สึกตื่นเต้นหรือหวาดกลัวใด ๆ เลย ซึ่งได้รับคำตอบแทนสำหรับการขายบริการทางเพศครั้งแรกในชีวิต จำนวน 1,000 บาท รายได้เดือนแรกประมาณ 12,000 บาท รายได้เฉลี่ยในเดือนต่อ ๆ มา จะมีปริมาณเพิ่มขึ้นและลดลง ไม่แน่นอน โดยมียอดอยู่ระหว่าง 10,000 – 20,000 บาท ผู้ให้ข่าวทำงานอยู่ที่บาร์แห่งนี้ได้ประมาณ 7 เดือน จึงได้ลาออก โดยให้เหตุผลว่าต้องกลับไปต่างจังหวัด แต่เหตุผลที่แท้จริง คือ เนื่องจากลูกค้าน้อย ในขณะที่ผู้ให้ข่าวต้องมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเดือนละประมาณ 7,000 บาท ส่วนใหญ่เป็นค่าอาหาร ค่าเดินทาง และค่าที่พัก

ผู้ให้ข่าวได้มาสมัครงานที่บาร์ซีซาร์ เนื่องจากมีลูกค้าเคยพามาหาความสำราญต่ออยู่บ่อยครั้ง และได้สังเกตเห็นว่า ลักษณะของบาร์มีความใหญ่โตกว่าบาร์เดิมที่ทำอยู่และจำนวนลูกค้าที่มาเที่ยวมีเป็นจำนวนมาก ซึ่งขั้นตอนการรับสมัครงานก็มีลักษณะคล้ายคลึงกับบาร์เดิม แม้จะมีระเบียบ กฎเกณฑ์ ควบคุมเข้มงวดมากกว่าเดิม แต่เมื่อพิจารณาถึงคำตอบแทนที่คิดว่า จะได้รับแล้ว ก็ไม่ทำให้ผู้ให้ข่าวลังเลใจเลย

การปรับตัว

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ไม่ได้มีอคติใด ๆ ต่ออาชีพนี้ และไม่มีความรู้สึกลำบากใจใด ๆ แต่กลับเองว่าเป็นเรื่องสนุก เป็นกำไรชีวิต บางครั้งได้รับรู้พฤติกรรมทางเพศในลักษณะที่แปลกใหม่ เช่น การมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าซึ่งเป็นคู่สามี ภรรยา โดยสามีขอร้องให้ผู้ให้ข่าวมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของลูกค้า โดยฝ่ายสามีจะนั่งดูและช่วยตัวเองจนสำเร็จความใคร่ หรือในบางครั้งก็มีเพศสัมพันธ์พร้อมกันทั้ง 3 คน เป็นต้น ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ต่อว่า ลูกค้าส่วน

ใหญ่ที่ให้บริการมีทั้งคนไทยและคนจีน รวมถึงผู้หญิงขายบริการที่อยู่อาศัยเดียวกับผู้ให้ข่าว ซึ่งลักษณะการมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า ผู้ให้ข่าวเลือกแสดงบทบาท"ฝ่ายรุก"เท่านั้น โดยจะแจ้งให้ลูกค้าทราบก่อนทุกครั้งก่อนจะมีการออฟ ซึ่งผู้ให้ข่าวแสดงทัศนคติส่วนตัวว่า "อย่างน้อยก็สงวนความเป็นผู้ชายเอาไว้"

สำหรับการเลือกลูกค้า ผู้ให้ข่าวชอบลูกค้าที่มีลักษณะดังต่อไปนี้เป็นพิเศษ กล่าวคือ ลูกค้าที่มีลักษณะรูปร่าง หน้าตา และนิสัยดี สำหรับลูกค้าที่ไม่ชอบ คือ ลูกค้าที่พูดจาไม่สุภาพ หรือลูกค้าที่เมาสุราแล้ว เอะอะโวยวาย พูดจาไม่รู้เรื่อง ซึ่งเคยมีประสบการณ์ที่ไม่ดีกับลูกค้า ลักษณะนี้มาครั้งหนึ่ง ซึ่งทำให้ผู้ให้ข่าวได้รับความอับอาย ดังนั้น เมื่อเลือกลูกค้าจึงต้องสังเกตลักษณะท่าทางของลูกค้าก่อนแล้ว จึงจะเข้าไปสนทนาด้วย

การปรับตัวต่อเพื่อนร่วมงาน ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า สามารถเข้ากับเพื่อนร่วมงานได้ทุกคน โดยการเข้าทำงานครั้งแรกเพื่อนร่วมงานจะเป็นผู้คอยช่วยชี้แนะและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการพิจารณาลูกค้า

การให้บริการลูกค้า นั้น ส่วนใหญ่เมื่อลูกค้าออฟออกมาแล้ว ผู้ให้ข่าวจะไม่กลับไปบาร์อีก แม้ว่าจะมีเวลาเหลืออยู่ก็ตาม และจะไม่อยู่ต่อกับลูกค้า โดยจะแยกย้ายจากลูกค้าภายหลังเสร็จสิ้นการให้บริการ และจะไม่ค้างคืนกรณีที่ลูกค้าพามาที่บ้าน เนื่องจากต้องการพักผ่อนและกลัวทรัพย์สินลูกค้าจะสูญหาย และที่สำคัญที่สุดไม่ต้องการให้คนในบ้านของลูกค้าทราบว่าตนเป็นใคร หรือแม้แต่การปรับตัวกับลูกค้า ความรู้สึกเมื่อพบลูกค้าในช่วงเวลากลางคืนและกลางวัน จะแตกต่างกัน จะมีความรู้สึกอีกอึดในการวางตัว โดยผู้ให้ข่าวและเพื่อนร่วมงานทุกคนจะมีความคิดที่ตรงกันคือ ต้องการกลับบ้านก่อนพระอาทิตย์ขึ้น

ปัญหาและอุปสรรคของผู้ให้ข่าว

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า เนื่องจากตนเองมีความสุขและสนุกกับงานที่ทำ ดังนั้น ปัญหาหรืออุปสรรคหลัก ๆ สำหรับการงานจึงไม่ค่อยมีไม่ว่าจะกับลูกค้าที่มาเที่ยว หรือกับเพื่อนร่วมงานทุกระดับชั้น สำหรับปัญหาที่กังวลมีอยู่เพียงเรื่องเดียวคือ การเจ็บป่วยของบิดา ซึ่งผู้ให้ข่าวก็พยายามโทรศัพท์สอบถามอาการอยู่ตลอดเวลา และได้ส่งเงินเป็นค่ารักษาพยาบาล เดือนละ 3,000 บาท อย่างไรก็ตามสมาชิกในครอบครัวทุกคนเอาใจใส่ดูแลบิดาอยู่ซึ่งก็ช่วยลดความวิตกกังวลไปได้มาก สำหรับปัญหารองลงมาที่รู้สึกอึดอัดและสร้างความรำคาญ

ใจ คือ การขอกู้ยืมเงินจากเพื่อนร่วมงาน ซึ่งเงินไม่พอใช้เนื่องจากขาดระบบการจัดสรรงบประมาณการใช้จ่ายที่ดี สาเหตุมาจากการใช้จ่ายเที่ยวเตร่ โดยระยะแรกผู้ให้ข่าวก็จะให้หยิบยืมเฉพาะเพื่อนที่ตนเองให้ความสนิทสนมเท่านั้น แต่การได้เงินคืนหลังจากให้ยืมค่อนข้างจะใช้เวลา และทำให้เสียความรู้สึก ระยะต่อมาจึงไม่ให้ยืมเนื่องจากกลัวเสียเพื่อน แต่ก็มีเพื่อนมาขอกู้ยืมเงินอยู่บ่อย ๆ ซึ่งก็ได้ปฏิเสธทุกครั้งไป

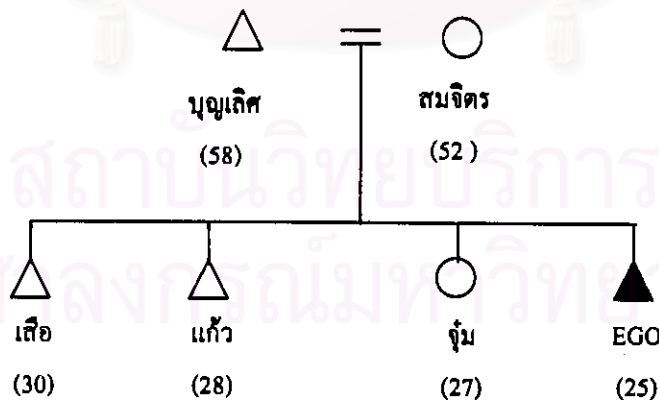
ตารางที่ 5-7 แสดงชีวิตประจำวัน

เวลา	กิจกรรม
14.00 น.	ตื่นนอน และอาบน้ำ
14.30 น.	รับประทานอาหารกลางวัน ดูรายการ โทรทัศน์
16.00 น.	ออกกำลังกายที่สวนจตุจักร
18.00 น.	กลับที่พักเพื่ออาบน้ำ และเตรียมตัวเดินทางไปทำงาน
18.30 น.	เดินทางออกจากที่พัก
19.30 น.	รับประทานอาหารเย็น
19.45 น.	เข้าที่ทำงาน เพื่อเตรียมตัวก่อนบาร์เปิดบริการ
20.00 น.	เริ่มต้อนรับลูกค้าที่มาใช้บริการ
02.00 น.	บาร์ปิดบริการ
02.30 น.	รับประทานอาหารมื้อเช้า
04.00 น.	กลับถึงที่พัก อาบน้ำ
04.20 น.	ฟังเพลง
05.00 น.	เข้านอน

ครอบครัวและเครือญาติ

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ลักษณะครอบครัวของตนเอง มีความอบอุ่น พี่น้องรักใคร่กลมเกลียวกันดี บิดามารดาให้การอบรมสั่งสอน และให้คำแนะนำแก่ลูกทุกคน และทุกคนจะปรึกษาบิดามารดาอยู่เสมอเมื่อหากมีปัญหาหรือเรื่องคับข้องใจต่าง ๆ สำหรับผู้ให้ข่าวมักจะเลือกปรึกษามารดามากกว่า เพราะมีความเห็นว่ามารดาสามารถเข้าใจผู้ให้ข่าวได้ดีที่สุด สำหรับสมาชิกภายในครอบครัว ผู้ให้ข่าวจะให้ความสนิทสนมกับพี่สาว โดยจะขอคำปรึกษาทุก ๆ เรื่อง ยกเว้นเรื่องงานที่ทำอยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากผู้ให้ข่าวเห็นว่าการตัดสินใจเข้าสู่อาชีพขบบริการเป็นดุลยพินิจของตนเองเพียงคนเดียวเท่านั้น ดังนั้นเมื่ออาชีพดังกล่าว สักคมีส่วนใหญ่ ไม่ให้การยอมรับ ก็จำเป็นต้องปกปิด ผู้ให้ข่าวต้องการพึ่งพาตัวเอง โดยไม่ต้องการให้ครอบครัวรู้ถึงความลำบากเมื่อใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ เพราะหากครอบครัวรับรู้ก็จะเกิดความกังวลใจ สำหรับการเยี่ยมเยือนครอบครัว ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่าไม่แน่นอน เฉลี่ยปีละ 1 ครั้ง โดยกลับไปครั้งหนึ่งใช้เวลา 3 วัน แต่ส่วนมากจะใช้วิธีการโทรศัพท์ติดต่อสอบถามแทน

ไคอะแกรมเครือญาติ

ทัศนคติและโลกทัศน์

ผู้ให้ข่าวแสดงทัศนคติว่า หากพิจารณาอาชีพขายบริการทางเพศโดยมองจากตนเอง ผู้ให้ข่าวไม่ได้รู้สึกเสียใจ หรือคิดว่าตัวเองค่าด้อยเลยที่ด้อยประกอบอาชีพนี้ แม้ว่าสังคมไม่ให้การยอมรับก็ตาม แต่เป็นความสมัครใจเฉพาะตัว ซึ่งผู้ให้ข่าวเห็นว่าหากตนเองพอใจ คนภายนอกก็ไม่มีผลอะไร เพราะเวลาออกแขกหรือหิวโหย คนเหล่านั้นก็ไม่ได้ยื่นมือมาช่วยเหลือ สำหรับผู้ให้ข่าวแล้วรู้สึกสนุกกับงานที่ทำ ได้พบปะผู้คนมากมาย ได้ประสบการณ์แปลกใหม่ และค่าตอบแทนที่ได้รับเฉลี่ยเดือนละประมาณ 18,000 – 20,000 บาท ก็ทำให้ตนเองมีความสุขพอแล้ว สำหรับคู่รักที่เป็นผู้หญิงคนปัจจุบันยังไม่มี และยังไม่ได้ให้ความสนใจในเรื่องนี้เท่าใดนัก เพราะไม่ต้องคอยตอบคำถามที่อาจจะทำให้รำคาญใจซึ่งอาจจะทำให้ขาดความเป็นส่วนตัว

สำหรับทัศนคติของผู้ให้ข่าวต่ออาชีพ ได้ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า แม้ว่าปัจจุบันมีอาชีพมากมายให้ทุกคนได้เลือกประกอบ ซึ่งทุกคนก็จะต้องพิจารณาถึงลักษณะของงานที่จะต้องทำว่า ยากลำบาก มากน้อยเพียงใด และค่าตอบแทนที่จะได้รับคุ้มค่างับสิ่งที่จะต้องทำหรือไม่ โดยจะต้องประเมินจากความพร้อมของตนเอง เช่น ระดับการศึกษา และความสามารถ สำหรับอาชีพขายบริการ ผู้ให้ข่าวแสดงทัศนคติว่า ไม่ต้องใช้ความรู้ ความสามารถ ในขณะที่ค่าตอบแทนสูงกว่างานประเภทอื่น สำหรับผู้ด้อยโอกาส เพียงแค่เตรียมความพร้อมในเรื่องรูปร่างหน้าตา โดยต้องพักผ่อนให้มาก มิฉะนั้นจะทำให้ร่างกายทรุดโทรม และที่จะลืมเสียไม่ได้ก็คือ สุขภาพและความสะอาด ซึ่งผู้ให้ข่าวจะต้องตรวจเช็คสุขภาพเดือนละ 1 ครั้ง และเมื่อพิจารณาในเรื่องของความอับอายต่ออาชีพที่ตนเองประกอบการอยู่ ผู้ให้ข่าวแสดงทัศนคติว่า มีผู้หญิงและผู้ชายหลายคนประกอบอาชีพนี้ โดยไม่สนใจคำครหาจากผู้คนในสังคมและ ทำไมผู้ให้ข่าวจะต้องอับอายด้วย เพราะหากมีความอายก็จะไม่สามารถประกอบยังจะทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ลำบากมากขึ้น ซึ่งบุคคลเหล่านั้น ก็ไม่สามารถช่วยเหลือได้

สำหรับทัศนคติต่อการศึกษา ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่าไม่มีความคิดที่จะศึกษาต่อ เพราะตนเองไม่ชอบเรียนหนังสือ และมีความเห็นว่า มีอายุมากเกินไปที่จะกลับไปเรียนหนังสืออีก โดยจะมุ่งเน้นการทำงานมากกว่า

สำหรับทัศนคติต่อสุขภาพอนามัย ผู้ให้ข่าวไม่ได้เพิกเฉยต่อเรื่องนี้ เนื่องจากเห็นว่า อาชีพนี้มีความเสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูง ดังนั้นหากมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า แม้ว่าจะมีความพึงพอใจเพียงใด ก็ตามควรจะป้องกันตนเอง โดยการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง โดยผู้ให้ข่าวเปรียบเทียบว่า ชีวิตของคนที่ประกอบอาชีพนี้ เหมือนแฉวนอยู่บนเส้นด้าย พลาดหลังอาจจะทำให้ชีวิตต้องถูกทำลาย จึงต้องดูแลรักษาสุขภาพของตัวเอง ไม่ให้เจ็บป่วย เพราะหากต้องหยุดงาน เนื่องจากการเจ็บป่วย รายได้ก็จะลดน้อยลงตามไปด้วย และควรออกกำลังกายทุก ๆ วัน เพราะมีส่วนช่วยให้มีรูปร่างได้สัดส่วน มีผลทำให้ตนเองมีเสน่ห์และเป็นที่สนใจของลูกค้า

ชีวิตในอนาคต

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า วางแผนที่จะอยู่ในอาชีพนี้ต่ออีกประมาณ 2 – 3 ปี โดยจะเก็บเงินสะสมไปเรื่อย ๆ และคิดว่าจะลงทุนกับเพื่อนค้าขายเสื้อผ้าอยู่แถวย่านสีลมหลังจากที่เลิกอาชีพนี้แล้ว สำหรับชีวิตครอบครัวในอนาคตยังไม่แน่นอน เนื่องจากยังไม่ได้วางแผนอะไรไว้สำหรับเรื่องนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ให้ข่าวคนที่ 7 : อู๋

ลักษณะทางสังคม

อายุ : 23 ปี
 ภูมิลำเนา : จังหวัดเลย
 การศึกษา : มัธยมศึกษาปีที่ 3
 สถานภาพสมรส : โสด
 อาชีพเดิม : ลูกจ้างอยู่ซ่อมรถ
 สถานภาพทางสังคม : ชายขายบริการ
 วันที่สัมภาษณ์ :

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

ผู้ให้ข่าว มีลักษณะผิวขาว สูงประมาณ 170 เซนติเมตร ไร้ผมตรงยาวประบ่า คิ้วเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน ใบหน้าเรียวยาว เปลือกตาชั้นเดียว มีรอยสักรูปผีเสื้ออยู่บนอกด้านขวา รูปร่างได้สัดส่วน หน้าท้องแบนเรียบและมีกล้ามเนื้อเป็นลอน ๆ อุปนิสัยเอาแต่ใจตัวเอง โกรธง่ายหายเร็ว อารมณ์ร้อน รักเพื่อน ลักษณะการแต่งกายนิยมสวมใส่เสื้อยืดแขนสั้นคอไปโล กางเกงยีนส์ สวมรองเท้าผ้าใบ สวมสร้อยคอทองคำเส้นเล็ก ๆ

ประวัติชีวิต

ผู้ให้ข่าวเกิดเมื่อวันที่ 29 สิงหาคม พ.ศ. 2519 ที่จังหวัดเลย โดยเป็นบุตรชายคนโตของครอบครัว ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 5 คน บิดามารดามีอาชีพเกษตรกรกรรม บิดามารดาแยกทางกันตั้งแต่ผู้ให้ข่าวมีอายุ 7 – 8 ขวบ เนื่องจากการทะเลาะวิวาทกันในเรื่องที่ไร้สาระ โดยต่างคนต่างยึดถือความคิดของตนเองเป็นใหญ่ เนื่องจากทั้งสองคนเป็นคนที่เอาแต่ใจตัวเอง อารมณ์ร้อน ไม่มีเหตุผล ชอบดื่มสุรา วิวาทเสียงดัง ดังนั้นเมื่อมีปัญหา ก็จะทะเลาะวิวาทต่อกันเป็นประจำ หลังจากแยกทางกัน มารดาก็ได้ย้ายออกไปอยู่ต่างอำเภอ โดยไม่ได้แต่งงานใหม่

ส่วนบิดามีภรรยาใหม่อีกหลายคน แต่ก็ได้เลิกร้างกันไป สำหรับภรรยาใหม่คนปัจจุบันซึ่งเป็นคนที่ 5 อายุ 49 ปี อารมณ์เย็น มีเหตุผล รักและปฏิบัติกับผู้ให้ข้าวและน้องทุกคน เหมือนเป็นลูกของตนเอง และพยายามอบรมสั่งสอนไม่ให้หนีออกนอกทาง จึงสามารถใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวได้นาน 7 - 8 ปี ซึ่งผู้ให้ข้าวก็รักและนับถือ โดยจะเรียกว่า “แม่รอง” แม้ว่าภรรยาใหม่ของบิดาคนปัจจุบันจะเป็นคนดี แต่ความปรารถนาลึก ๆ แล้ว ก็อยากให้ผู้บิดามารดาคืนดีกัน ชีวิตของผู้ให้ข้าวในวัยเด็กจึงขาดความอบอุ่น เมื่อผู้ให้ข้าวจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนประจำอำเภอแล้ว ก็ไม่ได้เรียนต่อ โดยออกมาช่วยบิดทำอยู่ระยะหนึ่ง ต่อมาบิดาได้ส่งตัวผู้ให้ข้าวมาอยู่กับอาที่กรุงเทพฯ ซึ่งมีอาชีพค้าขายและพักอยู่ย่านชุมชนแห่งหนึ่งในเขตบางกอกน้อย โดยอาได้ฝากให้ผู้ให้ข้าวเข้าทำงานเป็นลูกจ้างอยู่ซ่อมรถแห่งหนึ่ง ย่านถนนเพชรบุรีตัดใหม่ ซึ่งในขณะนั้นผู้ให้ข้าวมีอายุ 18 ปี โดยทำหน้าที่เป็นลูกมือและทำงานทุกอย่างที่ทางอยู่ซ่อมรถมอบหมายให้ทำ

จุดเปลี่ยนแปลงในชีวิต

หลังจากผู้ให้ข้าวเข้ามาเป็นลูกจ้างอยู่ซ่อมรถประมาณ 8 เดือน โดยได้รับค่าจ้างวันละ 100 บาท ในการทำงานผู้ให้ข้าวมีเพื่อนสนิทคนหนึ่งชื่อ “หนู่ย” และอยู่มาวันหนึ่งเพื่อนของหนู่ย ชื่อ “เคน” อายุประมาณ 27 ปี ได้แวะมาเยี่ยม ซึ่งเคิมเคนก็เคยทำงานอยู่ที่อยู่แห่งนี้ เคนได้เล่าให้ผู้ให้ข้าวฟังว่า ปัจจุบันทำงานอยู่ที่บาร์แห่งหนึ่งย่านสีลม ซึ่งมีรายได้ดี และทำงานสบาย จึงพยายามพูดจาหวานล้อมและชักชวนผู้ให้ข้าวไปสมัคร โดยบอกว่า ผู้ให้ข้าวเป็นคนมีรูปร่างหน้าตาดี จึงไม่อยากจะมาทำงานที่อยู่อ่ ซึ่งมีความสกปรก เลอะเทอะและรายได้น้อย ผู้ให้ข้าว จึงตอบตกลงและนัดหมายกับเคนให้มารับไปสมัครงานในวันถัดไป โดยเคนแนะนำให้เตรียมเอกสาร ได้แก่ รูปถ่าย 2 ใบ สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ไปให้พร้อม

ครั้งแรกผู้ให้ข้าวเข้าใจว่าเป็นบาร์ที่ผู้หญิงเข้ามาใช้บริการตามที่เคนบอก แต่ในความเป็นจริงแล้วกลับกลายเป็นบาร์เกย์ ซึ่งผู้ให้ข้าวปฏิเสธเพราะรับไม่ได้ แม้ว่าผู้จัดการบาร์ได้สัมภาษณ์ ตรวจสอบความสมบูรณ์ของร่างกาย และตรวจดูรอยอะเพศแล้ว ผู้ให้ข้าวได้คิดทบทวนอยู่ 3 - 4 วัน ในที่สุดจึงได้ตัดสินใจทำงาน เนื่องจากรายได้จากการทำงานที่อยู่อ่ซ่อมรถน้อย และไม่มีมีความก้าวหน้าในอนาคต ผู้ให้ข้าวได้ออฟในวันแรกที่ทำเริ่มทำงาน โดยผู้หญิงสาว อายุประมาณ 25 ปี ซึ่งทำงานอยู่ที่บาร์ญี่ปุ่นแถวถนนวิษณุพงษ์ ซึ่งผู้ให้ข้าวยังไม่เคยมีเพศ

สัมพันธ์กับผู้หญิงหรือผู้ชายมาก่อน ครั้งนั้นจึงเป็นประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกโดยได้รับค่าบริการ 1,500 บาท หลังจากนั้นจึงเริ่มมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย โดยครั้งแรก ๆ ก็จะช่วยลูกค้าสำเร็จความใคร่ หรือสำเร็จความใคร่ให้ลูกค้าดู แต่เมื่อลูกค้าต้องแสดงบทบาทเป็น"ฝ่ายรุก" ผู้ให้ข่าวก็จะตอบปฏิเสธทันที

กฎระเบียบของบาร์

1. ต้องเข้าทำงานไม่เกินเวลา 20.00 น.
2. ห้ามหยุดในวันศุกร์และเสาร์
3. สามารถหยุดงานได้ไม่เกิน 4 ครั้งต่อเดือน
4. ต้องลาหยุดล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 1 วัน
5. หากเข้าทำงานสายเกิน 21.00 น. จะถูกปรับเป็นเงิน 50 บาท สายเกิน 22.00 น. ถูกปรับเป็นเงิน 100 บาท และถ้าหากเกิน 22.00 น.จะถูกปรับเป็นค่าออฟ 1 ครั้ง หรือเป็นเงินจำนวน 300 บาท

ลักษณะการทำงาน

สำหรับผู้ให้ข่าวจะต้องหมุนเวียนกับเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ ขึ้นเดินบนเวทีซึ่งแบ่งออกเป็น 2 เวที และสวมกางเกงในสีขาวที่ทางร้านจัดหาให้ โดยเดินคนละ 1 เพลง หมุนเวียนกันไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะถึงเวลาโชว์พิเศษ ซึ่งทางบาร์จะจัดการแสดงโชว์พิเศษคนละ 2 รอบ คือ เวลา 22.30 น. และ 00.30 น. ตามลำดับ หรือหากมีลูกค้าเรียกตัวก็ไม่ต้องขึ้นไปเดิน ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า การขึ้นเดินบนเวทีจะมีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอตัวให้ลูกค้าเลือกออฟ นอกจากนี้ผู้ให้ข่าวได้ชักชวนน้องชายคนที่ 3 ซึ่งลงมาอยู่กรุงเทพฯ ด้วยหลังจากที่เรียนจบ ให้เข้าทำงานที่บาร์และได้กำชับไม่ให้บอกใคร ซึ่งต่อมาผู้ให้ข่าวได้ย้ายมาทำงานอยู่ที่บาร์ชีซาร์ ตามที่ลูกค้าหลายคนแนะนำ

การปรับตัว

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ตนเองไม่มีความเต็มใจ และพึงพอใจนักที่ต้องมาประกอบอาชีพนี้ เพราะไม่ใช่เป็นสิ่งที่ตนเองชอบ โดยเฉพาะการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน เพราะจะรู้สึกอึดอัดและไม่เต็มที่ หากลูกค้าเป็นผู้หญิงก็จะไม่รู้สึกเช่นนั้น สำหรับเหตุผลที่ชักชวนน้องชายเข้าสู่อาชีพนี้ ก็เนื่องมาจากเห็นว่าหากประกอบอาชีพเดียวกันแล้วก็จะไม่เปิดเผยเรื่องนี้ให้ทางครอบครัวรู้ ประกอบกับน้องชายยังว่างงานอยู่

ปัจจุบันผู้ให้ข่าวได้ย้ายออกมาจากบ้านอาที่บางกอกน้อย และมาเช่าแมนชั่นแห่งหนึ่งแถวดินแดง โดยพักอาศัยอยู่กับน้องชายที่ทำงานอยู่บาร์เดิมซึ่งผู้ให้ข่าวเคยทำ การย้ายออกมาจากบ้านอา เนื่องจากมีเหตุผลอยู่ 3-4 ประการ คือ ความไม่สะดวกในการเดินทางไปทำงานบ้านอาคับแคบเกินไป ไม่ต้องการให้ครอบครัวรู้ว่าตนเองทำงานอะไร และเหตุผลประการสุดท้ายคือมีลูกค้าชาวญี่ปุ่นให้การอุปการะโดยส่งเงินมาให้ใช้ทุกเดือน ๆ ละไม่ต่ำกว่า 10,000 บาท

การปรับตัวนอกจากการย้ายที่พักแล้ว ผู้ให้ข่าวได้ปรับปรุงรูปร่างของตัวเอง เพื่อให้ทำให้อุบัติอยู่ตลอดเวลา โดยพยายามออกกำลังกาย วิ่งและยกน้ำหนัก ทุกวัน ๆ ละประมาณ 2 ชั่วโมง ที่สนามกีฬาแห่งหนึ่งย่านดินแดง และปรับบทบาทการมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า ที่เคยจำกัดไว้เพียงบทบาทเดียว คือ บทบาทการเป็น "ฝ่ายรุก" มาเป็น "ฝ่ายรับ" บ้างตามโอกาส เพราะเป็นการเปิดโอกาสให้ตัวเอง ได้ออพนามขึ้น อย่างไรก็ตามการแสดงบทบาทเป็น "ฝ่ายรับ" ผู้ให้ข่าวจะต้องพิจารณาคุณลักษณะท่าทางของลูกค้าก่อนว่า จะต้องมีการรูปร่าง หน้าตาดี และไม่แสดงกิริยาท่าทางของ "ควีน" หรือกระดุกกระดิงให้เห็นเลย กล่าวคือมีความเป็นชายชาตรีนั่นเอง ลูกค้าที่ชอบเป็นพิเศษ คือลูกค้าที่อริยาบถดี พูดยาไพเราะ สุภาพ ไม่เรื่องมาก รูปร่าง หน้าตาดี แม้ว่าในความเป็นจริงอาจจะต้องให้บริการลูกค้าในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เช่น สูงอายุ หรืออ้วนดู เป็นต้น

การปรับตัวต่อเพื่อนร่วมงาน และกฎระเบียบของบาร์ ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ไม่รู้สึกหนักใจ เนื่องจากเพื่อนร่วมงานมีเป็นจำนวนมาก จึงไม่ค่อยมีเวลาสนทนาอะไรกันมากนัก เนื่องจากต้องคอยดูแลลูกค้า จะมีโอกาสสนทนากันบ้างเฉพาะก่อนบาร์เปิดและหลังบาร์ปิดบริการ สำหรับกฎระเบียบที่ทางบาร์กำหนดไว้ ผู้ให้ข่าวเห็นว่า บาร์ที่มีชายขายบริการมากองค์กรมีขนาดใหญ่และซับซ้อนขึ้น ก็ย่อมจะมีความจำเป็นที่ต้องมีกฎ ระเบียบ ให้สมาชิกได้

ยึดถือปฏิบัติ เพื่อสร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในสถานที่ประกอบการ โดยผู้ให้ข่าวจะพยายามเดินทางไปให้ถึงที่ทำงาน ก่อนบาร์เปิดบริการอย่างน้อย 30 นาที

สำหรับความรู้สึกที่ขัดแย้งภายในใจที่ต้องประกอบอาชีพที่สวนทางกับวิถีชีวิตของคนส่วนใหญ่ในสังคม ผู้ให้ข่าวแสดงความเห็นว่า ความอึดอัด ก็จะมีอยู่เฉพาะภายในใจของตนเองเท่านั้น ไม่มีใครรับรู้ นอกจากตัวเองหรือแม้แต่การมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า ก็ไม่มีใครรู้ว่าผู้ให้ข่าวต้องแสดงบทบาทใด ซึ่งปัจจุบันก็สามารถทำได้แล้ว และผู้ให้ข่าวพยายามที่จะปรับความรู้สึกที่มีต่ออาชีพนี้ โดยคิดว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา เป็นอาชีพหนึ่งที่ทำให้ผู้ให้ข่าวสามารถอยู่รอดในสังคมเมืองหลวงที่เต็มไปด้วยการแก่งแย่งแข่งขันได้อย่างไม่ลำบากมากนัก

ปัญหาและอุปสรรคของผู้ให้ข่าว

1. ปัญหาหาเสพติด แม้ว่าผู้ให้ข่าวจะมีรายได้เฉลี่ยสูงประมาณเดือนละ 25,000 บาท ก็ตาม แต่ผู้ให้ข่าวก็เริ่มรู้สึกไม่สบายใจ เนื่องจากปัจจุบันน้องชายของผู้ให้ข่าวที่ได้ชักชวนเข้าสู่อาชีพนี้ โดยทำงานอยู่บาร์แรกที่ผู้ให้ข่าวเคยทำ เริ่มคบเพื่อนที่ติดยาเสพติด เนื่องจากบาร์เดิมชายขายบริการจะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มของเด็กที่ไม่ติดยาเสพติด ซึ่งเรียกว่าเป็นเด็กดี และกลุ่มเด็กที่ติดยาเสพติด หรือกลุ่มเด็กไม่ดี และพบว่าปัจจุบันน้องชายเริ่มมีการเสพยาบางประเภท ซึ่งทำให้มีอาการเคลิบเคลิ้มและมีความสุข ทางผู้ให้ข่าวไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นยาเสพติดประเภทใด และได้พยายามดักเตือนไม่ให้คบหาเพื่อนกลุ่มนี้ และได้ติดตามพฤติกรรมโดยสอบถามจากเพื่อนที่เคยร่วมงานที่บาร์เก่า
2. ปัญหาความสับสนในความรู้สึก เนื่องจากปัจจุบันผู้ให้ข่าว ต้องบริการลูกค้ากลุ่มชายรักร่วมเพศเป็นหลัก ซึ่งก็มีบางครั้งต้องฝืนความรู้สึกของตัวเอง ให้มีอารมณ์ร่วมเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าและบ่อยครั้งที่อวัยวะเพศไม่แข็งตัว ทำให้ไม่สามารถให้บริการลูกค้าได้ โดยโกหกลูกค้าว่า อ่อนเพลียมาก และช่วยลูกค้าสำเร็จกิจด้วยวิธีการอื่น การปรับตัวสำหรับปัญหานี้ คือ เมื่อลูกค้าออฟและพาเข้าโรงแรมจะขอให้ลูกค้าเช่าวีดีโอลามก ซึ่งโรงแรมมานูรูดทุกแห่งจะจัดไว้ให้บริการลูกค้าคู่ก่อน เพื่อปลุกอารมณ์ทางเพศ แล้วจึงจะปฏิบัติภารกิจ แต่ก็มีบ่อยครั้งที่ผู้ให้ข่าวถูกออฟจากลูกค้าที่มี รูปร่าง หน้าตาดี แล้วผู้ให้ข่าวเกิดอารมณ์ร่วมอย่างเต็มที่ เมื่อมีเพศสัมพันธ์กัน ทำให้ผู้ให้ข่าวเกิดความรู้สึกสับสนในอารมณ์ของตัวเองว่ารสนิยมทางเพศของผู้ให้ข่าวเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่

3. ปัญหาความไม่แน่นอนของอาชีพ ผู้ให้ข่าวแสดงความเห็นว่า อาชีพขายบริการทางเพศ รายได้ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับลูกค้าและความสามารถพิเศษของชายขายบริการ ซึ่งรายได้ อาจจะมีเพิ่มขึ้น หรือตกลงไม่แน่นอน บางคืนหากไม่มีลูกค้าออฟ ก็จะรู้สึกท้อใจ การแก้ปัญหา ก็จะพยายามปรับปรุงรูปร่างตัวเองให้สมบูรณ์และดูดีที่สุด เพื่อดึงดูดใจลูกค้าและพัฒนาเทคนิคเฉพาะตัว โดยต้องค้นหาความต้องการของลูกค้าก่อนว่าต้องการอย่างไร และแสดงให้ลูกค้าเห็นว่า ผู้ให้ข่าวสามารถทำได้ แต่ก็มืออยู่บ่อยครั้งที่ลูกค้ามาเที่ยวเพื่อดูโชว์เท่านั้น ลูกค้าโดยส่วนมากจะมีความต้องการแตกต่างกันไป บางรายก็เงินโลก ใ้มาก บางรายก็นิ่งเงียบไม่พูดจา จึงต้องชวนสนทนาก่อน เป็นต้น

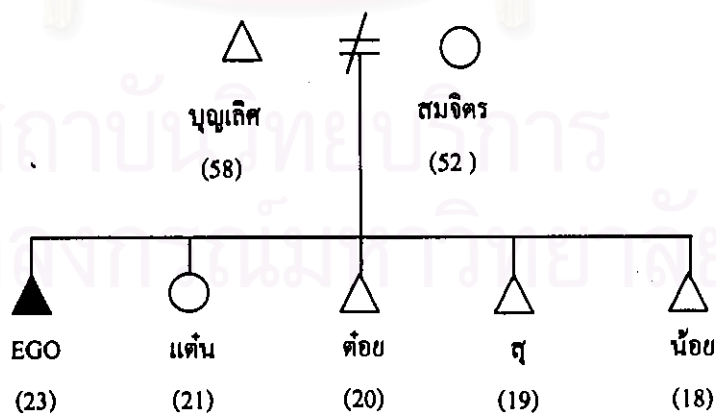
ตารางที่ 5-8 แสดงชีวิตประจำวัน

เวลา	กิจกรรม
14.00 น.	ตื่นนอน และอาบน้ำ
14.30 น.	รับประทานอาหารกลางวัน ดูรายการโทรทัศน์
15.30 น.	ออกกำลังกายที่ศูนย์เยาวชน-ไทยญี่ปุ่น ดินแดง
17.30 น.	กลับที่พักเพื่ออาบน้ำ และแต่งตัวเตรียมตัวเดินทางไปทำงาน
18.00 น.	เดินทางออกจากที่พัก
19.00 น.	รับประทานอาหารเช้า แถวสีลม
19.30 น.	เข้าที่ทำงาน เพื่อเตรียมตัวก่อนบาร์เปิดบริการ
20.00 น.	เริ่มต้อนรับลูกค้าที่เที่ยว
02.00 น.	บาร์ปิดบริการ เปลี่ยนเครื่องแต่งกายและเดินทางกลับที่พักหากไม่มีการออฟ หากมีลูกค้าออฟ และเสร็จสิ้นการให้บริการก็จะนัดพบเพื่อนเพื่อเที่ยวต่อ
03.30 น.	เดินทางกลับที่พัก
04.00 น.	กลับถึงที่พัก อาบน้ำ
04.30 น.	เข้านอน

ครอบครัวและเครือญาติ

ปัจจุบันแม้ว่า บิดามารดาของผู้ให้ข่าวจะแยกทางกันแล้ว ผู้ให้ข่าวก็ยังคงมีความหวังที่จะให้บิดามารดากลับมาอยู่ร่วมกันดังเดิม ส่วนภรรยาใหม่ของบิดาคนปัจจุบัน ผู้ให้ข่าวก็ให้ความรักและแสดงความเคารพ เนื่องจากได้ช่วยเหลือ ดูแล น้อง ๆ ที่อยู่ต่างจังหวัด บางครั้งเอาใจใส่ดูแลได้ดีกว่าบิดา และไม่เคยมีปัญหาเรื่องแม่เลี้ยงลูกเลี้ยง เนื่องจากสมาชิกทุกคนในครอบครัวให้การยอมรับ บางครั้งผู้ให้ข่าวจะทะเลาะกับบิดาเนื่องจากชอบดื่มสุรา และทะเลาะกับเพื่อนบ้าน ซึ่งผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า เคยชกต่อยบิดามาแล้วหลายครั้งเนื่องจากเมาสุราแล้วขาดสติ สัมผัสปัญหา ความสนิทสนมระหว่างตนเองกับบิดาเหมือนเป็นทั้งเพื่อนและบิดาสำหรับมารดา ผู้ให้ข่าวยังติดต่อยู่ตลอดเวลา ส่วนการอุปการะเลี้ยงดูครอบครัว ปัจจุบันจะส่งเงินให้แม่ร้องเดือนละ 5,000 บาท เพื่อใช้จ่ายภายในครอบครัวรวมทั้งเป็นค่าเล่าเรียนของน้องชายอีก 2 คน และส่งให้มารดาเดือนละ 2,000 บาท หากเดือนใดรายได้ลดลงเงินเหล่านี้ก็จะลดลงด้วย แต่ก็พยายามส่งไปให้ทุกเดือน และเมื่อมีเทศกาลสำคัญก็จะกลับไปเยี่ยมบ้านที่ต่างจังหวัดพร้อมก็นำเงินที่เก็บสะสมไว้บางส่วนไปให้บิดา ดังนั้น ครอบครัวถึงแม้จะไม่อบอุ่น เนื่องจากบิดามารดาแยกกันอยู่ แต่ก็มีความสุขกันตามอัตภาพ

ไคอะแกรมเครือญาติ

ทัศนคติและโลกทัศน์

ผู้ให้ข่าวแสดงทัศนะว่า อาชีพขายบริการทางเพศแม้ว่าจะเป็นอาชีพที่ไม่มีเกียรติ ก็ สามารถทำให้ตนเองและครอบครัวสุขสบาย ส่วนการปกปิดงานที่ทำอยู่นี้ก็เป็นเรื่องปกติซึ่ง เพื่อนร่วมงานทุกคนนอกรายนักที่เปิดเผยให้ครอบครัวรู้ จึงไม่มีความแตกต่างกัน และผู้ ให้ข่าวได้กล่าวเสริมอีกว่าผู้หญิงขายบริการก็คงจะปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้ให้ข่าวและเพื่อนร่วม งานอีกหลาย ๆ คน สำหรับการมองตนเองของผู้ให้ข่าวที่ต้องประกอบอาชีพนี้ มีความรู้สึก เพียงแค่การฝืนใจตนเองที่ต้องมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายแปลกหน้าเท่านั้น ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ต้อง อาศัยความอดทน เพราะหากหมดความอดทนต้องเลิกอาชีพนี้ไป

ชีวิตในอนาคต

ผู้ให้ข่าววางแผนที่จะสร้างบ้านให้บิดาและจะกลับไปใช้ชีวิตบั้นปลายกับครอบครัวที่ ต่างจังหวัด โดยคาดว่าจะอยู่ในอาชีพนี้ไม่เกิน 5 ปี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ให้ข่าวคนที่ 8 : แอ้

ลักษณะทางสังคม

อายุ : 22 ปี
 ภูมิลำเนา : จังหวัดเชียงราย
 การศึกษา : กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี
 สถานภาพสมรส : โสด
 อาชีพเดิม : ค้าขาย
 สถานภาพทางสังคม : ชายขายบริการ, กัปตันบาร์
 วันที่สัมภาษณ์ :

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

ผู้ให้ข่าว มีลักษณะผิวขาว สูงประมาณ 160 เซนติเมตร ผมหยักศก ดวงตากกลมโต คิ้วหนาเข้ม มีหนวดเคราเขียวครึ้ม อุปนิสัยสุภาพ เรียบร้อย ขี้อายและช่างพูด ทำทางกระดุกกระดิงเล็กน้อย ลักษณะการแต่งกายนิยมสวมใส่เสื้อยืดคอกลม และสวมทับด้วยเสื้อเชิ้ตแขนยาว สวมกางเกงยีนส์ตัวโต สวมรองเท้าผ้าใบ สวมสร้อยคอและสร้อยข้อมือ สแตนเลสเส้นใหญ่ ชอบฟังเพลงไทยลูกทุ่ง

ประวัติชีวิต

ผู้ให้ข่าวเกิดเมื่อวันที่ 25 เมษายน พ.ศ. 2520 ที่จังหวัดเชียงราย ปัจจุบันมีอายุ 22 ปี โดยเป็นบุตรชายคนสุดท้องของครอบครัว ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 5 คน บิดา อายุ 60 ปี มารดาอายุ 56 ปี มีอาชีพค้าขาย ชีวิตในวัยเด็กของผู้ให้ข่าวได้รับการประคบประหงม เลี้ยงดูจากบิดามารดา พี่สาว ทุกคนเป็นอย่างดี ครอบครัวจัดอยู่ในฐานะปานกลาง โดยผู้ให้ข่าวได้เข้าศึกษาชั้นอนุบาลและมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนประจำอำเภอ หลังจากนั้นจึงได้ย้ายมาพักอาศัยอยู่กับพี่สาวที่มีอาชีพค้าขายอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ โดยเรียนโรงเรียนประจำอำเภอจน

จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ต่อมาเพื่อนได้ชักชวนให้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่งใน กรุงเทพฯ โดยพักอาศัยกับเพื่อนที่อพาร์ทเมนท์ย่านคลองตัน ต่อมาเพื่อนได้ชักชวนให้ไปสมัครงานร้านอาหารแห่งหนึ่งแถวรัชดาหัวขวง โดยทำหน้าที่เป็นพนักงานเสิร์ฟอาหาร

จุดเปลี่ยนแปลงในชีวิต

หลังจากผู้ให้ข่าวเข้ามาเป็นลูกจ้างร้านอาหารประมาณ 5 เดือน ก็ได้มีพี่ชายของเพื่อนที่ทำงานร้านเดียวกัน ชื่อ “แมค” ได้มาเยี่ยมน้องชายซึ่งเป็นเพื่อนของผู้ให้ข่าว โดยจะมาเยี่ยมน้องชายบ่อย ๆ และจะสั่งอาหารและเครื่องดื่มเพื่อรอเวลาเลิกงาน จากการที่แมคมาที่ร้านเป็นประจำจึงทำให้ผู้ให้ข่าวเกิดความสนิทสนมและได้สอบถามถึงลักษณะงานที่ทำ ซึ่งแมคได้เล่าให้ฟังว่า ทำงานอยู่บาร์เกย์ซีซาร์ที่สีลม น้องชายของแมคเองก็ทราบดีว่าแมคทำงานอะไร และแมคได้ชวนผู้ให้ข่าวไปสมัครทำงานโดยที่ทางบาร์กำลังเปิดรับสมัครพนักงานชายหน้าตาดีเพิ่ม โดยให้ข้อมูลว่ารายได้ดีถือว่าเป็นลูกจ้างร้านอาหาร ผู้ให้ข่าวได้ให้ความสนใจเนื่องจากมีความรู้สึกชอบเพศเดียวกันตั้งแต่จำความได้ซึ่งอาจมาจากสภาพแวดล้อมที่อยู่ใกล้ชิดกับเพศหญิงมาโดยตลอด จึงทำให้เกิดการเบี่ยงเบน โดยแมคได้พาไปสมัครงานในวันหนึ่ง ทางผู้จัดการบาร์เป็นผู้สัมภาษณ์ ตรวจสอบหลักฐาน และตรวจดูวัยวุฒิ ซึ่งผู้ให้ข่าวรู้สึกเงินเยอะเป็นอย่างมาก และทางบาร์ก็ได้รับเข้าทำงานเนื่องจากเป็นเด็กใหม่ ไม่เคยมีประสบการณ์ และหน้าตาสดใส ดังนั้นผู้ให้ข่าวจึงลาออกจากงานที่ร้านอาหารและเริ่มทำงานที่บาร์ซีซาร์ในสัปดาห์ต่อมา เนื่องจาก อยากมีรายได้มาก และต้องการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน

เมื่อเริ่มต้นทำงาน ผู้ให้ข่าวจะต้องขึ้นไปเดินโชว์บนเวทีซึ่งรู้สึกเงินเยอะ เนื่องจากไม่เคยทำงานลักษณะนี้มาก่อน จำนวนลูกค้าที่มาใช้บริการในแต่ละคืนค่อนข้างมาก โดยผู้ให้ข่าวทำงานได้นานประมาณ 1 เดือน จึงได้ขอร้องทางบาร์เปลี่ยนลักษณะงานที่ทำอยู่โดยเปลี่ยนมาเป็นกัปตันบาร์ ซึ่งมีหน้าที่ต้อนรับและเชียร์ลูกค้า ทั้งนี้หากลูกค้าพอใจก็สามารถออฟได้ แต่ค่าออฟของกัปตันจะมากกว่าชายที่ขายบริการที่เดินบนเวที และค่าบริการต่อครั้งก็มักจะสูงกว่า

ลูกค้ารายแรกของผู้ให้ข่าวเป็นชาวไทยอายุประมาณ 45 ปี โดยบทบาทการมีเพศสัมพันธ์ ผู้ให้ข่าวได้รับการร้องขอให้แสดงบทบาท“ฝ่ายรับ” และได้รับค่าบริการเป็นเงิน

จำนวน 1,000 บาท ซึ่งผู้ให้ข่าวรู้สึกพอใจกับค่าบริการที่ได้รับและรวมถึงความพึงพอใจทางเพศ

การปรับตัว

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า รู้สึกกระอักกระอ่วนใจที่ต้องขึ้นเดินบนเวทีก่อน 1 เดือนแรกที่เข้าทำงาน เป็นช่วงของการปรับตัวที่ผู้ให้ข่าวคิดว่ายากที่สุด เพราะต้องเปลื้องผ้าโดยเหลือแต่กางเกงชั้นในเพียงตัวเดียวเท่านั้นและเดินต่อหน้าลูกค้าที่มาใช้บริการเป็นจำนวนมาก ซึ่งผู้ให้ข่าวได้สังเกตจากเพื่อนร่วมงานและไม่พยายามเปลี่ยนตำแหน่งขึ้นมาเดินอยู่ด้านหน้าเวทีก่อน 1 เดือนจึงได้ขอเปลี่ยนตำแหน่งไปเป็นกัปตันบาร์ซึ่งต้องทำหน้าที่เชียร์ลูกค้า เนื่องจากไม่ต้องขึ้นไปเดินบนเวทีก่อน ทั้งนี้ก็มีผลต่อรายได้ที่ลดลง เนื่องจากการเสนอขายบริการไม่เด่นชัดเหมือนการขายบริการอยู่บนเวทีก่อน จะถูกออฟก็ต่อเมื่อลูกค้าให้ความสนใจเท่านั้น หน้าที่หลักของผู้ให้ข่าวคือ การอธิบายลักษณะพิเศษของชายขายบริการที่เดินบนเวทีก่อนและต้องจดจำรายละเอียดของชายขายบริการเกือบทุกคน โดยเฉพาะชายขายบริการที่ผู้ให้ข่าวสนิทสนมมากเป็นพิเศษ โดยจะอธิบายให้ลูกค้าทราบถึงคุณลักษณะและขอบเขตความสามารถในการให้บริการ

อย่างไรก็ตามผู้ให้ข่าวก็ถูกออฟอยู่บ่อยครั้ง เนื่องจากลูกค้าหลายรายพึงพอใจในหน้าตา และผิวพรรณของผู้ให้ข่าวที่มีลักษณะคล้ายผู้หญิง ดูสดใสและอ่อนวัย โดยผู้ให้ข่าวจะให้ความสนใจกับลูกค้าที่มีรูปร่าง หน้าตาดี และไม่ชอบลูกค้าที่มีอายุ และมีหน้าท้อง สำหรับการปรับตัวต่อเพื่อนร่วมงาน ผู้ให้ข่าวแทบจะไม่มีปัญหาในเรื่องนี้ เนื่องจากต้องให้ความสนใจสนทนากับเพื่อนร่วมงานทุกคนซึ่งปกติจะขอร้องให้เชียร์ลูกค้าให้ นอกจากนี้ระยะเวลาในการทำงานก็มีลักษณะคล้ายคลึงร้านอาหารเพราะเวลาปิดดึกเช่นกัน จึงไม่มีปัญหาในการปรับเวลาทำงาน

ปัญหาและอุปสรรคของผู้ให้ข่าว

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ตนเองมีความสุขในการประกอบอาชีพนี้ และไม่มีวังกดคันใจ ใดๆ ปัญหาและอุปสรรคพอมีบ้างแต่ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ เป็นเรื่องที่คุณให้ข่าวจะต้องปรับ

ปรุงตัวเอง และจัดระเบียบการเงิน เนื่องจากผู้ให้ข่าวให้ความสนิทสนมกับเพื่อนร่วมงานเกือบทุกคน ดังนั้นหลังจากที่บาร์ปิดบริการ เพื่อนร่วมงานก็มักจะชักชวนกันเที่ยวต่อ ทำให้มีเงินเหลือเก็บน้อย นอกจากนี้ยังกระทบต่อการเรียนพอสมควร เพราะเวลาพักผ่อนมีน้อยลง ต้องไปเรียนทำให้รู้สึกง่วงนอนและไม่เข้าใจในบทเรียน อีกทั้งยังทำให้มีเวลาทบทวนการเรียนมีน้อยลงอีกด้วย ซึ่งปัจจุบันผู้ให้ข่าวพยายามแบ่งเวลาใหม่ให้ดีขึ้น

ตารางที่ 5-9 แสดงชีวิตประจำวัน

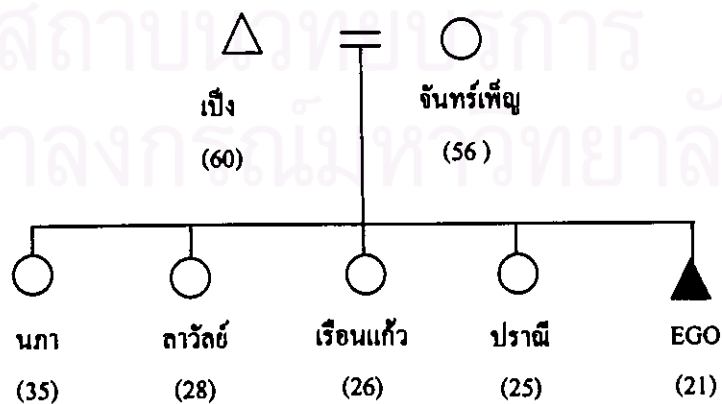
เวลา	กิจกรรม
8.00 น.	ตื่นนอน และอาบน้ำ เตรียมตัวเข้าชั้นเรียน กรณีที่มีชั่วโมงเรียน
8.20 น.	เดินทางออกจากที่พัก
8.40 น.	รับประทานอาหารเช้า
9.00 น.	เริ่มเรียนภาคเช้า
11.00 น.	เลิกเรียนภาคเช้า
11.30 น.	รับประทานอาหารเช้า
12.00 น.	เดินทางกลับที่พัก ในกรณีที่ไม่มีเรียนภาคบ่าย
12.40 น.	อาบน้ำ นอนพักผ่อน
13.00 น.	เริ่มเรียนภาคบ่าย กรณีที่มีเรียนภาคบ่าย
15.00 น.	เลิกเรียนภาคบ่าย
15.20 น.	เดินทางกลับที่พัก
16.00 น.	อาบน้ำ และนอนพักผ่อน
18.00 น.	ตื่นนอน อาบน้ำ
18.30 น.	เดินทางออกจากที่พักด้วยเรือโดยสาร
19.30 น.	รับประทานอาหารเช้า
19.45 น.	เดินทางถึงบาร์และเตรียมตัวปฏิบัติงาน
20.00 น.	บาร์เปิดบริการ
02.00 น.	บาร์ปิดบริการ
02.15 น.	นัดพบเพื่อน กรณีที่มีการนัดเที่ยวต่อ หรือเดินทางกลับที่พัก

ตารางที่ 5-9 (ต่อ)

เวลา	กิจกรรม
03.00 น.	ถึงที่พัก และอาบน้ำ
03.00 น.	ซักผ้าและรีดผ้า
05.00 น.	เข้านอน

ครอบครัวและเครือญาติ

แม้ว่าผู้ให้ข่าวจะอยู่ห่างไกลจากครอบครัว และญาติพี่น้อง แต่ก็ไม่ได้ทำให้ผู้ให้ข่าวตัดขาดจากครอบครัว โดยยังมีการติดต่อกันสม่ำเสมอทั้งทางจดหมายและโทรศัพท์ สอบถามทุกข์สุขของบิดามารดา ในขณะที่เดียวกันก็จะส่งเงินเฉลี่ยเดือนละ 2,000 บาท จากรายได้ที่ตนเองได้รับ 10,000 -12,000 บาทต่อเดือน จากการประกอบอาชีพนี้ และกลับไปเยี่ยมครอบครัวทุกครั้งเมื่อมีเทศกาลสำคัญต่าง ๆ และทางบารักก็อนุญาตให้หยุดงานได้ ผู้ให้ข่าวยังรู้สึกผูกพันกับสมาชิกครอบครัวทุกคนเสมอแม้ว่าปัจจุบันทสามารถดูแลตัวเองได้แล้วก็ตาม แต่ครอบครัวก็ยังคงมีความห่วงใยอยู่เสมอเช่นเดิม เนื่องจากผู้ให้ข่าวเป็นบุตรคนสุดท้ายของครอบครัว

ไคอะแกรมเครือญาติ

ทัศนคติและโลกทัศน์

ผู้ให้ข่าวแสดงทัศนะว่า ไม่ได้รู้สึกว่าอาชีพขายบริการทางเพศทำให้ตนเองแตกต่างจากคนอื่นในสังคม เพราะเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่จะเลือกประกอบอาชีพใดก็ได้ที่ไม่ขัดต่อกฎหมายบ้านเมืองและไม่เป็นภาระหรือสร้างความเดือดร้อนให้ใคร ประเด็นที่ว่าการค้าประเวณีเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ผู้ให้ข่าวให้ความเห็นว่า การที่ฝ่ายกฎหมายยินยอมให้มีสถานบริการก็เท่ากับว่ายินยอมให้มีการค้าประเวณีด้วย และหากผู้ค้าประเวณีทุกคนเป็นอาชญากรของสังคมแล้ว ย่านสีลมก็คงเนืองแน่นไปด้วยอาชญากรทั้งหญิงและชายในเวลาค่ำคืน ผู้ให้ข่าวและเพื่อนร่วมงานทุกคนล้วนแต่สมัครใจที่เข้ามาประกอบอาชีพนี้ ไม่ได้ทำเพราะถูกใครบังคับ แต่ด้วยเพราะความจำเป็น อย่างไรก็ตามก็ขึ้นอยู่กับเหตุผลส่วนตัวของแต่ละบุคคล จึงไม่ได้คิดว่าอาชีพนี้เลวร้ายเหมือนที่คนภายนอกมองพร้อมกับดูถูกเหยียดหยาม

ชีวิตในอนาคต

ผู้ให้ข่าวตั้งใจที่จะศึกษาให้จบปริญญาตรี ซึ่งจะต้องใช้เวลาอีกไม่น้อยกว่า 3 ปี แล้วจะเลิกอาชีพนี้ และกลับไปหางานทำที่จังหวัดเชียงใหม่ หรือหากมีเงินมากพอก็อาจจะเปิดบาร์เกย์ที่เชียงใหม่ ซึ่งปัจจุบันก็มี ผู้ที่ตนให้ความนับถือหลายคนชักชวน แต่ผู้ให้ข่าวยังไม่มีความพร้อมในเวลานี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ให้ข่าวคนที่ 9: เบน

ลักษณะทางสังคม

อายุ : 22 ปี
 ภูมิลำเนา : จังหวัดเชียงใหม่
 การศึกษา : มัธยมศึกษาปีที่ 6
 สถานภาพสมรส : โสด
 อาชีพเดิม : ลูกจ้างบริษัทเอกชน
 สถานภาพทางสังคม : นักศึกษา, ชายขายบริการ
 วันที่สัมภาษณ์ :

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

ผู้ให้ข่าว มีลักษณะผิวขาว สูงประมาณ 172 เซนติเมตร ใบหน้าเหลี่ยมเกลา เปลือกตา 2 ชั้น จมูกโค้งเป็นสัน ใบหน้ารูปไข่ จัดได้ว่าเป็นคนหน้าตาดี อุปนิสัยใจกว้าง รักพวกพ้อง สุภาพ และมีสัมมาคารวะ ลักษณะการแต่งกายนิยมสวมใส่เสื้อยืดแขนสั้นคอโปโล สวมกางเกงยีนส์ สวมรองเท้าหนังสีดำ โทนสีที่ชอบ คือ สีดำ ไม่ชอบสวมเครื่องประดับ ชอบสูบบุหรี่

ประวัติชีวิต

ผู้ให้ข่าวเกิดเมื่อวันที่ 24 มีนาคม พ.ศ. 2520 ที่จังหวัดเชียงใหม่ ปัจจุบันมีอายุ 22 ปี โดยเป็นบุตรชายคนที่ 4 ของครอบครัว ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 5 คน บิดาอายุ 52 ปี มารดาอายุ 46 ปี มีอาชีพค้าขาย ครอบครัวอบอุ่น ชีวิตในวัยเด็กของผู้ให้ข่าวมีความสุขตามอัตภาพ โดยเรียนชั้นอนุบาลและมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนประจำอำเภอ และสอบเข้าศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนประจำจังหวัดมีชื่อแห่งหนึ่ง โดยผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลางและผู้ให้ข่าวได้เป็นตัวแทนโรงเรียนเพื่อแข่งกีฬาฟุตบอล หลังจากจบการศึกษาไม่

สามารถสอบเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาได้ จึงได้สมัครทำงานเป็นพนักงานขายเครื่องใช้ไฟฟ้าที่บริษัทแห่งหนึ่ง โดยได้รับค่าจ้างเดือนละ 4,500 บาท ซึ่งผู้ให้ข่าวได้ทำอยู่จนถึง 8 เดือน จึงลาออกเนื่องจากรายได้น้อย จึงได้เดินทางมากรุงเทพฯ เพื่อหางานทำ และศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่ง โดยพักอาศัยอยู่กับเพื่อนซึ่งศึกษาอยู่ที่สถาบันเดียวกัน และเริ่มออกหางานทำ

จุดเปลี่ยนแปลงในชีวิต

เนื่องจากผู้ให้ข่าวเป็นคนหน้าตาดี เพื่อนจึงได้ชักชวนให้ไปถ่ายแบบโฆษณา ซึ่งผู้ให้ข่าวก็ได้ไปสมัครและถูกถ่ายรูปเก็บไว้ โดยสมัครไว้หลายแห่ง ต่อมาทางเอเจนซี่แห่งหนึ่งได้ติดต่อและชักชวนให้ประกวดหนุ่มหล่อที่บาร์ซีซาร์ ซึ่งทำให้ผู้ให้ข่าวได้ทราบมาภายหลังว่าเป็นบาร์เกย์ ในคืนวันประกวดมีหนุ่มหล่อถูกส่งเข้าประกวดจากสถานที่ต่าง ๆ จำนวน 25 คน ผู้ให้ข่าวสามารถผ่านเข้าสู่อันดับ 10 คน สุดท้ายเท่านั้น หลังจากการประกวดประมาณ 2 สัปดาห์ ก็ได้รับการติดต่อจาก “เอ็ม” ซึ่งทำงานอยู่ที่เอเจนซี่โฆษณา นัดพบเพื่อรับประทานอาหารและได้แจ้งให้ทราบว่ามีคนสนใจจะรู้จักเป็นการส่วนตัว และต้องการมีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยมีค่าตอบแทน ซึ่งครั้งแรกทำให้ผู้ให้ข่าวรู้สึกโกรธ แต่เอ็มบอกให้กลับไปคิดดูก่อนแล้วให้โทรกลับไปบอก ผู้ให้ข่าวกลับมาใคร่ครวญอยู่หลายวัน จึงได้ตอบตกลงไปเนื่องจากยังว่างงานอยู่ และคิดว่าคงจะไม่มีใครทราบ เอ็มได้นัดหมายลูกค้าให้แล้วตกลงกันว่าเมื่อได้ค่าบริการต้องแบ่งกันคนละครึ่ง โดยเอ็มจะติดต่อหาลูกค้าให้อีก ลูกค้ารายแรกเป็นชายอายุประมาณ 45 ปี มีฐานะ ได้พาผู้ให้ข่าวไปที่คอนโดมิเนียมที่เขาซื้อไว้ และมีเพศสัมพันธ์กันที่นั่น แม้ว่าผู้ให้ข่าวจะไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันมาก่อน แต่ก็สามารถเรียนรู้ได้ไม่ยากนักโดยผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ผู้ชายจะเข้าใจใจความต้องการกันได้เร็วกว่า โดยที่ตนเองแสดงบทบาทเป็น “ฝ่ายรุก” และได้ค่าตัวเป็นเงินจำนวน 3,000 บาท

หลังจากวันนั้นเอ็มก็จัดหาลูกค้ามาให้เสมอ โดยตกลงแบ่งผลประโยชน์ที่ได้เท่า ๆ กัน ผู้ให้ข่าวไม่กล้าที่จะโกหกเอ็ม เรื่องค่าบริการที่ได้รับในแต่ละครั้ง เนื่องจากเอ็มเป็นผู้จัดหาลูกค้า ซึ่งอาจจะสอบถามไปยังลูกค้าได้ ลูกค้ามีทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยเฉพาะคนเอเชีย ได้แก่ ชาวจีน สิงคโปร์ มาเลเซีย และฮ่องกง ค่าตัวที่ได้รับในแต่ละครั้งที่ให้บริการคือประมาณ 2,000 - 5,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 18,000 บาท หลังจากแบ่งให้เอ็มแล้ว

ระยะต่อมาเริ่มส่งลูกค้าให้น้อยลง จากเดิมเดือนละประมาณ 10 ราย ลดลงเหลือ 3 – 4 รายต่อเดือน ทำให้รายได้ที่เคยได้รับลดลง ผู้ให้ข่าวจึงได้ติดต่อทางบาร์ซีซาร์ เพื่อสมัครงานและให้ทางบาร์เป็นผู้จัดหาลูกค้าให้ โดยทางบาร์จะถ่ายรูปเปลี่ยนผู้ให้ข่าวในอิริยาบถต่าง ๆ เพื่อจัดทำเป็นสไลด์ ซึ่งหากลูกค้าสนใจก็จะติดต่อผ่านทางบาร์ โดยทางบาร์จะแจ้งให้ผู้ให้ข่าวทราบ และทางบาร์จะรวบรวมรายละเอียดต่าง ๆ เช่น ขนาดและความยาวของอวัยวะเพศ ขอบเขตหรือลักษณะของการให้บริการ อุปนิสัยต่าง ๆ เป็นต้น

การปรับตัว

เนื่องจากผู้ให้ข่าวไม่ได้สมัครงานที่บาร์ซีซาร์ เพื่อทำอย่างเปิดเผย จึงไม่จำเป็นต้องปรับตัวอะไรมาก การปรับตัวจะกระทำเฉพาะเวลาอยู่กับลูกค้านั่น ซึ่งส่วนมากจะทำความรู้จักและสร้างความคุ้นเคยกันก่อน เช่น รับประทานอาหาร ฟังเพลง หรือร้องเพลง หลังจากนั้นจึงจะมีเพศสัมพันธ์กัน ซึ่งบทบาทส่วนใหญ่ก็มักจะเป็น“ฝ่ายรุก”

ปัญหาและอุปสรรคของผู้ให้ข่าว

ปัญหาของผู้ให้ข่าวก็คือ รายได้ส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับทางบาร์แต่เพียงอย่างเดียว หากทางบาร์ไม่ได้จัดส่งลูกค้าให้ ผู้ให้ข่าวก็จะไม่มีรายได้ การแก้ปัญหาคือ พยายามโทรศัพท์หรือแวะเวียนไปที่บาร์บ่อย ๆ ในขณะที่เดียวกันก็จะสมัครงานไว้กับบาร์อื่น ๆ เพื่อให้ติดต่อและจัดหาลูกค้าให้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5-10 แสดงชีวิตประจำวัน

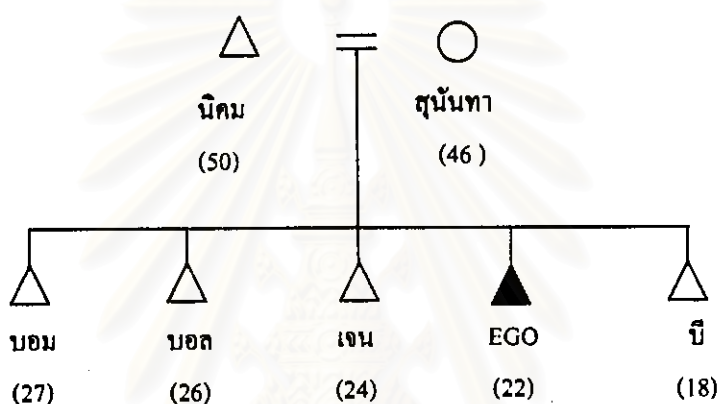
เวลา	กิจกรรม
6.00 น.	ตื่นนอน และอาบน้ำ
6.30 น.	ซักและรีดเสื้อผ้า
8.15 น.	รับประทานอาหารเช้า
9.00 น.	เริ่มเรียนภาคเช้า
11.00 น.	เลิกเรียนภาคเช้า
12.00 น.	รับประทานอาหารกลางวัน
13.00 น.	เริ่มเรียนภาคบ่าย
15.00 น.	เลิกเรียนภาคบ่าย
15.20 น.	เดินทางกลับที่พัก
16.00 น.	ออกกำลังกายที่สนามกีฬา เช่น ว่ายน้ำ และยกน้ำหนัก
18.00 น.	เดินทางกลับที่พัก
18.40 น.	อาบน้ำ รับประทานอาหารเช้า
19.00 น.	ชมรายการโทรทัศน์
22.00 น.	ทบทวนการเรียน
01.00 น.	เข้านอน หากทางบาร์ไม่ได้ติดต่อหรือให้ไปปรับรองลูกค้า

ครอบครัวและเครือญาติ

เนื่องจากพี่น้องผู้ให้ข่าวเป็นชายล้วน ดังนั้นทุกคนจึงมักจะมีความคิดและพึงพาตนเองเป็นหลัก หากปัญหาบางอย่างไม่สามารถแก้ไขได้ ก็จะเลือกปรึกษาตนเองก่อน แล้วจึงจะไปปรึกษากับบิดา มารดา ถ้าปัญหานั้นไม่มีทางแก้ไข หรือเป็นเรื่องที่สำคัญ ๆ สำหรับผู้ให้ข่าว จะเลือกปรึกษา“เจนน” ก่อน เนื่องจากเป็นที่ชายที่สนิทที่สุด แต่ก็มักจะติดต่อครอบครัวอยู่เสมอขณะอยู่ที่กรุงเทพฯ เรื่องที่ครอบครัวเป็นห่วงก็คือ การเรียน ซึ่งผู้ให้ข่าวได้พยายามตั้งใจเรียนเพื่อนำความสำเร็จมาสู่ครอบครัว สำหรับครอบครัวผู้ให้ข่าว บิดาจะได้รับการยอมรับให้เป็น

ผู้นำที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในครอบครัว แม้ว่าบุตรทุกคนจะเลือกปรึกษามารคาก็ตาม แต่ มารคาก็ต้องขอความเห็นจากบิดาก่อนเสมอ

โคอะแกรมเครือญาติ

ทัศนคติและโลกทัศน์

เพื่อให้ตนเองรู้สึกสบายใจ ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า จะปลอบใจตัวเองเสมอ ว่า การประกอบอาชีพขายบริการทางเพศ ไม่มีใครรู้ นอกจากตัวเอง สิ่งที่ตัดสินใจทำลงไปก็เนื่อง มาจากการแบ่งเบาภาระของครอบครัว เพราะผู้ให้ข่าวเคยทำงานมีรายได้มาก่อน ดังนั้น การที่จะขอเงินจากบิดามารดา ซึ่งมีการศึกษาและรายได้น้อยกว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง การ ประกอบอาชีพนี้จึงเป็นประสบการณ์ชีวิตที่คงตราตรึงอยู่ในความทรงจำตลอดไป และคงไม่ อาจจะลืมเลือนได้ อย่างไรก็ตามแม้จะเป็นรอยด่างในชีวิต แต่ความลับดังกล่าวคงจะไม่มีใคร ถ่วงรู้ได้นอกจากตัวเอง ดังนั้นจึงต้องพยายามคิดเพื่อตนเองมีแต่ความสบายใจ

ชีวิตในอนาคต

ผู้ให้ข่าวตั้งใจที่จะเลิกอาชีพนี้ทันทีหลังจากที่สำเร็จการศึกษา เพราะคิดว่าอย่างน้อยที่สุด ปริญญาบัตรก็คงช่วยให้ผู้ให้ข่าวสามารถหางานอื่นทำที่คิดว่า มีเกียรติและสามารถเปิดแผนงานที่ทำอยู่ได้อย่างภาคภูมิใจ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ให้ข่าวคนที่ 10: เอก

ลักษณะทางสังคม

อายุ : 25 ปี
 ภูมิลำเนา : จังหวัดเพชรบูรณ์
 การศึกษา : มัธยมศึกษาปีที่ 3
 สถานภาพสมรส : โสด
 อาชีพเดิม : ขับรถแท็กซี่รับจ้าง
 สถานภาพทางสังคม : ชายขายบริการ
 วันที่สัมภาษณ์ :

บุคลิกภาพและอุปนิสัย

ผู้ให้ข่าว มีลักษณะรูปร่างได้สัดส่วน ตามมาตรฐานชายไทย สูงประมาณ 173 เซนติเมตร ผิวขาว มีกล้ามเนื้อ ลักษณะคล้ายชาวญี่ปุ่น อุปนิสัย ยิ้มง่าย อารมณ์ดี สุภาพ อ่อนโยน และมีสัมมาคารวะ ลักษณะการแต่งกายนิยมสวมใส่เสื้อยืดแขนสั้นคอโปโลปล่อยชาย เสื้อ สวมกางเกงยีนส์ สวมรองเท้าใบ โทนิลีที่ชอบ คือ สีขาว

ประวัติชีวิต

ผู้ให้ข่าวเกิดเมื่อวันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ. 2516 ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ปัจจุบันอายุ 25 ปี โดยเป็นบุตรชายคนโต ของครอบครัว ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 2 คน น้องชายอายุ 21 ปี ขณะนี้กำลังศึกษาอยู่ บัณฑิตอายุ 58 ปี มารดาอายุ 52 ปี ทั้งสองประกอบอาชีพเกษตรกร เนื่องจากครอบครัวมีฐานะยากจน หลังจากที่ผู้ให้ข่าวเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วจึงไม่ได้ศึกษาต่อ โดยช่วยงานบิดามารดา ผู้ให้ข่าวได้เดินทางเข้ากรุงเทพฯ จากคำชักชวนของเพื่อนบ้าน ซึ่งมีอาชีพขับรถแท็กซี่รับจ้าง เมื่อกลางปี พ.ศ. 2538 โดยได้เริ่มต้นอาชีพขับรถแท็กซี่รับจ้างโดยใช้เวลาศึกษาเส้นทางในกรุงเทพฯ ประมาณ 2 เดือน และมีรายได้หลังจากหักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ

แล้วประมาณ 6,000 บาท ผู้ให้ข่าวพักอาศัยอยู่ห้องแบ่งเช่าแถวราชเทวี ซึ่งต้องจ่ายค่าเช่าเดือนละ 1,200 บาท

ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ส่วนใหญ่ตนเองจะขับรถแท็กซี่กะกลางคืน โดยเส้นทางที่รับส่งผู้โดยสารมักจะอยู่ในเขตเมือง เนื่องจากจำนวนลูกค้าที่คาดว่าจะใช้บริการมืออยู่เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะแหล่งบันเทิงเรีงรมย์ ผู้ให้ข่าวจึงมักจะจอดรถผู้โดยสารแถวสี่ลมเป็นประจำเกือบทุกคืน

จุดเปลี่ยนแปลงในชีวิต

จากการที่ต้องมาคอยรับ ลูกค้าอยู่รายหนึ่ง ชื่อ “ก่อ” เป็นประจำ ซึ่งทำงานขายบริการอยู่บาร์เกย์แห่งหนึ่งที่สี่ลม จนทำให้สนิทสนมกัน เนื่องจากอายุใกล้เคียงกัน โดยได้สนทนาแลกเปลี่ยนทัศนะกันอยู่เสมอระหว่างเดินทางกลับที่พัก โดยก่อมักจะพุดชมผู้ให้ข่าวฟังว่าหน้าตาดี หากไปทำงานที่บาร์คงได้ลูกค้ามาก และพยายามโน้มน้าว ชักชวน ผู้ให้ข่าวให้ไปคิดดูก่อน แล้วค่อยตัดสินใจ โดยให้ข้อมูลว่ารายได้ดี และงานที่ทำสบาย ขอให้เพียงแต่มีหน้าตาดีอย่างเดียวก็พอ ทำให้ผู้ให้ข่าวได้รับการชักชวนอยู่บ่อยครั้ง จึงเกิดความสนใจว่า ภายในบาร์เกย์มีลักษณะอย่างไร ผู้ให้บริการและผู้ซื้อบริการเป็นใคร โดยผู้ให้ข่าวใช้โอกาสในวันหนึ่งหยุดขับรถแท็กซี่และเข้าไปดูภายในบาร์ ซึ่งรู้สึกประหลาดใจว่า ทั้งจำนวนผู้ขายบริการและลูกค้ามีเป็นจำนวนมาก และสรุปความคิดในตอนนั้นได้ทันทีว่าคงทำไม่ได้ เพราะรู้สึกอาย เนื่องจากชายขายบริการทุกคนใส่เฉพาะกางเกงในที่ปิดเฉพาะอวัยวะเพศเท่านั้น ก่อได้บอกให้ผู้ให้ข่าวนั่งสังเกตดูไปก่อน ซึ่งจากการสังเกตชายขายบริการทุกคนล้วนมีหน้าตาดี และทางบาร์ก็ไม่ได้บังคับให้ชายขายบริการแสดงโชว์พิเศษ ขึ้นอยู่กับความสมัครใจ เนื่องจากมีค่าตอบแทนในการแสดงโชว์ตั้งแต่ 100 -300 บาท และขึ้นอยู่กับความยากง่ายของการแสดง เช่น โชว์เทียน โชว์น้ำมัน โชว์อวัยวะเพศ โชว์การร่วมเพศ เป็นต้น

ผู้ให้ข่าวใช้เวลาไตร่ตรองอยู่ 2 วัน จึงได้ตัดสินใจสมัครเข้าทำงานที่บาร์เดียวกับก่อ โดยก่อเป็นผู้สอนวิธีการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายให้ในคืนวันหนึ่งก่อนที่จะมาสมัครงาน 1 วัน ซึ่งทำให้ผู้ให้ข่าวได้รับรู้ว่าโดยความเป็นจริงแล้วการมีเพศสัมพันธ์ไม่ว่าจะกับผู้หญิงหรือผู้ชายก็คือ ถึงจุดหมายเดียวกัน และก่อเป็นผู้พาผู้ให้ข่าวไปพบผู้จัดการบาร์เพื่อสมัครงาน โดยจัดเตรียมเอกสารประกอบการสมัครงานได้แก่ รูปถ่าย 2 ใบ สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน

โดยทางผู้จัดการบาร์ได้สัมภาษณ์และขอคู่วัยอะเพศ พร้อมทั้งชี้แจง กฎ ระเบียบ และวิธีการดูแลลูกค้าและแจ้งให้ผู้ให้ข่าวเริ่มงานในคืนนั้น ผู้ให้ข่าวสามารถได้ออฟจากลูกค้าในคืนนั้นถึง 2 ราย โดยรายแรกเป็นชายได้ขอให้ผู้ให้ข่าวสำเร็จความใคร่ให้ดู โดยผู้ให้ข่าวได้รับค่าตัวจากลูกค้ารายแรกเป็นเงินจำนวน 1,000 บาท และลูกค้ารายที่สอง ผู้ให้ข่าวต้องแสดงบทบาทเป็น“ฝ่ายรุก” และได้ค่าบริการจำนวน 1,500 บาท ค่าตอบแทนที่ผู้ให้ข่าวได้รับในคืนแรกจำนวน 2,500 บาท สามารถดึงดูดใจให้ผู้ให้ข่าวได้มากพอสมควร และเดือนต่อ ๆ มา ผู้ให้ข่าวก็สามารถได้ออฟเกือบทุกคืนอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้ให้ข่าวมีรายได้สำหรับเดือนแรกประมาณ 50,000 บาท ซึ่งเปรียบเทียบกับรายได้ก่อนเข้าสู่อาชีพขายบริการแล้วแตกต่างกันมาก อย่างไรก็ตาม เนื่องจากรายได้ในแต่ละเดือนไม่มีความแน่นอน รายได้ในช่วงระยะ 5 เดือนแรก จะได้มากเป็นกอบเป็นกำ จนทำให้ผู้ให้ข่าวสามารถซื้อรถกระบะใหม่ได้ 1 คัน รายได้ต่อ ๆ มาจะค่อยลดลงเฉลี่ยเดือนละ 15,000 บาท โดยค่าออฟที่ได้ในการให้บริการแต่ละครั้งยังเท่าเดิม คือ 1,000 - 1,500 บาท เพียงแต่จำนวนที่ออฟที่เคยได้น้อยลงจากเดิมที่เคยได้เกือบทุกวัน ๆ จะเหลือเดือนละประมาณ 15 - 20 ครั้ง ผู้ให้ข่าวทำงานอยู่ที่บาร์แห่งนี้ได้ประมาณ 3 ปี จึงได้ย้ายไปทำที่บาร์ชิชาร์ เนื่องจากมีชายขายบริการรุ่นใหม่หมุนเวียนเข้ามา ทำให้ได้ออฟน้อยลง บางวันไม่ได้เลย ความรู้สึกก็จะเริ่มหดหู่ ดังนั้นการย้ายบาร์ของผู้ให้ข่าวจึงเป็นการเปลี่ยนแปลงสถานที่ทำงานใหม่เท่านั้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการรักษาระดับรายได้ที่เคยได้รับ

การปรับตัว

ปัจจุบันผู้ให้ข่าวจะให้ความสำคัญกับรูปร่าง หน้าตาของตนเองมาก โดยพยายามพักผ่อนให้เพียงพอ และออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะไขมันหน้าท้องจะต้องไม่ให้มี โดยเด็ดขาด และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมารับประทานอาหารโดยหลีกเลี่ยงอาหารที่มีไขมันมาก โดยให้เหตุผลว่า รูปร่าง หน้าตา เป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ประกอบอาชีพนี้ หากขาดความเอาใจใส่ ดูแล ลูกค้าก็จะลดน้อยลง นอกจากนี้ผู้ให้ข่าวได้ปรับปรุงลักษณะการแต่งกายจากเดิมให้ทันสมัยขึ้น เพราะจะทำให้มั่นใจมากขึ้น

สำหรับการให้บริการลูกค้า นั้น ผู้ให้ข่าวจะจำกัดบทบาทของตนเองแต่เพียง บทบาท“ฝ่ายรุก” เท่านั้น และจะมีการแจ้งบอกลูกค้าก่อนล่วงหน้า เพราะหากลูกค้ายอมรับในข้อจำกัดนี้ ย่อมก่อให้เกิดความสบายใจทั้งสองฝ่าย และการมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าทุกครั้งผู้ให้ข่าวจะ

ป้องกันตนเองเสมอ เช่น จะใช้ปากสำเร็จความใคร่ให้ลูกค้าได้ก็ต่อเมื่อลูกค้าสวมถุงยางอนามัยเท่านั้น และหลีกเลี่ยงการจูบปากลูกค้า โดยผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่า ไม่สามารถเชื่อใจลูกค้ารายใดได้เลย เนื่องจากมีความเสี่ยงสูง สำหรับการติดโรคทางเพศสัมพันธ์

ปัญหาและอุปสรรคของผู้ให้ข่าว

ปัญหาของผู้ให้ข่าวก็คือ บ่อยครั้งที่ผู้ให้ข่าวได้รับการร้องขอให้แสดงบทบาท"ฝ่ายรับ" ทั้ง ๆ ที่ได้มีการตกลงกันไว้กับลูกค้าก่อนออฟแล้วว่าสามารถรับบทบาท"ฝ่ายรุก" ได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น และลูกค้าบางรายก็ได้ร้องขอให้ใช้ปากสำเร็จความใคร่ให้ โดยไม่สวมถุงยางอนามัย โดยเสนอค่าตัวให้สูงกว่าเดิมซึ่งผู้ให้ข่าวได้ปฏิเสธและพยายามหาทางออก ด้วยการแจ้งบอกลูกค้าว่า ปากเป็นแผล ไม่สามารถทำให้ได้ หากไม่สวมถุงยางอนามัย เป็นต้น โดยพยายามเจรจากับลูกค้าให้ยอมรับเงื่อนไขตามที่ได้ตกลงกัน และหลีกเลี่ยงการทะเลาะกับลูกค้า

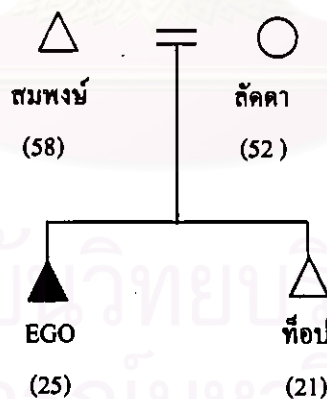
ตารางที่ 5-11 แสดงชีวิตประจำวัน

เวลา	กิจกรรม
10.30 น.	ตื่นนอน อาบน้ำ รับประทานอาหารเช้า
11.00 น.	ซักผ้า และทำความสะอาดบ้าน
13.00 น.	รับประทานอาหารกลางวัน และพักผ่อน
15.00 น.	เดินทางออกจากที่พักเพื่อไปออกกำลังกายที่สวนลุมพินี
17.00 น.	กลับที่พัก และอาบน้ำ
17.30 น.	ดูรายการโทรทัศน์ และอ่านหนังสือพิมพ์
19.00 น.	เดินทางจากที่พักเพื่อไปทำงาน
20.00 น.	ต้อนรับลูกค้า
02.00 น.	บาร์ปิดบริการ
02.30 น.	เดินทางกลับที่พักหากไม่มีลูกค้าออฟ
03.00 น.	รับประทานอาหารเช้า หรือผลไม้ อาบน้ำ และเข้านอน

ครอบครัวและเครือญาติ

ครอบครัวของผู้ให้ข่าวเป็นครอบครัวขนาดเล็ก โดยบทบาทของบิดามารดาจะมีเท่าเทียมกัน แต่อำนาจในการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ภายในครอบครัว จะเป็นหน้าที่ของบิดา ส่วนมารดาทำหน้าที่ดูแลเอาใจใส่สมาชิกในครอบครัว และมีความผูกพันกันพอสมควร ผู้ให้ข่าวได้ตั้งเสียเลี้ยงดูครอบครัวโดยส่งเงินให้บิดามารดา เพื่อใช้จ่ายและเป็นค่าเล่าเรียนของน้องชายเดือนละ 3,000 – 5,000 บาท ทำให้ความเป็นอยู่ของครอบครัวเริ่มค่อย ๆ ดีขึ้นตามลำดับ โดยผู้ให้ข่าวตั้งใจที่จะส่งเสียน้องชายศึกษาให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้ให้ข่าวจะกลับไปเยี่ยมครอบครัว ไม่บ่อยนัก คือ ปีละ 2 ครั้ง ช่วงเทศกาลสงกรานต์ และเข้าพรรษา และใช้เวลาอยู่กับครอบครัว 2 – 3 วันเท่านั้น

ไคอะแกรมเครือญาติ

ทัศนคติและโลกทัศน์

สำหรับทัศนคติต่ออาชีพขายบริการทางเพศนั้น ผู้ให้ข่าวให้สัมภาษณ์ว่าแม่อาชีพนี้จะดูต่ำต้อย ไม่มีเกียรติเหมือนงานประเภทอื่น แต่หากเงินที่ได้สามารถทำให้ชีวิตของตนเองและความเป็นอยู่ของครอบครัวดีขึ้น น้องชายได้มีโอกาสเรียนหนังสือเพื่อที่จะได้งานทำที่ดีและมีความภาคภูมิใจและสง่างามในสังคม ตนเองก็ยินดีและเต็มใจที่จะทำ

ชีวิตในอนาคต

ผู้ให้ข่าวตั้งใจที่จะเก็บเงินก้อนหนึ่งสำหรับซื้อที่ดินที่อำเภอบ้านเกิดเพื่อทำสวนผลไม้ และมีความคิดว่าคงไม่สามารถประกอบอาชีพนี้ได้เป็นเวลานาน เพราะเมื่อมีอายุมากขึ้น ลูกค้าคงจะน้อยลง รายได้ที่เคยได้รับก็จะน้อยลง ขายขายบริการหน้าตาดีขึ้นใหม่คงจะแย่งลูกค้าไปหมด ดังนั้นหากไม่วางแผนอนาคตไว้ให้ดี ก็จะไม่มียะไรเหลือเลย ซึ่งเท่ากับว่าชีวิตผ่านไปอย่างไรค่า โดยคาดว่าจะอยู่ในอาชีพนี้ไม่เกิน 3 ปี สำหรับชีวิตครอบครัวยังไม่ได้คิดตั้งใจจะเก็บเงินเพื่อสร้างฐานะก่อน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย